MARIA SEMPLE

AZI VA FI ALTFEL

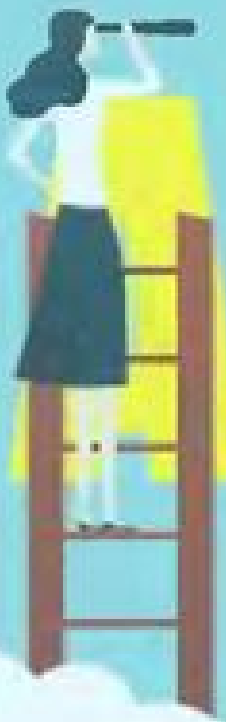

De la autoarea bestsellerului
Unde ai dispărut, Bernadette?

Cuprins

TRUCUL
FETELE FLOOD
ACTORUL RATAT
TRUBADURUL NELINIȘTIT
VĂLUL
PLANUL
ARTA DE A PIERDE
Mulțumiri

MARIA SEMPLE

AZI VA FI ALTFEL

Traducere din limba engleză MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU
Titlul original: *Today Will Be Different,* 2016

LITERA, 2019

Versiune ebook: v1.0, februarie 2020

Maria Semple este autoarea romanelor *This One Is Mine* (2008), *Unde ai dispărut, Bernadette? (Where'd You Go, Bernadette,* 2012), nominalizat la Baileys Women's Prize for Fiction și ecranizat, și *Azi va fi altfel (Today Will Be Different,* 2016). Locuiește în Seattle.

Lui George și Poppy
Și, în mai mică măsură, lui Ralphy

Azi va fi altfel. Azi voi fi prezentă. Azi mă voi uita în ochii celui cu care vorbesc și-l voi asculta cu atenție. Azi voi juca un joc cu Timby. Voi lua inițiativa în pat cu Joe. Azi vreau să fiu mândră de felul în care arăt. Voi face un duș, îmi voi pune haine potrivite, voi purta echipamentul pentru yoga numai la ora de yoga, de la care azi nu voi lipsi. Azi nu voi înjura. Nu voi vorbi despre bani. Azi voi radia naturalețe. Chipul îmi va fi relaxat, iar refugiul său va fi un zâmbet. Azi voi răspândi liniște în jur. Voi musti de bunătate și autocontrol. Azi voi cumpăra produse locale. Azi voi fi cea mai bună versiune a mea, cea mai bună persoană care pot fi. Azi va fi altfel.

TRUCUL

Pentru că atitudinea de până acum nu dădea roade. Trezirea de dimineață numai pentru a isprăvi odată ziua înainte de ora de culcare. Corvoada acestui trai era o rușine, un afront la onoarea și la improbabilitatea faptului de a fi în viață. Existența fantomatică, diversiunile pline de irascibilitate, pâcla pripelii. (Toate acestea sunt presupuneri, întrucât habar n-am cum mă văd ceilalți, dar rațiunea-mi zice că mă văd ca pe o ființă subpământeană, ca pe o broască râioasă pe timp de iarnă.) Faptul că las lumea un loc mai rău prin simpla mea existență. Orbirea față de distrugerile lăsate în urmă. Reîntruparea domnului Magoo.

Dacă trebuie să spun adevărul, iată cum mi se pare că am lăsat lumea săptămâna trecută: mai rea, mai rea, mai bună, mai rea, la fel, mai rea, la fel. Nici pe departe un inventar cu care să te poți mândri. Reține că nu vreau neapărat să fac lumea mai bună. Azi voi trăi conform jurământului lui Hipocrate: mai întâi nu face rău.

Cât de greu poate fi? Îl las pe Timby la școală, particip la cursul de poezie (partea preferată a zilei!), fac ora de yoga, iau prânzul cu Sydney Madsen, pe care nu o pot suferi, dar cel puțin o pot șterge de pe listă (mai multe pe acest subiect, mai târziu), îl iau pe Timby de la școală și-l răsplătesc pe Joe, girantul acestei nebunești abundențe.

Încerci să pricepi ce rost are toată agitația din jurul unei zile obișnuite cu probleme tipice albilor? Pentru că sunt pe de o parte eu, iar pe de alta, bestia care zace în mine. Ar fi de-a dreptul minunat dacă bestia din mine s-ar manifesta pe un ecran imens, scandalizând și impresionând, provocând distrugeri fantastice, suscitând discuții nesfârșite. Dacă aș reuși o asemenea performanță, aș putea: să mă jertfesc în mod glorios într-un spectacol artistic. Vrei să știi tristul adevăr? Bestia din mine joacă pe o scenă dureros de mică: în regretabile mini-tranzacții care de obicei îi implică pe Timby, pe prietenii mei sau pe Joe. Sunt nervoasă și roasă de neliniști când sunt cu ei; tristă și bârfitoare, când nu sunt cu ei. Ha! Nu te bucuri că te afli la o distanță sigură, cu ușile încuiate și ferestrele închise? Ei, hai! Sunt simpatică. Numai că exagerez, de dragul efectului. Lucrurile nu stau chiar așa.

Și așa a început ziua, în clipa în care m-am smuls dintre cearșafuri. Țăcănitul unghiilor lui Yo-Yo pe parchet, oprit în fața dormitorului. De ce nu țăcăne Yo-Yo pe parchet și nu așteaptă cu abjectă speranță în fața ușii atunci când Joe își îndepărtează cearșafurile de pe el? De unde știe Yo-Yo, de cealaltă parte a

unei uși închise, că sunt eu, și nu Joe? Mi-a explicat odată un instructor canin: Yo-Yo mi-a deprins mirosul. Faptul că pentru el nirvana este o focă moartă eșuată pe plajă mă face să mă întreb: „Oare este ora de culcare?” Nu, refuz să fac asta. Nu azi.

N-am vrut să fiu evazivă în privința lui Sydney Madsen.

Când Joe și cu mine ne-am mutat de la New York la Seattle, acum zece ani, eram gata să facem un copil. Tocmai încheiasem cinci ani de muncă obositoare la *Looper Wash.* Oriunde te uitai, dădeai cu ochii de tricouri *Looper Wash,* autocolante auto, suporturi pentru mouse. *Sunt o Vivian. Sunt un punct.* Îți amintești. Dacă nu, verifică la cel mai apropiat magazin cu reduceri, în coșul cu două articole la un dolar, căci a trecut ceva vreme.

Joe, chirurg ortoped, devenise un fel de vedetă după ce reconstruise mâna acelui fundaș care-și rupsese degetul mare; nimeni nu-i mai dădea nicio șansă să joace din nou, dar în anul următor a reușit să câștige Super Bowlul. (Nu-mi amintesc numele lui, dar chiar dacă mi l-aș aminti, n-aș putea să-l spun, din pricina clauzei de confidențialitate dintre doctor, pacient și nevasta băgăcioasă.)

Joe primea oferte de muncă de peste tot. De ce să aleagă Seattle? Joe, un bun catolic din suburbiile orașului Buffalo, nu se vedea crescându-și copiii în Manhattan, prima mea opțiune. Am făcut o înțelegere. Ne mutăm oriunde vrea el timp de zece ani, apoi revenim la New York alți zece ani; orașul lui zece ani, orașul meu zece, alternativ, până la moarte. (O înțelegere din care a uitat în mod convenabil partea lui, aș putea adăuga, văzând cum se apropie anul zece și nu scoate nicio vorbuliță despre plecare.)

Așa cum știe oricine, să primești o educație catolică folosindu-ți numai jumătate de creier înseamnă să devii ateu. La una dintre conferințele noastre pentru sceptici (da, am petrecut primii ani făcând asemenea lucruri – conducând de pildă până la Philadelphia pentru a asculta dezbaterea dintre Penn Jillette și un rabin! O, de-am fi din nou un cuplu fără copii… sau nu), Joe a auzit că Seattle este cel mai puțin evlavios oraș din America. Așa că a ales Seattle.

O membră a organizației Medici fără Frontiere a organizat o petrecere de bun venit în cinstea noastră. M-am plimbat în voie prin conacul ei de pe malul Lacului Washington, plin cu artă modernă și viitori prieteni, care puteau fi ai mei, doar să-i vreau. Toată viața am fost simpatizată. Bine, o zic: am fost adorată. Nu înțeleg de ce, pentru că am o personalitate dizgrațioasă, dar cumva lucrurile merg bine. Joe spune că sunt cea mai bărbătoasă femeie pe care a întâlnit-o, dar sexy și lipsită de membrana emoțională. (Un compliment!) Am trecut dintr-o cameră într-

alta, fiind prezentată unei serii întregi de femei, identice prin decența și căldura lor sufletească. Era ca atunci când întâlnești pe cineva care îți spune că-i place să meargă cu cortul, iar tu spui: „Ah! Tocmai am vorbit cu cineva care pleacă într-o excursie de zece zile cu pluta pe Râul Snake, ar trebui să faceți cunoștință”, și persoana cealaltă spune: „Eu eram acela.”

Ce să zic? Uit repede figurile. Și numele. Și numerele. Și orele. Și datele.

Întreaga petrecere a fost încețoșată, o femeie era nerăbdătoare să-mi arate magazinele de antichități, alta, drumețiile mai puțin știute, alta, restaurantul italienesc al tatălui lui Mario Batali, din Pioneer Square, alta, cabinetul celui mai bun dentist din oraș, care are pe tavan o pictură cu sclipici înfățișând un tigru care sare cu parașuta, iar o alta era gata să mi-o împrumute pe menajera ei. Una dintre ele, Sydney Madsen, m-a invitat la prânz a doua zi, la Tamarindul, în Cartierul Internațional.

(Joe are o chestie căreia îi spune „testul revistei”. Este reacția pe care o ai când deschizi cutia de scrisori și scoți o revistă. Numaidecât știi dacă ești fericit s-o vezi sau dezamăgit. Acesta este motivul pentru care nu am abonament la *New Yorker,* ci la *Us Weekly.* Supusă testului revistei, Sydney Madsen este echivalentul uman al revistei *Boala urechii, azi.)*

Acel prim prânz: era atât de atentă la cuvinte, atât de sinceră în privire, a remarcat o mică pată pe furculiță și l-a rugat pe chelner să-i aducă alta cu un tact exagerat, și-a adus propriul pliculeț de ceai și a cerut apă fierbinte, a zis că nu-i era foame și mi-a propus să împărțim salata mea de papaya, mi-a spus că n-a văzut niciodată *Looper Wash,* dar avea să rezerve DVD-urile la bibliotecă.

Oare o descriu destul de clar ca pe o plicticoasă încuiată, o prostănacă egoistă, o ciudată zgârcită? O furculiță cu o urmă de apă nu a omorât pe nimeni! Ce ar fi să *cumperi* DVD-urile? Mănâncă felurile de la restaurant, că doar așa nu vor da faliment! Cel mai rău lucru dintre toate a fost faptul că Sydney Madsen s-a arătat mereu egală cu sine, pătrunsă de propria-i importanță, fără nicio urmă de umor și a vorbit… foarte… rar… ca… și… cum… platitudinile… ei… erau… bănuți… de… aur.

Eram în stare de șoc. Așa pățește o fată care trăiește prea mult la New York, capătă falsa impresie că lumea este plină de oameni interesanți. Sau măcar oameni care sunt nebuni într-un mod interesant.

La un moment dat m-am crispat atât de violent, încât Sydney m-a întrebat:

— Ai nevoie să folosești grupul sanitar?

(Grupul sanitar? *Serios*? Omoar-o!) Cea mai rea parte știi care era? Știi toate femeile acelea cu care stabilisem cu bucurie să merg în excursie sau la cumpărături? Nu era un grup de femei!

Erau toate Sydney Madsen! Lua-o-ar naiba de ceață! A fost nevoie să-mi adun toate puterile ca să îndepărtez avalanșa de noi invitații: un weekend în casa lor de pe Insula Vashon, să mă prezinte soției cuiva pentru un motiv oarecare, sau unui anumit dramaturg pentru un alt motiv.

Am alergat acasă și am țipat la Joe.

Joe: „Ar fi trebuit să-ți dea de bănuit o persoană atât de nerăbdătoare să închege o prietenie cu tine. Cel mai probabil, asta înseamnă că n-are niciun prieten."

Eu: „De-asta te iubesc, Joe. Tu reduci cazul la esență." (Joe, reducătorul. Nu-i așa că tare îl mai iubim?)

Iartă-mă că am lungit atât de mult povestea cu Sydney Madsen. Ideea este următoarea: timp de zece ani nu am fost în stare să scap de ea. Este prietena care nu-mi place și despre care nu știu cu ce se ocupă, deoarece prima dată am fost prea paralizată ca să întreb și ar fi nepoliticos să întreb acum (pentru că eu nu sunt nepoliticoasă), prietena cu care nu pot fi destul de răutăcioasă încât să priceapă mesajul (pentru că eu nu sunt răutăcioasă), prietena căreia îi tot spun nu, nu, nu, și ea tot mă caută. Este ca boala Parkinson, nu te poți vindeca de ea, tot ce poți face este să-i ții în frâu simptomele.

Azi bat clopotele de prânz.

Te rog să mă crezi, știu că a lua prânzul cu o persoană plictisitoare *este* o problemă minoră. Când spun că am probleme, nu mă refer la Sydney Madsen.

Yo-Yo, care înaintează cu pași repezi și mărunți pe stradă, prințul din Belltown[1]. O, Yo-Yo, creatură absurdă, cu entuziasmul și devotamentul tău orb și urechea bleagă care flutură la fiecare pas. Cât de vie este mândria pe care o simți când ești scos la plimbare de către mine, iubirea ta nepieritoare! De-ai ști tu!

Ce spectacol descurajant era în cartierul meu, în fiecare lună un bloc mai înalt decât cel de dinainte, toate pline de tineri cu embleme albastre de la Amazon, țâșnind cu miile în fiecare dimineață din garsonierele lor, cu capetele aplecate spre dispozitivele din mâini, fără să ridice privirea. (Lucrează pentru Amazon, așa că poți fi sigur că au sufletele împietrite. Singura întrebare este, cât de împietrite?) Mă fac să tânjesc după zilele când pe Third Avenue nu eram decât eu, vitrinele goale și câte un drogat ocazional care striga: *„Așa* se scrie America!"

În fața clădirii, Dennis stătea în dreptul tomberonului cu roți și umplea dozatorul de pungi pentru câței.

— Bună dimineața, dragilor!

— Bună dimineața! Dennis! În loc să trec mai departe, ca de obicei, m-am oprit să-l privesc în ochi. Cum îți merge astăzi?

— A, nu mă pot plânge. Dar ție?
— Mă pot plânge, dar n-o s-o fac.
Dennis a chicotit.
Deja un câștig categoric pe ziua de azi.

Am deschis ușa apartamentului nostru. La capătul holului: Joe, cu capul pe masă, fruntea lipită de ziar, brațele întinse, coatele îndoite, de parcă ar fi fost arestat. Era o imagine stridentă, una a înfrângerii categorice, ultimul lucru pe care l-aș asocia vreodată cu Joe…

Zdrang.

Ușa s-a închis. Am desfăcut hamul lui Yo-Yo. Până să mă îndrept, soțul meu se ridicase și dispăruse în biroul lui. Orice era, nu voia să vorbească despre asta.

Atitudinea mea? Mie îmi convine!

Yo-Yo s-a repezit la mâncare în stilul lui de ogar, aruncând picioarele din spate înaintea celor din față. Dându-și seama că era aceeași mâncare uscată care fusese în castron înainte de plimbare, s-a lăsat copleșit de confuzie și de sentimentul trădării. A făcut un pas și s-a holbat la un punct de pe podea.

Lumina lui Timby s-a aprins. Dumnezeu să-l binecuvânteze, înainte să sune deșteptătorul. Am intrat în baia lui și l-am găsit pe scărița din fața chiuvetei, în pijama.

— Bună dimineața, dragule. Sunt mândră de tine, deja te-ai trezit și te-ai dat jos din pat!

A încetat ceea ce făcea.

— Putem mânca bacon?

Timby mă scruta din oglindă, așteptând să plec. Mi-am coborât privirea. Micul Quick Draw McGraw[12] a fost mai rapid. A împins ceva în chiuvetă înainte să văd ce era. Zăngănitul inconfundabil al unei cutii ușoare din plastic. Sephora 200!

Este numai vina mea. Din pricina mea a pus Moșul un set de machiaj în ciorăpelul lui Timby. Așa câștigam un pic de timp la Nordstrom: spunându-i lui Timby să se plimbe prin raionul de cosmetice. Fetele de acolo îl iubeau pentru firea lui blândă, pentru trupușorul lui ca un sac de zahăr, pentru vocea pițigăiată. După o vreme, au început să-l fardeze. Nu știu ce-i plăcea mai mult – să fie fardat sau să fie răsfățat de un cârd de blonde. În glumă, am cumpărat un set de mărimea unei cărți în ediție de buzunar, care se desfăcea ca un evantai, dând la iveală șase palete diferite de farduri (!) însumând două sute (!) de nuanțe de fard, luciu, pudră și ce-or mai fi fost ele. Persoana care a găsit un mod de a înghesui atât de multe într-un spațiu așa de mic ar trebuie să lucreze pentru NASA. Dacă mai există.

— Îți dai seama că nu poți merge la școală fardat? i-am zis.
— Știu, mami.

Oftatul și ridicatul din umeri descinse direct de pe Disney Channel. Din nou, greșeala mea că am lăsat obiceiul să se împământenească. De acum, după școală, un puzzle!

Am ieșit din camera lui Timby. Yo-Yo, care mă aștepta cu nerăbdare, s-a scuturat ușurat, văzând că încă exist. Știind că mă voi îndrepta către bucătărie să pregătesc micul dejun, s-a luat la întrecere cu mine până la bolul cu mâncare. De data aceasta a binevoit să mănânce un pic, cu un ochi ațintit asupra mea.

Joe se întorsese și-și făcea un ceai.

— Cum îți merge? l-am întrebat.

— Dar ce frumos arăți, a zis el.

În virtutea planului meu grandios, făcusem un duș și mă îmbrăcasem cu o rochie și pantofi tip Oxford. Dacă te-ai uita în șifonierul meu, ai vedea o femeie cu un stil bine definit. Rochii din Franța și Belgia, cu etichetele rupte înainte de a ajunge acasă, ca să nu facă Joe un anevrism cerebral, și toate variantele de pantofi negri fără toc… din nou, nu este nevoie să amintim de preț. De cumpărat? Da. De purtat? În cele mai multe zile, ar cere un efort prea mare.

— Vine Olivia în seara asta, am spus cu o bătaie rapidă din pleoape, simțind deja gustul paharelor de vin și al porției de rigatoni de la Tavolàta.

— Ce-ar fi să-l scoată pe Timby în oraș, ca să putem petrece puțin timp împreună?

Joe mă prinse de talie și mă trase spre el, de parcă n-am fi fost un cuplu de cvincvagenari.

Pe cine invidiez? Pe lesbiene. De ce? Pentru moartea sexuală a lesbienelor. Se pare că după fierbințeala inițială de sex aprig, cuplurile de lesbiene nu mai fac deloc sex. Lăsate de capul lor, femeile ar renunța la sex după ce fac copii. Dispare impulsul evolutiv. Creierul o știe, corpul o știe. Cine se simte sexy în timpul corvezilor maternității, cu un colac de grăsime pe burtă și fundul lățit? Ce femeie vrea să fie văzută dezbrăcată, ca să nu mai spun să i se pipăie sânii, moi ca niște pungi cu aluat, să i se atingă pântecul, poros ca pâinea proaspătă? Cine vrea să se prefacă gemând că este excitată când borcanul cu miere s-a uscat?

Eu, iată cine, dacă nu vreau să fiu înlocuită cu un model mai tânăr.

— Să petrecem puțin timp împreună atunci, i-am răspuns lui Joe.

— Mami, chestia asta s-a stricat. Timby a intrat în bucătărie cu ukulelele și l-a trântit pe blatul mesei. Suspect de aproape de coșul de gunoi. Sunetul iese ciudat, mi-a spus el posomorât.

— Și ce propui să facem? l-am întrebat, provocându-l să zică: „Să cumpărăm altul.”

Joe a ridicat ukulelele și a zdrăngănit corzile.

— Nu-i decât puțin dezacordat.

A început să ajusteze corzile.

— Hei, am exclamat eu. De când știi tu să acordezi un ukulele?

— Sunt un bărbat cu multe talente ascunse, a spus Joe, atingând pentru ultima oară strunele cu gingășie.

Se înfuleca bacon și pâine prăjită, se beau smoothie-uri. Timby se cufundase într-un exemplar din *Archie Double Digest.* Zâmbetul îmi era sudat pe față.

În urmă cu doi ani, când mă martirizam fiindcă trebuia să fac micul dejun în fiecare dimineață, Joe mi-a spus:

— Eu plătesc pentru tot circul ăsta. Poți să cobori de pe cruce și să pregătești micul dejun fără să oftezi întruna?

Știu ce vrei să spui: „Ce nemernic! Ce golan misogin!” Dar Joe avea dreptate. Multe femei ar fi fericite să facă lucruri mult mai neplăcute pentru un șifonier plin de haine de la Antwerp. Din clipa aceea, l-am servit la masă cu un zâmbet pe față. Se cheamă să știi când ai o mână slabă.

Joe i-a arătat ziarul lui Timby.

— Pinball Expo se întoarce în oraș. Vrei să mergi?

— Crezi că aparatul Evel Knievel o să fie tot stricat?

— Mai mult ca sigur, a spus Joe.

Le-am întins poezia pe care o printasem și adnotasem.

— OK, cine mă ajută? am vrut să știu.

Timby nu și-a ridicat privirea din paginile revistei.

Joe a apucat hârtia.

— Oho, Robert Lowell.

Ora sconcșilor

de Robert Lowell

(pentru Elizabeth Bishop)

Moștenitoarea pustnicului de pe Insula Nautilus
încă își trece iarna în căsuța ei spartană;
oile ei încă pasc deasupra mării.
Fiul ei este episcop. Arendașul ei
este primul ales al satului nostru;
ea, la vârsta senilității.

Ei

care arată sau se caracterizează prin austeritate

Sparta antică

Însetată după
solitudinea ierarhică
din secolul Reginei Victoria,
cumpără toate
cocioabele de pe țărmul ei
și le lasă în ruină.

impresii dintr-un sat de la malul mării după ce vara s-a dus către iarnă

Sezonul e beteag –
ne-am pierdut bogătașul de-o vară,
care părea ieșit din catalogul
de modă. Iola sa rapidă
le-a fost vândută la licitație pescarilor de homari.
O pată ca o vulpe roșie acoperă Dealul Albastru.

Iar acum decoratorul nostru, vrăjitorul,
își înviorează magazinul pentru toamnă;
plasa este plină cu bucăți de plută portocalie,
portocalii sunt bancul cizmarului și sula;

instrument cu care se dau găuri în piele

bani nu câștigă din munca sa,
ar prefera să se însoare.

Într-o noapte întunecată,
Fordul meu Tudor a urcat pe țeasta dealului;
am urmărit mașinile îndrăgostiților.
Cu farurile stinse,
stau alături, cocă lângă cocă,
acolo unde cimitirul atârnă peste oraș...
Mintea nu mi-e zdravănă.

Un radio behăie dintr-o mașină,
„Dragoste nepăsătoare..." Aud
cum spiritu-mi bolnav suspină-n fiecare hematie,
de parcă l-aș strânge de gâtlej...
Eu însumi sunt iad;
nu-i nimeni aici –

doar sconcși, care caută
sub clar de lună de mâncare.
Mărșăluiesc apăsat pe Strada Principală:
dungi albe, focul roșu al ochilor smintiți
sub clopotnița-arbore din calcar
a Bisericii Trinitariene.

Eu stau pe treptele
din spatele casei noastre și respir aerul bogat –
o mamă sconcs cu coloana ei de pui se ghiftuiesc
din găleata de gunoi.
Își îndeasă capul ca o pană într-un pahar
de smântână, își coboară coada de struț
și nu se lasă speriată.

Am început din memorie:

— „Moștenitoarea pustnicului de pe Insula Nautilus încă își trece iarna în căsuța ei spartană; oile ei încă pasc deasupra mării. Fiul ei este episcop. Arendașul ei primul ales…”

— „Arendașul ei *este* primul ales”, m-a corectat Joe.

— Fir-ar. „Aredașul ei *este* primul ales.”

— Mamă!

L-am șușuit pe Timby și am continuat cu ochii închiși:

— „…al satului nostru; ea, la vârsta senilității, însetată după solitudinea ierarhică din secolul Reginei Victoria, cumpără toate cocioabele de pe țărmul ei și le lasă în ruină. Sezonul e beteag – ne-am pierdut bogătașul de-o vară, care părea ieșit din catalogul de modă…”

— Mami, uită-te la Yo-Yo. Vezi cum ține botul pe lăbuțe?

Yo-Yo se plasase pe perna lui roz, cu lăbuțele albe încrucișate delicat, și pândea bucățelele de mâncare căzute de la masă.

— Aaaa! am exclamat eu.

— Pot să iau telefonul tău? m-a întrebat Timby.

— Bucură-te de cățelul ăsta, i-am zis. Nu transforma totul într-o ocazie de a folosi aparate electronice.

— E foarte tare ce face mama, i-a spus Joe. Învață mereu.

— Învăț și uit, am oftat. Dar îți mulțumesc.

Mi-a trimis o bezea.

Am continuat.

— „Iola sa rapidă, vândută la licitație pescarilor de homari…”

— Nu-i așa că-l iubim pe Yo-Yo? a întrebat Timby.

— Așa-i.

Adevărul pur. Yo-Yo este cel mai simpatic câine din lume, o corcitură de Boston Terrier, mops și încă ceva… alb-tigrat și cu o pată neagră pe un ochi, cu urechi de liliac, o față adorabilă și coada îmbârligată. Înainte de invazia celor de la Amazon, când nu eram decât eu și prostituatele pe stradă, una dintre ele a făcut o remarcă:

— E ca și cum Barbie ar avea un pitbull.

— Tati, a spus Timby, nu-i așa că-l iubești pe Yo-Yo?

Joe s-a uitat la Yo-Yo gândindu-se la întrebare.

(O altă dovadă a superiorității lui Joe: gândește înainte de a vorbi.)

— Este un pic cam ciudat, a zis el în cele din urmă, revenind la poezie.

Lui Timby i-a căzut furculița. Mie mi-a picat fața.

— *Ciudat*? a răcnit Timby.

Joe și-a ridicat privirea.

— Da. Ce este?

— Vai, tati! Cum poți spune așa ceva?

— Nu face decât să stea acolo în fiecare zi, cu o figură deprimată, a spus Joe. Când venim acasă, nu ne întâmpină la

ușă. Când suntem aici, doarme tot timpul, așteaptă să ne cadă vreo bucățică de mâncare pe podea, sau se uită țintă la ușă de parcă are o migrenă.

Timby și cu mine rămăseserăm fără cuvinte.

— Înțeleg cu ce se alege el de pe urma *noastră,* a adăugat Joe. Doar că nu înțeleg cu ce ne alegem noi de pe urma *lui.*

Timby a sărit de pe scaun și s-a întins peste Yo-Yo, oferindu-i o îmbrățișare în versiune proprie.

— Ah, Yo-Yo! *Eu* te iubesc.

— Zi mai departe. Joe a fluturat poezia. Te descurci grozav. „Sezonul e beteag.

— „Sezonul e beteag", am spus. „Ne-am pierdut bogătașul de-o vară, care părea ieșit din catalogul de modă…" Apoi către Timby: Tu. Pregătește-te.

— Mă lași în față, sau mă conduci înăuntru?

— Te las în față. Mă văd cu Alonzo la opt și jumătate.

Micul dejun odată terminat, Yo-Yo s-a ridicat de pe pernă. Joe și cu mine l-am urmărit cum s-a îndreptat către ușă și a rămas cu privirile ațintite la ea.

— Nu mi-am dat seama că m-am avântat într-o polemică, a spus Joe. „Sezonul e beteag."

E ușor să-ți dai seama cine a făcut o școală catolică după cum reacționează când urcă cu mașina pe Dealul Queen Anne și cuprinde cu privirea Școala Galer Street. Eu n-am fost la catolici, așa că pentru mine este o clădire impozantă din cărămidă, cu o curte întinsă și o incredibilă priveliște către Puget Sound. Joe a făcut școala catolică, așa că pălește amintindu-și de călugărițele care-l loveau cu rigla peste mâini, de preoții care-l amenințau cu mânia lui Dumnezeu și de bătăușii care-i furau ochelarii și apoi cutreierau pe holuri nestingheriți.

Până când am tras mașina în spațiul unde se lasă copiii, recitasem poezia de două ori perfect și o repetam a treia oară, ca să-mi poarte noroc.

— „Într-o noapte întunecată, Fordul meu Tudor a urcat pe țeasta dealului.” Stai, așa e?

O tăcere rău-prevestitoare pe bancheta din spate.

— Hei, am zis. Mă urmărești măcar?

— Da, mami. Te descurci la perfecțiune.

— La *perfecție.* Te descurci la *perfecție.* Timby nu se vedea în oglinda retrovizoare. M-am lăsat într-o parte și l-am văzut aplecat peste un obiect. Ce faci?

— Nimic.

Răspuns urmat de un nou zornăit strident al plasticului.

— Hei! Nu te machia.

— Atunci de ce mi le-a lăsat Moșu’ în ciorap?

M-am răsucit, dar portiera lui Timby se deschisese și se închisese deja. Până să mă învârt la loc, urca scările către intrare. În geamul ușii am prins reflexia pleoapelor lui mânjite cu fard. Am lăsat geamul în jos.

— Întoarce-te aici, pungașule!

Mașina din spate a claxonat. Fie ce-o fi, acum era problema școlii.

Am ieșit de pe Galer Street, având în față șapte ore fără copil. Să intre banjo-ul care anunță evadarea.

„Eu însumi sunt iad; nu-i nimeni aici – doar sconcși, care caută sub clar de lună de mâncare. Mărșăluiesc apăsat pe Strada Principală: dungi albe, focul roșu al ochilor smintiți sub clopotnița-arbore din calcar a Bisericii Trinitariene. Eu stau pe treptele din spatele casei noastre și respir aerul bogat – o mamă sconcs cu coloana ei de pui se ghiftuiesc din găleata de gunoi. Își îndeasă capul ca o pană într-un pahar de smântână, își coboară coada de struț și nu se lasă speriată."

O recitasem perfect, silabă cu silabă.

Alonzo mi-a întins mâna.

— Felicitări.

Știi senzația acea că ți s-a făcut creierul terci? Mai știi cum începe, când ești însărcinată? Râzi, plină de uimire și de teorii ale conspirației, și te apostrofezi singură: „La naiba cu creierul ăsta de gravidă!" Apoi naști, dar creierul nu-și revine. Însă alăptezi, așa că râzi din nou, de parcă ai face parte dintr-un club exclusivist. „La naiba cu creierul ăsta de mamă care alăptează!" Apoi nu mai alăptezi, iar adevărul îngrozitor se pogoară peste tine: creierul tău nu-și va reveni niciodată! Ai dat la schimb vocabularul, luciditatea și memoria pentru bucuriile maternității. Știi cum se întâmplă câteodată să te afli în mijlocul unei propoziții și-ți dai seama că la finalul ei îți va trebui un cuvânt anume și ți-e teamă că nu ți-l vei aminti, dar te-ai pornit deja, așa că gonești înainte și apoi te blochezi pentru că *tu* ai ajuns la sfârșit, dar cuvântul, nu? Și nici măcar nu cauți un cuvânt sofisticat, cum ar fi *polemică* sau *truism,* ci unul oarecare, de pildă *specific,* așa că sfârșești prin a spune *uimitor?*

În felul acesta devii membru al grupării de imbecili care descriu totul ca fiind *uimitor.*

Ei bine, pe mine mă enerva la culme. Aveam de scris un volum de memorii. Da, este adevărat, cea mai mare parte a volumului urma să conțină ilustrații. Acolo nu aveam nicio problemă. Cuvintele erau necazul. Într-o carte nu puteam trăncăni în felul meu obișnuit. Economia de mijloace era totul. Iar economia de mijloace nu se făcea simțită, din pricina sus-menționatului creier incapabil.

Îmi venise ideea măreață de a-mi ascuți instrumentul memorând poezii. Mama era actriță; obișnuia să recite monologuri din Shakespeare înainte de culcare. Era uimitor! (Iată! *Uimitor!* Dacă n-aș avea un creier atât de incapabil, aș fi putut spune: *Era o dovadă a firii ei disciplinate, a educației și a unei probabile bănuieli în privința destinului teribil care o aștepta.)* Așa că am făcut ceea ce ar face oricine: am pus mâna pe telefon, am sunat la Universitatea din Washington și am cerut să vorbesc cu cel mai bun profesor de poezie.

În ultimul an m-am întâlnit în fiecare joi dimineață cu Alonzo Wrenn la Lola, pentru o lecție particulară. Îmi dă temă câte o poezie. O recit din memorie, iar conversația înaintează la întâmplare. Îi plătesc cincizeci de dolari plus micul dejun. Alonzo mi-ar plăti el masa, atât de mare este dragostea lui pentru poezie, însă voința mea este mai puternică, așa că acceptă masa și bancnota nou-nouță cu grația unui poet.

— Cum ți s-a părut? m-a întrebat Alonzo.

Era un tip bine făcut, mai tânăr decât mine, cu un smoc de păr șoriciu pe frunte și un chip extraordinar de cumsecade. Întotdeauna purta un costum, de pânză vara, de lână iarna. Cel de azi, într-o nuanță ciocolatie, avea un luciu vizibil, fiind probabil vintage, și cămașa era de culoarea pergamentului. Cravata era moarată, batista de buzunar – albă și apretată. (Mama lui Joe îl obliga să poarte costum și cravată la dentist, pentru a-și arăta „respectul pentru profesie”. Micul Joe cu cravată la gât în scaunul dentistului = dragoste la prima vedere.)

— Putem începe cu ceea ce se petrece concret în poezie? l-am rugat pe Alonzo. Care este termenul specific? Incidentul textual?

— Pretextul literar.

— *Pretextul literar!* am exclamat. Ai face bine să-l folosești ca titlu pentru autobiografia ta.

— S-ar putea să prefer *Incidentul textual.*

Am desfăcut poezia cu notițele mele și m-am lansat în text.

— Începe cu moștenitoarea pustnicului care locuiește tot anul pe insula de vacanță. Îmi imaginez că este în Maine.

Alonzo a încuviințat, acceptând-o ca pe o posibilitate.

— Arendașul. E vorba de soțul ei?

— Mai degrabă un angajat care-i lucrează pământul.

— Așa cum tu ești poetul meu, am spus.

— Așa cum eu sunt poetul tău.

— E mult portocaliu, am remarcat. Dar și roșu. Dealul Albastru se face roșu ca vulpea. Roșul reapare mai târziu în ochii înroșiți ai sconcșilor. Doamne, nu ți se frânge inima pentru decoratorul vrăjitor? N-ai vrea să intri în magazinul lui și să cumperi ceva? Nu îți vine să-l cuplezi cu moștenitoarea pustnicului?

— Acum, că spui tu, da, a râs Alonzo.

— Apoi poetul iese din umbră. A tot spus „al nostru” până acum, însă trece la „eu”. Se numește poet, sau narator?

— Narator, a zis Alonzo.

— Apare naratorul. Este o adevărată surpriză când poemul se întoarce ca un aligator în jurul său și spune: „Mintea nu mi-e zdravănă.”

— Ce știi despre Robert Lowell?

— Doar ce urmează să-mi spui tu.

A sosit mâncarea. Alonzo comanda întotdeauna Micul Dejun al lui Tom. Conține caracatiță *și* bacon. Eu comandam de fiecare dată omleta simplă din albușuri și fructe. Doamne, ce deprimantă eram!

— Pot să mănânc eu baconul? l-am întrebat.

— Robert Lowell s-a născut într-o familie din elita Bostonului, a început Alonzo, punând fâșiile groase de bacon pe o farfurioară. S-a luptat cu o boală mintală întreaga viață și a fost internat de multe ori.

— O! Îmi venise o idee, așa că i-am făcut semn cu mâna chelneriței. Știi fursecurile și bomboanele cu mentă și pâinea cu usturoi pe care le aveți la vânzare? Poți să-mi pui câteva într-un coșuleț-cadou?

Pentru Sydey Madsen. Un alt motiv de spaimă era felul în care apărea de fiecare dată cu câte un cadouaș pentru mine. Ziua aceea fiind una diferită, aveam să-i duc și eu ceva.

Alonzo a continuat.

— Poetul John Berryman sugerează că „Ora sconcșilor" descrie momentul când eul poetic…

— Eul poetic? N-aveam cum să nu râd. Ești printre prieteni. Zi simplu: Robert Lowell.

— Când Robert Lowell își dă seama că-l paște o depresie care-l va obliga să se interneze. „O viziune cataleptică a terorii reci" – așa a numit Berryman poezia aceasta.

— „Eu însumi sunt iad; nu-i nimeni aici. Doar sconcși", am spus. Dintr-odată mi-am dat seama de ceva: *Doar*! Altă poezie al cărei înțeles depinde de cuvântul *doar*.

Alonzo s-a încruntat, părând nedumerit.

— „Dover Beach"! mai că am țipat. Cum naiba îmi aminteam asta când abia îmi amintesc în ce an ne aflăm? „Vin la fereastră, aerul e blând! *Doar* dinspre franjul spumei[3]…" Același moment în care întreaga poezie își schimbă semnificațiile.

Alonzo a arătat către foaia printată.

— Îmi dai voie?

— Poftim.

A rupt un colț și a scris: „Doar".

— Ei poftim, intru în cartea de istorie! am exclamat. Îl vei folosi într-una dintre poeziile tale?

Alonzo a ridicat misterios o sprânceană și și-a scos portofelul, care părea burdușit cu hârtiuțe similare. Printre stiva de carduri de credit, o fâșie albastră cu litere de tipar albe…

— Hei, am zis eu înainte de a gândi. De ce ai permis de conducere din Lousiana?

— Acolo am crescut, mi-a spus Alonzo, întinzându-mi o versiune a sa cu părul lung. New Orleans.

Două cuvinte: poanta perfectă, venită de nicăieri.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat el.

— N-am fost niciodată în Louisiana, au fost cuvintele care mi-au ieșit din gură, deopotrivă un nonsens bizar și o minciună.

Acum trebuia să spun ceva adevărat.

— Nu am nicio legătură cu New Orleans.

La auzul numelui pe care tocmai îl pronunțasem, mi-am scăpat furculița pe farfuria cu micul dejun.

Chelnerița s-a ivit cu un coș de dimensiunea unei banchete de automobil.

— Cineva o să fie fericit astăzi! Dar, văzându-mi chipul, a adăugat: Sau nu. Totul este în regulă?

— Eu, unul, sunt în regulă, a asigurat-o Alonzo.

— Sunt bine.

Ca să i-o dovedesc, am ridicat furculița din mijlocul omletei și i-am lins sfidător mânerul.

Chelnerița a pivotat pe călcâie și și-a luat tălpășița.

— O întrebare, am spus, bâjbâind după poezie. Trebuia să readuc întâlnirea din acea dimineață pe cursul normal. „Clopotnița-arbore”. Se referă la turla bisericii?

— Arborele este catargul navei, a spus Alonzo. Așa că probabil…

În acel moment, telefonul a prins viață. ȘCOALA GALER STREET.

— Nu se poate, am oftat.

— Eleanor? La telefon Lila de la Galer Street. Nu s-a întâmplat nimic. Numai că Timby pare să aibă o durere de stomac.

De trei ori în ultimele două săptămâni a trebuit să-l iau de la școală mai devreme! De trei ori nu a fost nimic serios.

— Are febră? am întrebat.

— Nu, dar arată jalnic cum stă întins aici, în birou.

— Te rog să-i spui să înceteze și să se ducă la oră.

— Ah, a făcut Lila. Dar dacă *este* bolnav…

— Exact asta îți zic… Dându-mi seama că n-aveam cu cine discuta, am cedat: Bine, vin acum.

Am ieșit din separeu.

— Copilul ăsta! îi arăt eu spaima într-un pumn de țărână.[141]

I-am spus la revedere lui Alonzo, am înhățat coșul și am tăiat-o. Când am deschis ușa, am aruncat o privire înapoi. Alonzo, dragul de el, părea mai nefericit decât mine că lecția noastră de poezie se terminase atât de brusc.

Am urcat treptele, am trecut printre coloanele groase și am intrat în impresionantul hol al Școlii Galer Street. Era slab luminat și răcoros ca o catedrală. Fotografii înrămate spuneau povestea transformării clădirii dintr-un adăpost pentru fete rebele în reședința unei familii (!) și apoi în școala particulară de azi, cu taxe distrugător de mari.

Câte ceva despre restaurarea clădirii. Pe podea, o incrustație în lemn: PENTRU CĂ STRÂMTĂ ESTE POARTA ȘI ÎNGUSTĂ ESTE CALEA CE DUCE LA VIAȚĂ ȘI PUȚINI SUNT CEI CARE O AFLĂ, datată 1906. O sută cincizeci de matrițe de cauciuc au fost create pentru complicatele ornamente din ghips. Alabastrul de Colorado a fost tăiat în fâșii de grosimea unei foițe de hârtie pentru decorarea luminatorului. Mozaicul care-l înfățișează pe Iisus învățându-i pe copii să se roage a necesitat aducerea unui meșter de șaptezeci de ani din orașul italian Ravenna. Când a început restaurarea, în 2012, marele mister era ce se întâmplase cu candelabrul Art Déco din bronz din primele fotografii. A fost găsit de tipii care ardeau cu lampa de sudură rugii de mure din pivniță. Câțiva porci zdraveni, legați la ochi, au fost coborâți în pivniță cu frânghiile pentru a elibera candelabrul rozând tulpinile.

Cum de știam toate acestea? Când am intrat, arhitecta elegantă responsabilă cu restaurarea tocmai conducea un grup într-un tur al clădirii.

Pe drum către birourile administrative am auzit:

— Eleanor!

M-am întors. În ultima lună, sala de conferințe devenise sediul central pentru licitații, vibrând de părinți voluntari.

— Ești tocmai persoana de care avem nevoie! a spus femeia, o tânără mamă.

— Eu? am întrebat fără glas, arătând cu degetul spre pieptul meu, confuză.

— Da, tu! a spus o altă tânără mamă, de parcă aș fi fost o gâsculiță proastă. Avem o întrebare.

Când am absolvit facultatea, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să *nu* lucrez. Doar de asta se duc femeile la facultate, ca să-și găsească un loc de muncă. Locuri de muncă ne-am găsit și, o vreme, am dovedit de ce suntem în stare, mulțumesc foarte mult, până când ne-am dat seama că pierduserăm noțiunea timpului și ne-am bulucit ca nebunele să rămânem gravide. Eu însămi am împins momentul periculos de aproape de limită (deoarece catolicul Joe, cel mai mare dintre șapte copii, nu se grăbea nici el, sătul de schimbat scutece). L-am născut pe micuțul Timby, alăturându-mă astfel epidemiei de femei de patruzeci de ani epuizate, prizoniere ale locurilor de joacă, prăbușite deasupra gărgărițelor săltărețe, turnându-și pe gât, inconștiente, cereale

Cheerios păstrate în vase de plastic închise ermetic, purtând jeanși de gravide la doi ani după naștere și etalându-și rădăcinile decolorate ale părului în zona cu leagăne din parc. (Cine mai are nevoie să arate bine? Acum avem copii!)

Oare imaginea noastră a fost atât de groaznică, încât generația următoare de femei cu studii universitare a declarat: „Orice, dar nu asta!” și a renunțat la carieră în întregime pentru a produce copii la douăzeci și ceva de ani? Uitându-mă la mamele de la Galer Street, răspunsul ar fi: Așa se pare. Sper că funcționează abordarea.

Am intrat în sala de conferințe cu ferestrele sale uriașe, cu geamuri ornamentale, care dădeau către curtea de joacă și Golful Elliott. O masă enormă (tăiată din miezul vreunui arțar salvat de pe proprietate sau cine-știe-ce altă prostie la modă, conform descrierii arhitectului) era acoperită de cutii din care se revărsau dosare. Mi-am croit drum printre cutii din carton înalte până la șold, pline cu tricouri cu inscripția Galer Street ce atârnau afară ca niște limbi roșii. Aerul pârâia de eficiență și hotărâre.

— Unde ești? Unde ești? Unde ești? murmura tânăra mamă.

— Aici! i-am răspuns.

— Trebuie să găsești numărul obiectului și să-l confrunți cu numele din tabel, a spus o altă tânără mamă.

Odată, în Japonia, ghidul a pretins că pentru ei, toți americanii arată la fel. La momentul acela m-am gândit: „Spui asta numai pentru că așa spunem și noi despre voi.” Dar uitându-mă la șirul de mame tinere, strălucitoare, în plină formă, mi-am dat seama că probabil Fumiko nu râdea pe seama mea.

— Nu vi se pare ridicol? a zis prima mamă.

Un tată tânăr (pentru că întotdeauna există un tată) a ridicat un dosar.

— Victoria îmi aparține!

— Ai câștigat un latte, ai câștigat un latte, a intonat prima sau a doua, sau a treia, sau a patra mamă.

Pune-i pe părinții aceștia într-o încăpere și dă-le de făcut o muncă de secretariat fără niciun fel de supraveghere, și vor începe să se comporte ca niște câștigători demenți într-o reclamă la un cazinou indian.

— Ai donat un portret desenat de mână al celui care va câștiga licitația, făcut în stilul *Looper Wash*, mi-a zis una dintre ele, certificându-mi în cele din urmă existența.

— Tu ești? m-a întrebat alta.

Ca struții, s-au oprit brusc și și-au întins capetele către mine.

— Am auzit eu că ești la școala noastră, a spus una, măsurându-mă cu privirea.

— Mama lui Timby, a zis o alta, experta.

Seattle duce lipsă de vedete. O artistă animatoare trecută de prima tinerețe și un doctor din stafful echipei Seahawks – eu și Joe eram pentru Galer Street echivalentul lui Posh Spice și David Beckham.

— Eu sunt o Vivian, a spus una.

— Ba ești o Fern, a corectat-o alta.

— Cu ce te ocupi *acum*? m-a întrebat una dintre ele direct.

— Îmi scriu memoriile, am spus eu, simțind cum, în mod bizar, căldura mi se acumula în obraji. Sub forma unei cărți grafice. Nu era treaba lor, dar am continuat: Am și primit avansul de la o editură.

Struții aveau zâmbete de nepătruns.

Pe masă, un mănunchi de chei, fiecare cu un breloc de cauciuc colorat menit s-o diferențieze de celelalte. La viața mea cumpărasem vreo sută de prostii dintr-astea, dar întotdeauna renunțasem, pentru că cine naiba le poate pune fără să-și rupă o unghie? Pe inel era prins și un evantai de etichete cu coduri de bare de la Breathe Hot Yoga, Core de Ballet, Spin Cycle… Și, ca o tușă personală, această mamă tânără și în formă atașase o panglică cu numele copilului ei scris din cuburi cu litere. Mi-am aplecat capul. Care era numele?

D-E-L-P-H-I-N-E.

Am înghețat.

— Iu-huu! a strigat o tânără mamă.

— Ai uitat să precizezi cât valorează, a spus alta.

— Cât valorează ce? am zis eu, revenindu-mi.

— Obiectul pentru licitație, mi-a explicat alta. Pentru declarația fiscală.

— Ah. Nu știu.

— Trebuie să scrii ceva, a spus prima tânără mamă.

— Nu valorează decât câteva ore din timpul meu.

Mi se blocase respirația. De ce trebuia să văd cheile alea nenorocite?

— *Cât valorează timpul tău?*

Acesta era tânărul tată, căutând să preia controlul.

— Literalmente? am spus. Pe oră?

Oare se referea la orele pe care le petreceam în pat, jurând că aveam să mă schimb? Orele în care cumpăram agende care rămâneau mereu nedesfăcute? Orele în care căutam cursuri de reducere a stresului, mă înscriam la ele, ajungeam chiar să parchez mașina în fața studioului-galerie-de-artă-sală-de-yoga și să-i privesc pe cursanții bine-intenționați care intrau unul după altul, pentru ca apoi să-mi pierd curajul și să o șterg de acolo? Orele în care plănuiam să luăm cina ca o familie, ca mai apoi să eșuăm gârboviți în fața telefoanelor și tabletelor, fiecare pe cont propriu? Orele în care mă cufundam în rușine, pentru că nu am nicio scuză pentru tot ce se întâmplă?

Iar apoi s-au auzit schelălăituri.

Cei din clasa întâi au invadat peluza purtând aripi de fluture împodobite cu bucăți de șervețele colorate. Tinerele mame (și singurul tată) mi-au întors spatele pentru a se bucura de adierea de spontaneitate și încântare a copiilor lor. Energia încăperii s-a transformat dintr-o veselie spumoasă într-o venerație tăcută. Toate alegerile pentru care se torturaseră aceste tinere mame (și singurul tată) – să lucreze sau nu, să se mărite de tinere ori să continue căutarea unui soț, să facă un copil acum sau să vadă mai întâi lumea – conduseseră la niște decizii grele. Iar odată cu deciziile vin regretele. Și nopțile albe, și învinuirile, și certurile cu soții (și singura soție), și apelurile disperate la doctor, în căutare de pastile. „Viziunea cataleptică a terorii reci", așa numise poetul aceste momente de dubiu sau certitudine existențială, greu de știut care. Dar văzându-și copiii în momentul respectiv, acești părinți știau până în vârful unghiilor că luaseră deciziile corecte.

Așadar, cu o tuse perfect plasată, am apucat inelul cu chei al tinerei mame, i-am dat drumul în geanta mea și m-am strecurat afară.

Așa este, le-am furat.

Timby zăcea într-un pătuț din colțul biroului, părând, pentru ochiul meu antrenat, al naibii de mulțumit de sine însuși.

— Ridică-te, i-am zis. Declar în mod oficial că m-am săturat de rahatul ăsta.

Partea rea este că am spus-o. Partea bună este că a fost o răbufnire atât de exagerat de răutăcioasă, încât Lila și celelalte secretare s-au prefăcut că nu mă aud. Timby s-a întunecat la față și a venit după mine afară.

Am așteptat să ajungem la mașină.

— Mergem direct la doctor. Fă bine și roagă-te să fii bolnav de-adevăratelea.

— Nu putem să mergem acasă?

— De ce, ca să bei suc și să te uiți la *Doctor Who*? Nu. Refuz să te mai recompensez pentru dureri de stomac închipuite. Ne ducem la doctor, apoi direct înapoi la școală. Aplecându-mă spre el, am adăugat: Și, din câte îmi amintesc, este timpul pentru vaccin.

— Ești rea.

Ne-am urcat în mașină.

— Ce este asta? m-a întrebat Timby, făcând ochii mari la vederea coșului.

— Nu-i pentru tine. Nu pune labele pe el.

Timby plângea acum.

— Te superi pe mine pentru că mi-e rău.

Am mers până la pediatru în tăcere, supărată pe Timby, supărată pe mine pentru că eram supărată pe Timby, supărată pe Timby, supărată pe mine pentru că eram supărată pe Timby.

Deodată vocea lui subțire:

— Te iubesc, mami.

— Și eu te iubesc.

— Timby? s-a mirat asistenta. Ce nume neobișnuit.

— Mi-a fost dat de un iPhone, a zis Timby, vorbind pe lângă termometrul din gură.

— *Eu* ți l-am dat, am spus.

— Ba nu, mi-a replicat el, privindu-mă dușmănos.

— Ba da.

I-am susținut privirea.

Când eram însărcinată, medicul mi-a spus că urma să fie băiat. Extaziați, eu și Joe lansam salve de nume unul către celălalt, prin mesaje telefonice, într-o zi am tastat *Timothy,* pe care funcția de corectare automată l-a schimbat în *Timby.* Cum puteam să-l refuzăm?

Asistenta a scos termometrul.

— Temperatură normală. Doamna doctor va veni îndată.

— Frumos, să lași o impresie proastă despre mine, am bombănit când am rămas singuri.

— E adevărat, a zis Timby. De ce ar corecta iPhone-ul un nume normal într-unul de care nu a auzit nimeni?

— Avea un virus. Era primul tip de iPhone… O, Doamne! Abia atunci îmi dădusem seama. Cred că l-am jignit pe Alonzo.

— Cum?

Timby părea prietenos, dar știam bine că nu voia decât să mă vrăjească să-i furnizez muniție cu care să tragă după aceea în mine.

— Nu, nimic, am spus.

Era vorba despre privirea de pe chipul lui Alonzo când am ieșit din restaurant. Poate că nu era trist pentru că plecam. Poate era jignit că-l numisem „poetul meu”.

Timby a sărit jos de pe masă și a deschis ușa.

— Unde te duci?

— Să iau o revistă.

Ușa s-a închis cu zgomot.

A sunat telefonul: Joyce Primm. Ca de obicei, la 10:15 fix. Am oprit soneria și am continuat să privesc țintă numele.

Mă știi de la *Looper Wash.* Și recunosc, eu sunt responsabilă pentru estetica lui retro-violentă, în nuanțe de șerbet. (Eram de mult timp obsedată de artistul nonconformist Henry Darger. Din fericire, cumpărasem una dintre lucrările sale pe când aveau încă prețuri accesibile.) Sunt gata să recunosc că în episodul pilot, cele patru eroine principale nu ieșeau cu nimic în evidență. Abia când le-am îmbrăcat în șorțulețe în stilul anilor ’60, le-am încâlcit părul și, de amuzament, le-am urcat în spinarea unor ponei plictisiți, scenarista, Violet Parry, a înțeles ce potențial avea emisiunea. A rescris totul cu febrilitate și le-a dat fetelor personalități răutăcioase, de dreapta, transformându-le astfel în faimosul cvartet Looper, puștoaice care-și canalizau frica inconștientă de pubertate spre o ură arbitrară împotriva hippioților, proprietarilor de câini cu pedigree și bebelușilor numiți Steve. Acestea fiind spuse, *Looper Wash* nu-mi aparținea *mie.* Nimeni n-a auzit vreodată de Eleanor Flood.

Lucram ocazional, eram pe jumătate falită și locuiam la New York. Un catalog pentru copii pe care-l ilustrasem a atras atenția lui Violet, care a pariat pe mine vitejește și m-a numit directorul ei de animație.

Primul lucru pe care l-am învățat despre televiziune: totul depinde de termenele-limită. Un episod să nu fie gata pentru difuzare? Nu se poate întâmpla, nici măcar o singură dată. Să te mulțumești cu unghiuri lipsite de inspirație, gesturi stângace, nesincronizări între imagine și sunet, ochi șui, repetarea excesivă a decorurilor, indicatoare scrise greșit de artiștii animatori străini, greșeli de coloristică? Eh, astea se petreceau

din plin. Dar nu i-ar fi trecut prin cap nici celui mai leneș și mai nebun director de animație să nu predea emisiunea la timp.

Lumea editorială, pe de altă parte…

Dacă numele meu nu spunea nimic, în schimb stilul era ușor recognoscibil. Și o vreme *Looper Wash* era pretutindeni. Un editor de carte în plină ascensiune, pe nume Joyce Primm (așa este, Joyce Primm, m-am întors de unde am plecat, există o metodă în nebunia mea), a văzut câteva schițe despre copilăria mea și mi-a dat un avans ca să le transform într-o carte de memorii.

Am cam depășit termenul limită.

O vreme îndelungată nu am primit niciun semn din partea lui Joyce. Dar de o săptămână mă suna zilnic.

Soneria telefonului s-a oprit. Mesajul ei vocal s-a alăturat cimitirului unde zăceau și celelalte.

JOYCE PRIMM
JOYCE PRIMM
JOYCE PRIMM
JOYCE PRIMM
JOYCE PRIMM

Toate însoțite de punctulețe albastre, însă nu avusesem curajul să-l ascult pe niciunul.

Timby s-a întors cu o revistă *People.* Pe copertă, o figură pe care n-o cunoșteam, fără îndoială o vedetă a emisiunilor de tip reality TV.

— Ar trebui să se numească mai degrabă *Cine sunt acești oameni?,* am sugerat.

— Eu am auzit de el, a spus Timby, ofensat în numele vedetei.

— Asta e și mai deprimant, am zis.

— Cioc, cioc! Era pediatrul, doctorița Saba, cu o dispoziție și mai blândă decât a asistentei. Așadar, Timby, a spus ea dezinfectându-și mâinile. Am auzit că te doare burtica.

— Este a treia oară în două săptămâni când am fost nevoită să-l iau…

— Să auzim ce spune Timby, m-a întrerupt doctorița cu un zâmbet iertător.

Timby a răspuns cu privirile în podea.

— Mă doare stomacul.

— Tot timpul? a vrut să știe doctorița. Sau numai când și când?

— Când și când.

— Ești în clasa a treia?

— Da.

— La ce școală mergi?

— Galer Street.

— Îți place acolo?

— Cred că da.

— Ai prieteni?

— Cred că da.

— Îți plac profesorii?

— Cred că da.

— Timby, a spus doctorița Saba, apropiindu-se pe scaunul cu rotile. De multe ori, când pe oameni îi doare burtica, nu este din cauza unui virus, ci pentru că au emoții care-i fac să se simtă rău.

Privirea lui Timby a rămas în podea.

— Mă întreb dacă se petrece ceva la școală sau acasă care te face să te simți rău.

„Multă baftă", i-am urat eu în gând. Timby, regele răspunsurilor absurde.

— Este vorba despre Piper Veal.

(!!!)

— Cine este Piper Veal? l-a întrebat doctorița.

— O fată nouă din clasa mea.

Familia lui Piper abia se întorsese dintr-o călătorie de un an în jurul lumii. Nu-i așa că este o modă exclusivistă, dar extrem de enervantă? Familii care călătoresc în jurul lumii pentru a se deconecta și a se cufunda în alte culturi, după care părinții îți trimit e-mailuri frenetice ca să te roage să postezi comentarii pe blogurile copiilor lor, ca să nu creadă că nu dă nimeni doi bani pe ce scriu ei? (Ei, hai, *New York Times,* trebuie să vă dau eu mură-n gură toate ideile pentru articolele cele mai citite?)

— Ce îți face Piper? s-a interesat doctorița Saba.

— Mă agresează, a zis Timby, cu vocea frântă.

Viața mi-a trecut prin fața ochilor înspăimântați.

Gata, Timby, nu-i nimic.

Blândețea, bârfele despre vedete, bolnăvicioasa identificare cu Gaston din *Frumoasa și bestia.* Oare Timby era gay? Sigur că mă întrebasem. Dar mai erau și seturile de circuite electrice pentru copii, emisiunea *Vânătorii de mituri,* obsesia pentru ascensoare. Desigur, dovada supremă ar fi fost flirtul lui cu cosmeticele, dar asta era reacția lui pavloviană la dragostea pe care i-o arătase un harem de frumuseți de la Nordstrom. Nu dovedea altceva decât că Timby este bărbat adevărat. O mamă știe. Sau, în cazul meu, o mamă îl iubește indiferent de situație și lasă să se desfășoare lucrurile așa cum vor ele.

Ceea ce nu pot spune despre Galer Street.

La prima noastră întrevedere, veniserăm direct de la Nordstrom, unde fetele îl împodobiseră pe Timby cu o aluniță și o tușă subtilă de rimel… un drăguț! De cum am intrat în sala de conferințe, parcă am auzit-o pe responsabila cu admiterea strigând: „Evrika! Avem un transgender!” Eu și Joe am glumit pe seama situației în seara aceea. După ce am fost acceptați și fără să ni se spună, școala și-a asumat responsabilitatea de a respecta neutralitatea de gen uniformizând toaletele băieților și ale fetelor.

— Sper că nu ați făcut asta pentru Timby, i-am zis lui Gwen, directoarea școlii.

— A, nu, a spus ea. Am făcut-o pentru toți micii noștri elevi care nu și-au identificat încă genul.

La asta nu puteam răspunde decât tăvălindu-mă de râs. Dar am avut înțelepciunea să aștept până am ieșit din clădire.

Refuzam să accept adevărul? Oare mă lăsasem cucerită de mulțumirea de sine ca reacție la pasionata îmbrățișare a oricărei mode de către școala Galer Street? Iar simplul fapt că administratorii se dovedeau atât de toleranți față de ocazionala unghie roz, nu însemna că la fel făceau și copiii la locul de joacă…

— I-ai spus mamei despre Piper? a întrebat doctorița Saba.

— Nu, i-a răspuns Timby.

Nu era nevoie ca doctorița să-mi arunce o privire dezamăgită. O simțeam radiind din străfundul craniului ei.

— Le-ai spus profesorilor?

— Nu.

— Ce îți face Piper mai exact?

— Nu știu.

— Te rănește fizic? a întrebat doctorița Saba.

— Nu, a spus Timby, cu gura plină de salivă.

— Ce-a făcut Piper?

M-am răsucit în scaun și mi-am ținut respirația.

— Mi-a spus că mi-am cumpărat tricoul de la H&M. Uf.

— Că ți-ai cumpărat tricoul de la H&M?

— Când Piper a fost în Bangladesh, a vizitat o fabrică unde erau copii sclavi, care făceau haine pentru H&M.

— Înțeleg, a spus doctorița Saba. Timby, clasa a treia este momentul când relațiile cu prietenii se complică. Uneori sentimentele sunt atât de puternice, încât îți provoacă durere de burtică.

Timby a ridicat în sfârșit privirile către ochii doctoriței.

— Știi care este cel mai bun medicament pentru asta? l-a întrebat ea.

— Care?

— Vorbește cu adultul în care ai încredere, a spus doamna doctor. Mama ta. Iar dacă nu ai încredere în mama ta…

— Ba are încredere în mama lui, am zis eu.

— …vorbește cu tatăl tău, cu bunica, cu profesorul tău preferat. Spune-le cum te simți. S-ar putea să nu fie în stare să te ajute, dar uneori este de ajuns doar să vorbești.

Timby a zâmbit.

— Mi se pare că deja te simți mai bine.

— Așa este.

— Asta vreau să aud, a spus ea ridicându-se.

— Bun, am zis eu. Ne putem întoarce la școală.

Timby a sărit de pe masă și a deschis ușa.

— Hei, unde se duce? am întrebat nedumerită.

Ușa s-a închis. Eram singură cu doctorița Saba și cu lemurii cu ochi de zombi desenați pe pereți.

— Trebuie să vă întoarceți imediat la serviciu? m-a întrebat ea. Pentru că Timby are nevoie acum să stea cu mami.

— O să reprogramez câteva întâlniri.

Doctorița Saba a rămas în fața mea, nelăsându-se păcălită. Am format numărul lui Sidney Madsen, însă a intrat căsuța vocală.

— Sidney, sunt nevoită să amân întâlnirea. Este ceva legat de Timby.

Doamna doctor Saba a încuviințat din cap și a ieșit.

Timby era în biroul asistentelor, fluierând și scurmând printr-o cutie de carton îmbrăcată în hârtie colorată. O asistentă l-a întrebat:

— Vrei un creion *Spală mânuțele,* sau un tatuaj *Ai făcut o treabă bună*?

— Pot să le iau pe amândouă? a spus Timby, încă scotocind. Ah, asta este gumă?

A luat o cutiuță, dar i-a dat drumul imediat ce și-a dat seama că era cretă.

Gata. Trebuia să se întoarcă la școală. Iar eu să șterg odată de pe listă prânzul cu Sidney Madsen. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o nouă rundă de mailuri cu titluri pasiv-agresive: „Îți amintești de mine?” „Bună, străine*!” „Prânz cu o prietenă?”

(Atâta nevoie de atenție! În ce mă privește, singurul lucru mai bun decât o întâlnire cu o prietenă este ca prietena să anuleze întâlnirea.)

Am format numărul lui Sidney.

— Bună! Uită ultimul meu mesaj. Ne vedem la douăspe…

Cumva, doctorița Saba sa afla chiar acolo.

— …într-o altă zi. Voiam doar să mă asigur că ai primit mesajul.

— Mă întorc la școală sau nu? m-a întrebat Timby.

Eram în centrul atenției.

— Vei petrece timp cu mami! am spus ritos.
— Cu mami? a zis el, nu fără teamă.

După ce am ieșit din cabinetul doamnei doctor Saba am luat-o la întâmplare pe străzile din centru, cu mintea un talmeș-balmeș. Acum aveam nevoie de Joe. Joe era în stare să taie drum prin confuzia mea. Joe, sabia.

Există un fenomen căruia eu îi spun Călătorul neajutorat. Atunci când călătorești cu cineva care este încrezător, organizat și hotărât, tu devii Călătorul neajutorat. „Mai avem mult?" „Bagajele mele sunt prea grele." „Am bășici la picioare." „Nu asta am comandat." Cu toții am fost în situația asta. Dar dacă persoana cu care călătorești este neajutorată, atunci *tu* devii cel capabil să descifreze orarul trenurilor, să meargă cinci ore pe pardoseala de marmură a muzeelor fără să se plângă, să comande fără teamă din meniuri în alte limbi și să se tocmească cu taximetriști hoțomani. Fiecare persoană are în sine potențialul de a deveni fie Călătorul competent, fie Călătorul neajutorat. Deoarece Joe are mintea atât de limpede și de ascuțită, am reușit să trec prin viață în rolul de Călător neajutorat. Ceea ce acum, dacă mă gândesc bine, nu mi se mai pare un lucru atât de bun. Este o întrebare pe care să i-o pun lui Joe.

Biroul lui este la distanță de câteva stații. Măcar să-l văd prin fereastră, și ar fi de ajuns ca să-mi regăsesc echilibrul.

— Stai, a spus Timby. Mergem la tata? Pot să mă joc la iPad?

Joe și cu mine duceam un război inutil împotriva electronicelor, nepermițându-i lui Timby să piardă vremea cu jocuri video. Singura portiță erau iPadurile din biroul lui Joe.

— Ți-ar plăcea să faci asta? l-am întrebat cu o surprinzătoare voce cântată, ca un străin care oferă bomboane. Aș putea să te las la el cât timp mă duc eu la prânz.

— Uau, a făcut Timby, încă nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. Da!

Am sunat-o încă o dată pe Sydney.

— Ghici cine e! Nu lua în seamă mesajele mele anterioare. Ne vedem la prânz!

— Hei, uite! Timby remarcase indicatorul spre Jazz Alley. E locul ăla cu humus plin de ulei, unde face o băutură din Cola și Sprite și trebuie să stai la mese minuscule, îngrămădit laolaltă cu oameni pe care nu-i cunoști.

Poate că mă plânsesem de câteva ori de faptul că Joe, amator de jazz, mă târa acolo după el. Dacă ai ajuns vreodată la capătul răbdării ascultând „Tom Sawyer" de Rush, încearcă să reziști la o deconcertantă versiune de 45 de minute cântată de un trio de aggro-jazz.

— Nu mă dau în vânt după jazz, i-am spus lui Timby. Nicio femeie nu se dă în vânt după jazz.

— Ar trebui să-i spui lui tati să se ducă singur, m-a sfătuit el.

— Să nu crezi că n-am încercat, am zis. Dar e ceva la mine care nu-i dă voie să renunțe.

Am dat din umeri împreună și ne-am îndreptat către biroul lui Joe.

Primul lucru care ar fi trebuit să-mi declanșeze alarma a fost sala de așteptare goală. Dar acest lucru nu era în totalitate fără precedent. Joe avea clienți vedete (sportivi și muzicieni) care, dintr-o varietate de motive (aroganța și îngâmfarea), nu se puteau afla în aceeași sală de așteptare cu oamenii de rând. De aceea, pe același hol unde se găsea intrarea cu uși duble a Centrului Chirurgical Wallace se afla un șir de camere de așteptare private, fără nicio inscripție pe ușă. Pacienții lui Joe puteau fi foarte bine înăuntru.

Al doilea lucru pe care l-am remarcat și care chiar mi-a pus în funcțiune senzorii de alarmă a fost capacul acvariului pus peste canapea.

În apărarea celebrităților (!), pot spune că-l iubesc pe Joe. Indiferent cât de răsfățat este fundașul sau cât de mândru este chitaristul, de îndată ce li se întâmplă ceva la mână, iau primul zbor la Seattle pentru că au auzit de Tipul ăla. Când Tipul se dovedește a fi modestul Joe, sunt fascinați. Joe își udă singur plantele. Biroul lui este o harababură. Cabinetul este într-un haos permanent, pentru că petrece prea mult timp cu fiecare pacient. Îi tratează pe toți la fel, cu o curiozitate ca o ploaie blândă. Ar trebui să-i faci un desen ca să-i explici de ce este o chestie trăsnet să salvezi degetul mic al unui jucător de baseball care a câștigat un trofeu Cy Young și nu încheietura lucrătoarei de la casa de marcat, afectată de sindromul de canal carpian. Vedetele îi *iubesc* pe cei care se gudură pe lângă ei, dar *au încredere* în cei puțini care nu o fac.

Nu era nimeni în spatele geamului de la recepție. M-am apropiat. Pe birou se afla un recipient deschis cu salată cu tortellini, iar dressingul italienesc îmbuteliat mi-a trezit o rafală proustiană către un trecut cu care nu voiam să mai am nimic de-a face: pentru o clipă am fost din nou falită, New York, mâncând salată de la restaurantul cu delicatese coreene.

Din adâncimile biroului m-a zărit Luz, recepționera. I-am făcut semn cu mâna. S-a apropiat, ștergându-și mâinile pe jeanși. Jeanși + mâncare urât mirositoare pe birou = alarmă de gradul trei.

Luz a tras geamul într-o parte.

— V-ați întors!

Un lucru care se întâmplă atunci când ai un părinte alcoolic este că vei crește ca un copil al unui alcoolic. Pentru aceia dintre voi care nu sunteți copii de alcoolici, ascultați-mă acum și înțelegeți-mă mai târziu: este cel mai important factor care-ți determină personalitatea. Nu-mi pasă dacă iei zece pe linie, te căsătorești cu un sfânt și spargi plafonul de sticlă într-o meserie dominată de bărbați sau dacă ricoșezi dintr-un eșec în altul, cu etape în tot felul de culte și aziluri de nebuni: dacă ai fost crescut de un bețivan, ești mai presus de toate copilul unui alcoolic. Ca să explic pe scurt principiile, înseamnă că te învinovățești pentru orice, eviți realitatea, nu ai încredere în oameni, simți nevoia de a fi pe placul celorlalți. Asta nu este un lucru rău: perfecționismul este părintele elevului de zece pe linie; lipsa de încredere naște independența; lipsa respectului de sine poate fi un remarcabil factor motivant; dacă am fi toți bine ancorați în realitate, nu ar mai exista artă.

Un câștig suplimentar al copilăriei alături de un tată bețiv este faptul că, pentru a supraviețui, am devenit anormal de conștientă de subtilitățile și modulațiile limbajului corporal. Joe spune că această percepție augmentată este „puterea mea vrăjitorească”.

Și în acel moment, pentru oricine altcineva, „V-ați întors!” ar fi însemnat: *Mă bucur că ai venit! Nu te-am mai văzut de mult.* Dar pentru copilul unui alcoolic, cu puteri vrăjitorești, a însemnat: *Joe ne-a spus că pleacă din oraș cu familia.*

Iar acesta este momentul când a început ziua mea cu adevărat.

Ruthie ne-a zărit din spate. Ruthie, șefa de cabinet, și Luz, secretara, erau o pereche de pisici afurisite. Cu ochi placizi și rânjete sub care fierbea calculul, lucrau în tandem cu un singur scop: acela de a-l proteja pe Joe.

Ruthie, creierul operațiunii, era o blondă de șaizeci de ani, cu trup de dansatoare. Purta mereu bej. Costumul de astăzi era alcătuit dintr-o bluză de mătase, tocuri ascuțite de zece centimetri și pantaloni largi, cu o dungă pe mijloc care te-ar fi putut tăia în două.

Voiam informații. Dacă-i dădeam de bănuit lui Ruthie, s-ar fi dus direct la Joe. Instinctele vrăjitorești îmi spuneau că orice ar fi fost povestea asta – faptul că Joe îmi spusese că era la cabinet, dar de fapt era plecat din oraș – trebuia s-o bagatelizez.

Pisicile afurisite versus copilul unui alcoolic. Fie ca cel mai bun animal să câștige.

— Ce surpriză, a spus Ruthie, fără să-mi dezvăluie nimic.

— Ne-am întors, am zis eu prudentă, nefăcând altceva decât să repet ce spusese Luz.

Doi muncitori au traversat capătul holului. Rezemat de perete, un covor făcut sul.

— Un covor nou? am făcut eu.

— Niciodată nu avem la dispoziție o săptămână întreagă! a erupt Luz.

„O săptămână întreagă? Hmm.”

Ruthie a pus mâna pe umărul lui Luz. Un îndemn să tacă? Ce semnale îmi veneau de la o distanță de un metru? Oare lui Ruthie îi scăzuse ritmul cardiac? Pisicuța mă făcuse șah mat?

— Am parcat în garaj, am spus.

Apoi, cu o mișcare de pușcăriaș, fără doar și poate, am întins mâna și am cotrobăit pe biroul lui Luz, atingând cât am putut de multe dintre rahaturile ei personale.

Consternată, Luz s-a întors către Ruthie, care a deschis imperturbabilă un sertar și mi-a întins abțibildurile de validare a parcării, zicând:

— Ia-le pe toate.

Timby era suit pe un scaun, cu ambele mâini în acvariu, plimbându-și degetele prin apa fetidă.

— Uii!

— Să mergem, i-am zis.

Întorși pe hol, am găsit un dozator cu dezinfectant de mâini, fixat pe zid. Cu mâini tremurânde, am apăsat pe buton. Jetul a țâșnit pe podea. Am adunat bula de spumă și am îngenuncheat pentru a o întinde pe brațele lui Timby.

— O, nu, a strigat el. Apa era murdară?

— Nu neapărat.

— Miroase supa, răcește supa, a spus Timby.

— Poftim?

— Asta ne învață să facem la școală când suntem supărați. Miroase supa. A inhalat adânc. Răcește supa. A răsuflat. Haide, mami, închide ochii.

M-am ridicat. Cu ochii închiși, am mirosit supa. Am răcit supa. Brațele mi s-au ridicat puțin de-o parte și de alta a corpului; palmele s-au întors singure în interior; degetele mi s-au strâns ca niște peștișori care prezic viitorul.

— Cred că am nevoie de cremă de mâini, a spus Timby, cu brațele roz de la alcool.

— Găsim noi undeva, dragule.

Am format numărul lui Sydney.

— Sunt Eleanor din nou. E ultima oară. Dar chiar trebuie să anulez. Sună-mă, ca să știu că ai primit mesajul. M-am întors către Timby: Numai noi doi.

— Serios?

Speranța lui fragilă aproape m-a ucis.

— Ce vrei să facem? l-am întrebat. Orice. Putem face surfing cu vâsle pe Lacul Union. Să mâncăm un sandviș în vârful Turnului Smith. Să înălțăm zmeie pe Dealul Zmeielor. Să ne uităm cum înoată somonii în amonte la Ballard Locks.

— Putem merge la Gap?

La Gap am mers.

— Ziua aceasta îți este dedicată, dragule, i-am spus.

Timby a urcat în goană scările de la Lucite, către departamentul pentru copii. L-am urmat, cu mintea în altă parte.

Soțul prins cu minciuna = soțul are o aventură. Părea cea mai evidentă explicație; se potrivea.

Prietena mea, Merrill, crede că un tip îți spune fără să-și dea seama, încă de la prima întâlnire, de ce va eșua relația în cele din urmă. Va spune că nu vrea copii, sau că nu este genul care se însoară, sau că se ceartă cu mama lui. La prima noastră întâlnire, Joe s-a prezentat drept bărbatul generos, curios și principial care s-a dovedit a fi.

Doar un lucru mi s-a părut ciudat.

Nu știu cum a venit vorba. Dar a spus că felul lui de a face față unei situații este să suporte, să suporte, să suporte până ce nu mai poate suporta.

— Ce faci când nu mai suporți? îl întrebasem eu.

— Nu știu, răspunsese el. Încă nu s-a întâmplat asta.

Tipul cu care ieșisem înainte era încă îndrăgostit de fosta. Cel de dinainte sărbătorea cincisprezece zile de când nu mai băuse. Dacă lucrul cel mai grav pe care-l putea spune Joe despre el era că în viitor, cândva, ar fi putut să dea cu pumnul într-un perete, n-aveam nicio problemă! (Dar nici măcar asta nu s-a materializat! Timp de douăzeci de ani nu i-am chemat niciodată pe cei de la firma de reparații interioare.)

Mai presus de orice, Joe are conduită etică. Odată i-am atras atenția cât de paradoxal este faptul că ocărăște tot timpul Biserica Catolică în timp ce el este reclama ambulantă a decenței și onestității pe care o predică reprezentanții ei. („Când nu te bombardează cu minciuni și ură de sine”, replicase el.)

În niciun caz nu mă înșela.

Pe de altă parte, nu-i ofeream destul sex. Trebuia să mă ocup de aspectul acesta.

Am băgat capul în cabina de probă. Timby încerca o pereche de pantaloni scurți din catifea și un tricou cu un cățel corgi care cântă la tobe. Colăcelul încrețit de grăsime albă de pe burtă îi ieșea peste marginea beteliei.

— Crezi că au ciorapi trei sferturi? m-a întrebat el.

„Nu la departamentul cu haine pentru băieți!” Am știut că trebuia să tac.

Și atunci mi-am amintit. În dimineața aceea, Joe, cu capul pe masă și fruntea lipită de *ziar.* Poate văzuse ceva în ziar…

— Dau o fugă până la Barnes and Noble o secundă.

— Stai, a spus Timby. Mă lași singur aici? Înainte ca eu să găsesc un răspuns, a adăugat: Pot să mai aleg ceva?

Copilul avea un instinct de cartofor care știe când este cazul să insiste.

— Un singur articol.

Am dat fuga la librărie, am cumpărat *Seattle Times* și m-am repezit afară. În cele câteva minute de când intrasem apăruse pe trotuar un morman de baricade din lemn. O erupție de albastru polițienesc izbucnise în Seattle.

Am uitat să menționez că urma să vină în oraș Papa? A, da! Cu ocazia unei aparente Zile Internaționale a Tinerilor. (Nu sună ca un eveniment inventat de Joker pentru a-l prinde în cursă pe Robin?) Conform programului, Sanctitatea Sa urma să oficieze liturghia pe stadionul echipei Mariners sâmbătă.

Am frunzărit ziarul. Seahawks, Seahawks, Seahawks, Papa, Papa, Papa. O femeie lăsa mâncare pentru ciori, ceea ce-i enerva pe vecini. Oricare dintre știrile acestea l-ar fi putut aduce pe Joe în pragul disperării. Sau niciuna.

Groaznic de enervant! Sigur nu împinsesem lucrurile prea departe cu Joe de dimineață. Nu este acesta unul dintre beneficiile istovitorilor ani de căsătorie? Ajungi să evaluezi după aparențe. Fără dialoguri ca acesta:

— Pari supărat.

— Nu sunt supărat.

— Te rog, vorbește cu mine.

— Dar vorbesc cu tine.

— Am greșit cu ceva?

— Ți-am pus că n-am nimic.

— Sigur am greșit eu.

Uff, gândul la asemenea discuții mă poartă înapoi către serile de vineri pe care le petreceam plângând în timpul orei de step.

Până să mă întorc la Gap, Timby se jucase de-a *Supermarket Sweep*[5]. O fată cu căști pe urechi înregistra la casă un teanc de haine.

Între bipurile aparatului de scanat, Timby șoptea:

— Grăbește-te, grăbește-te!

— Să nu crezi că scapi fără pedeapsă, i-am spus venind din spatele lui. Știu că m-ai păcălit.

— Veți folosi cardul Gap pentru aceste cumpărături? a întrebat fata.

— Nu, și nici nu vreau unul, i-am spus. Nu ne mai întoarcem niciodată.

— Tu strici totul, a bombănit Timby.

— Nu, *tu* strici totul.

Zâmbetul casieriței nu s-a schimbat, dar asta nu înseamnă că nu aștepta cu nerăbdare să ajungă acasă și să-i povestească totul colegei de cameră.

Era 11:45, și încă nicio veste de la Sydney. Pe stradă, un autobuz alb al poliției oprise transversal pe Sixth Avenue, blocând traficul. Am format numărul lui Sydney. În timp ce suna, am arătat către autobuz.

— Uite, i-am zis lui Timby. Probabil că Papa stă la Sheraton. Asta pățești dacă te autointitulezi Papă al Oamenilor. Trebuie să accepți cazarea într-o magherniță.

— Eu mi-aș dori să stau la Sheraton.

Din nou căsuța vocală.

— Sydney? Sunt Eleanor. Te rog să mă suni. Nu vreau să ajungi la restaurant, iar eu să nu fiu acolo. Sau poate ar trebui să mă duc către restaurant? Nu știu.

Am închis.

— Uite, vezi, de asta nu-mi place Sydney Madsen.

— Credeam că sunteți prietene.

— Este o problemă de adulți. Am tras ziarul de sub braț și am arătat către dată: Citește-mi asta.

Timby a citit.

I-am pus în mâini agenda mea.

— Uită-te la ziua de azi. Joi, opt octombrie. Spune-mi ce scrie acolo.

— Spencer Martell.

— Dă-mi-o mie.

I-am smuls agenda din mână. Eu însămi scrisesem: SPENCER MARTELL

— Cine este Spencer Martell? a vrut să știe Timby.

— Nu-mi dau seama.

Spencer Martell. Oricine ar fi, stabilisem să iau prânzul cu… el? Ea?

— Cine este Spencer Martell? a întrebat Timby din nou.

— *Ți se pare ție că știu?*

— Este în regulă, mami. Ai făcut-o din accident.

— Se zice „din greșeală”. Cine te învață să vorbești?

Mi-am scos telefonul și am căutat *Spencer Martell.*

Am găsit un e-mail din urmă cu o lună.

De la: Spencer Martell

Către: Eleanor Flood

Subiect: Nu te-am văzut de mult!

Ești cumva liberă ca să iei prânzul cu mine pe opt octombrie? Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă.

xS

Am derulat în josul paginii până am găsit răspunsul meu. Rezervare la ora 12 la Manmoon.

Acum era fără zece.

— Poate este rudă cu Sydney Madsen, a presupus Timby. Ar putea fi fratele ei.

— Suntem pe cale să aflăm, nu-i așa?

— Vin și eu? a zis el făcând ochii mari.

— Tu și cu mine.

Cât despre permanenta mea confuzie de mică intensitate – „Vălul” este un termen care pare potrivit permite-mi s-o clasific în trei categorii: (1) lucruri pe care ar trebui să le știu, dar nu le-am învățat niciodată, (2) lucruri pe care aleg să nu le știu și (3) lucruri pe care le știu, dar tot le greșesc.

Lucruri pe care ar trebui să le știu, dar nu le-am învățat niciodată? Diferența dintre dreapta și stânga. Scuze, dar mai bine rogi pe altcineva să-ți arate drumul.

Lucruri pe care aleg să nu le știu? Multe. Un creier bun are un spațiu de stocare limitat, ce să mai spunem de un creier prost, ca al meu. Așa că am luat o decizie executivă: vor fi subiecte pe care le voi ignora cu agresivitate, cum este conflictul israelo-palestinian, Lena Dunham, soarta tablourilor furate din colecția Isabella Stewart Gardner, ce înseamnă OMG[6], până la flirtul lui Timby cu ideea de a purta ciorapi trei sferturi din urmă cu cinci minute, la Gap, și identitatea de gen. Dacă din această cauză existența mea umană este una limitată, îmi accept soarta cu stoicism. Atitudinea prevalentă în zilele noastre pare să fie: *Am o opinie, deci exist.* Atitudinea mea? *Nu am nicio opinie, deci îți sunt superioară.*

Lucruri pe care le știu, dar tot le greșesc? Orele. Dacă am o întâlnire la prânz la 12:30, voi scrie „12:30” în agendă. Dar pe parcurs în creierul meu se petrece un fenomen alchimic, și 12:30 devine 1:00. Ai crede că după ce am ajuns la teatru la o jumătate de oră după ridicarea cortinei (de zece ori!), ar fi trebuit să învăț să verific biletul de trei ori. Dar nu. Aș vrea să pot explica fenomenul. Una dintre enigmele vieții.

Ce vreau să spun este că dacă *tu* ai schimba în minte numele Spencer Martell cu Sydney Madsen, ai da fuga la neurolog, dar pe mine nu mă face decât să ridic din umeri.

Un loc de parcare se căsca peste drum de restaurant. Dacă asta era singura binecuvântare a karmei din ziua aceea? Mi-ar fi părut tare rău să o ratez.

— Înțelege că va fi un prânz cu oameni mari, am spus în timp ce lipeam bonul de parcare pe interiorul parbrizului.

— O să se spună și lucruri pe care nu trebuie să le aud? s-a interesat Timby, ieșind din mașină cu coșul cadou în brațe.

— Noi o să vorbim despre ce avem de vorbit, iar tu va trebui să stai locului. Și ca să înăbuș orice încercare de acum, la întrebarea de tipul „Putem să plecăm?” răspunsul este nu.

— Dar dacă este un cutremur?

— Ce am zis eu?

— Pot să ascult la radio pe telefonul tău?

— Nu. Dar am cărțile acelea audio.

— Toate sunt de Laura Ingalls Wilder[7].

— Ți-a distrus gusturile *Da’ de unde!*

— Ce este *Da’ de unde!?*

— Emisiunea aceea îngrozitoare la care te uiți tu.

— Se numește *Mie-mi spui*?

— În cazul acesta, *Mie-mi spui*? ți-a distrus gusturile.

— Doamne, mamă, nici măcar nu te-ai uitat vreodată!

— Nu asculți ce-ți spun, am zis. Stai liniștit pe scaun.

— Bine, a spus Timby ursuz. Laura Ingalls Wilder.

În timp ce așteptam să traversăm strada, a trecut pe lângă noi un vagabond. Alb, cu coafură rasta, barbă și totul roșu: piele, ochi, coaja de pe mâini, picioarele desculțe. Chipul lui și întregul corp căutau ceva, orice.

— Vino aici.

L-am tras pe Timby lângă mine.

— E bolnav mintal?

— Vreau doar să te simt aproape. L-am îmbrățișat, iar el s-a relaxat în brațele mele. Sunt nebună după tine, știi asta, nu-i așa?

— Știu.

Și mi-a zâmbit.

— Nu trebuie să fii și tu nebun după mine. Încearcă doar să mă placi un pic mai mult decât mă placi acum.

Am intrat la Manmoon, cu pereții săi din abanos, tavanul industrial, explozii fabuloase de mozaicuri geometrice și candelabre excentrice, dar nu prea excentrice. Indiferent de unde ești, noi, în Seattle, avem restaurante mai bune decât unde locuiești tu.

— Hmm, am făcut. Pe cine căutăm?

— Pe Spencer Martell, a zis Timby.

— Știu asta, l-am repezit eu.

Înăuntrul restaurantului, un bărbat s-a ridicat în picioare și mi-a făcut semn cu mâna. Treizeci și ceva de ani, slab, îmbrăcat cu o cămașă galbenă cadrilată, o curea maro și jeanși negri.

— Uite-l, am zis, întorcându-i salutul. Îl cunosc…

— De unde? m-a întrebat Timby.

De la distanță de cincisprezece pași, îmi părea cunoscut. Când mai aveam doar opt pași, aproape că-mi amintisem… Și apoi eram față în față.

— Spencer!

— Eleanor! a exclamat el, cu profundă afecțiune.

— Tu ești!

Timby mi-a aruncat o privire: „Cine este?” I-am întors privirea: „Habar n-am.”

— Acesta este fiul tău? m-a întrebat Spencer.

— Vă cunoașteți? am spus eu, nesigură.

— Ți-am adus un dar, a zis Timby.

— Dacă aș fi știut că vii și tu, i-a spus Spencer lui Timby, cu mâinile pe genunchii îndoiți, ți-aș fi adus și ție ceva.

Timby a socotit mai repede decât Bobby Fischer și a reperat un etui din piele pe masă. L-a apucat și l-a deschis cu o mișcare hotărâtă.

Pe un pat de satin se odihnea un stilou Montblanc portocaliu, cel pe care-l foloseam odată, cel care nu se mai producea de o eternitate.

— Stiloul de tip roller, mi-a spus Spencer. Dacă-mi amintesc bine.

— Nu-mi vine să cred că ai găsit unul. Greutatea lui, improbabilitatea culorii de măscărici, dublul clic al capacului care se desfăcea și-mi rămânea în mână. Pe eBay nu-l găsesc decât în albastru nocturn…

— Și verde-lișiță, a adăugat Spencer în grabă. Și verde-pădure și galben.

— Dar portocaliu, asta e marfă de valoare, am zis.

— Vreau să văd! a spus Timby, apucând stiloul.

— Ce surpriză minunată! L-am privit pe Spencer în ochi. Îți mulțumesc.

— De unde o știi pe mama?

Timby, camaradul meu.

Dar înainte ca el să deschidă gura… Nu!

Spencer Martell!

De la *Looper Wash!*

Erau zece ani de când părăsise biroul cu coada între picioare.

— Am lucrat cu mama ta în urmă cu mulți ani.

Căldura din vocea lui contrazicea amintirea urâtă care mi se reîncărca în minte cu o viteză îngrijorătoare.

Când intrase în arenă în prima lui zi de lucru, Spencer avea înfățișarea potrivită: carnețel Moleskine, creioane Blackwing, ochelari de colecție. Menționa nonșalant numele tuturor artiștilor potriviți: Robert Williams, Alex Grey, Tara McPherson, Adrian Tomine.

Cu toate astea…

Era atât de agitat și de dornic să intre în grații, încât prezența lui era chinuitoare. Sosea la lucru în fiecare zi de luni, după ce colindase târgurile din Brooklyn în căutare de obiecte pe care noi, animatorii, să le adăugăm la diversele noastre colecții. Odată am menționat că-mi plac negresele cu caramel, iar a doua zi mi-a adus o tavă de negrese făcute în casă…

Cum putusem să-l angajez? Ah, îmi amintesc! Nu l-am angajat! L-am primit gratis, prin intermediul programului de angajări din rândul minorităților. Apoi s-a dovedit că era doar pe sfert mexican și că păcălise sistemul ca să obțină slujba! A, și nici măcar nu era în stare să deseneze! Mă asalta cu întrebări despre fiecare gest și expresie. Nu era treaba *mea* să-l ajut *pe el.* Era treaba *lui* să mă ajute *pe mine.* Aveam nevoie de oameni

care să tacă, să producă desene rapid și să nu se abată de la model.

Spencer și-a dat seama imediat că era depășit de situație; transpirația nervoasă care-l acoperea era radioactivă. La expirarea perioadei de probă de opt săptămâni, îi pierise entuziasmul într-o asemenea măsură, încât își strânsese deja lucrurile. Stătea în biroul gol, pregătit să fie concediat. Din lașitate, am pus pe altcineva s-o facă. Dar Spencer n-a ieșit din birou o oră întreagă. Singurul semn că era încă în viață erau hohotele care veneau pe sub ușă. Am intrat. I-am oferit câteva sfaturi profesionale. A ieșit prost.

I-am făcut semn cu mâna primei persoane îmbrăcate în negru.

— Trebuie să comandăm.

— Trebuie? a spus Timby.

M-am întors către Spencer.

— Și, ca să știi…

— Nu împarți mâncarea cu nimeni, a zis el. Îmi amintesc.

— Pot comanda două lucruri? a întrebat Timby.

— Unul.

Am comandat. Și iată-ne pe toți trei, eu, Timby și Fantoma ferchezuită a Crăciunului trecut, pe sfert mexican, care mă privea cu ochi languroși de pe cealaltă parte a mesei. Cineva trebuia să spună ceva.

— Spencer Martell!

— Nu-mi vine să cred că ai răspuns la e-mailul meu, a zis el. Întotdeauna am presupus că ai prefera să mă uiți.

— Sigur că nu, am spus eu cu o fluturare nonșalantă din mână, care a vărsat paharul de apă în recipientul cu ulei.

Timby avea o privire îngrijorată.

Spencer a șters apa cu șervetul său, apoi și-a mutat telefonul în partea uscată a mesei.

Atunci mi-a venit o idee.

— Timby, du-te și spală-te pe mâini.

— Dar…

— Caca de pește, i-am amintit. Altfel nu mănânci cartofi prăjiți, iar aici au cei mai buni cartofi prăjiți.

Timby m-a sfredelit cu privirea o clipă, apoi a plecat.

— Spencer, am zis eu aplecându-mă peste masă. Dacă formez un număr de pe telefonul tău, poți face o programare la doctor?

— Ă…

Sărmanul băiat părea lovit cu barda în cap. Dar eu apucasem deja telefonul și formam numărul de la cabinetul lui Joe.

— Nu vreau să știe că sunt eu. Întreabă doar când te pot programa cel mai devreme.

I-am dus telefonul la ureche. Am auzit-o pe Luz cum răspunde. I-am făcut semn lui Spencer să deschidă gura.

— Da… alo… s-a bâlbâit el. Aș vrea să fac o programare.

Luz îi explica ceva la celălalt capăt.

— Întreabă când se întoarce, i-am șoptit.

— Când se întoarce? a spus Spencer moale.

— Luni, a zis Luz.

Atât voiam să aflu. Am smuls telefonul de la urechea lui Spencer, am închis și l-am așezat pe masă.

Și-a coborât privirea spre el, apoi a ridicat-o spre mine, nesigur dacă ultimul minut fusese real.

— Doctorul Wallace… nu este soțul tău? Joe? Ați divorțat?

— Asta-i bună! Suntem foarte fericiți împreună.

Timby s-a strecurat înapoi lângă un Spencer absolut încântat sau oarecum scârbit, îmi era greu să înțeleg ce simțea.

Glumesc! Era scârbit.

— Spencer, povestește-ne despre tine, l-am îndemnat.

— Ei bine, un asemenea tur durează trei ore, a zis el, revenind la atitudinea de tipul „sunt fericit să mă aflu aici”.

— Versiunea prescurtată ne ajunge.

— Când am plecat de la *Looper Wash*…

M-am forțat să inspir adânc și să expir.

— Eu nu încercam decât să te ajut.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Timby.

— Nu contează, am zis.

— Persoanele dificile sunt cei mai valoroși profesori ai noștri, a spus Spencer.

— Ce ți-a făcut?

Timby murea de curiozitate.

— Nu vrei să asculți muzică? i-am propus.

— Mă simt bine așa.

Spencer a scos o geantă elegantă de umăr și a deschis-o către Timby.

— Am câteva cărți cu poze la care te poți uita, a zis el punând câteva pe bancă, între ei.

Timby a nesocotit oferta și a ridicat sprâncenele, ca pentru a spune: „Poți începe.”

— Când m-am angajat la *Looper Wash,* a spus Spencer, a fost cea mai fericită zi din viața mea. Am crezut că atinsesem culmea profesiei. M-am mutat din apartamentul părinților mei, din Queens. Mi-am cumpărat o Vespa. Mi-am cheltuit toți banii pe cadouri pentru colegi.

— Pe care eu, una, le apreciam. Numărul acela din *Playbill* semnat de Stephen Sondheim este încă unul dintre cele mai valoroase obiecte din colecția mea.

Am ridicat mâna la față, ca să nu văd nici măcar o imagine periferică a lui Timby.

— Apoi am fost concediat. Ce rușine! Iată-mă într-un apartament din East Village pe care nu mi-l permiteam. Nu

puteam da ochii cu părinții mei. Pentru prima dată în viață nu împărțeam dormitorul cu cinci frați și surori și puteam, în sfârșit, să fiu deschis în legătură cu faptul că… mie… (S-a uitat la Timby, nesigur.) Nu-mi plac fetele…

— Știe despre asta. Am făcut un semn din cap către Timby. Îl las să se uite la ceremonia premiilor Tony.

— Ah. Ei bine, primul tip de care m-am îndrăgostit a fost un dependent de droguri, de droguri puternice. Mai repede decât îți poți imagina, am rămas lefter și pe drumuri. Dar indiferent cât de jos cădeam, știam că sunt un artist. În ciuda a ceea ce mi-ai spus, știam că sunt mai mult decât un carierist.

Așa îi spusesem. Sperasem că a uitat.

— Ce este un carierist? a vrut să știe Timby.

— Și eu a trebuit să caut cuvântul, i-a răspuns Spencer. Este o persoană care nu se gândește decât cum să avanseze în carieră.

— Asta nu e rău, a zis Timby, oarecum dezamăgit.

Spencer și-a dus mâna la inimă.

— Chiar și acum, când mă gândesc la *Looper Wash,* chinurile umilinței mă fac incapabil să țin paharul în mână. Eram atât de naiv, atât de ridicol.

— Ba deloc, am spus eu. Doar că nu erai ceea ce căutam noi.

— Erai pe drumuri, l-a îndemnat Timby să revină la poveste.

— Îmi pierdusem orice urmă de încredere în mine, a spus Spencer. Însă ceva dinăuntrul meu mă ținea în picioare. Un sentiment de speranță. Iar speranța aceea era de un verde strălucitor, vibrant.

— Speranța verde! am exclamat eu.

— Era vârful unei brânduțe care se ițește de sub zăpadă. Era covorul grosolan din subsolul unei case de la fermă. Era dantela de pe rochia de *quinceañera*[81] a surorii mele. Oprește-mă dacă ai auzit deja toate astea.

— Eu?

Am tușit, neînțelegând deloc cum aș fi putut să le aud.

— Dacă aș fi putut reda acele nuanțe de verde, aș fi eliberat artistul care era ținut prizonier de carierist.

Spencer și-a desfăcut butonii de la cămașă, făcuți din noduri de panglică de mătase. Și-a ridicat manșetele, expunându-și partea interioară a brațelor. Pe fiecare, câte un tatuaj de la încheietura mâinii până la cot: mostre de vopsea verde.

— Ua, a făcut Timby.

— Ăsta da angajament, am spus, după care i-am remarcat ceasul: un Cartier de colecție.

— Am refuzat să mă las definit de eșecul de la *Looper Wash,* a zis Spencer. Mi-am cheltuit ultimul dolar cumpărând dintr-un magazin de vechituri un tablou numai pentru pânză, l-am vopsit în verde și, cu vopseaua încă udă, am plâns deasupra lui.

— Vai de mine, am făcut eu.

— Mamă! Ești rea.

Spencer a luat șervetul din poală, l-a împăturit și l-a așezat pe masă, apoi s-a ridicat și a venit spre mine. Mi-am acoperit fața cu brațele? Poate. Dar în loc să mă lovească, Spencer m-a îmbrățișat. Am apelat la exercițiile de respirație învățate la cursurile din timpul sarcinii ca să pot supraviețui tulburătorului său act de compasiune cu parfum de tuberoze.

Timby, traumatizat, mi-a aruncat o privire: „Ce face?”

I-am întors privirea: „Habar n-am.”

Spencer s-a întors pe scaunul său. Timby i-a întins șervetul.

Acum nu mai aveam de ales, trebuia să-l respectăm pe tip.

— Ai dreptate, a spus Spencer. A fost un gest sentimental și confuz. Dar a fost primul lucru adevărat pe care l-am făcut vreodată. Tabloul se află aici, la Seattle. Mi-ar plăcea să ți-l arăt.

— Vreau să-l văd, a zis Timby.

— Citește o carte.

— Ascultați-mă cum turui! Spencer și-a tras o palmă peste frunte. Am promis că va fi o poveste scurtă. Așadar, mi-am recunoscut orientarea sexuală, am ajuns un drogat, mi-am făcut tatuajele astea, am renunțat la droguri și, ei bine, despre ultimii doisprezece ani știi și tu.

— Știu?

— Școala de Artă de la Yale, expoziție de grup la White Columns, premiul Jack Wolgin, Bienala de la Veneția, bla-bla-bla.

Am închis ochii; pielea feței mi s-a încrețit toată; am scuturat din cap imperceptibil de o mie de ori.

— Ce?

— Credeam că știi de mine, a spus Spencer, apoi către Timby: Mama ta…

Dar Timby era prins de una dintre cărțile lui Spencer.

Acesta s-a întors din nou către mine.

— De asta jinduiesc după tine, Eleanor. Ai un fel al tău de a-mi arde placa de bază atunci când am cel mai mult nevoie de asta.

— Nu e cu intenție, l-am asigurat. Jur.

— Lumea contemporană a artei e atât de insulară! Credem că prețurile noastre enorme ne fac buricul universului, când de fapt numai vreo mână de oameni ne acordă atenție. Iar aceștia sunt doar proprietari de galerii și consultanți artistici. Spencer și-a unit mâinile și s-a îndoit de la mijloc într-o ușoară plecăciune. Eu pe tine te stimez.

— Chiar așa? am spus, încă pradă confuziei. Yale, Veneția?

— Am o expoziție individuală la Muzeul de Artă din Seattle. M-au invitat să pregătesc ceva și pentru parcul cu statui. Sunt afișe în tot orașul. Firește, am presupus că mi-ai văzut numele

fluturând în vânt oriunde te uitai. Dar iată-te din nou, punându-mi o oglindă în fața ochilor.

Acest aspirant lingușitor, acest pupător de funduri nădușit, acest cvasi-minoritar fraudulos ajunsese *cineva* acum? S-ar fi zis că mai cu moț ca el nu era nimeni! Îmi dăduse întreaga lume peste cap și, în loc să facă paradă, în loc să mi-o servească sfidător, revărsa asupra mea îmbrățișări și cadouri de două sute de dolari, și recunoștință perversă, și…

— Mami?

Era Timby. A ridicat spre mine ceea ce citea, o revistă sau un catalog de lux din geanta lui Spencer… Mi-a luat o secundă numai să-l recunosc.

PREMIUL MINERVA

De pe vremea când eram la *Looper Wash.* Era un premiu (acum defunct) pentru autorii de romane grafice. Fusesem nominalizată în 2003 de către Dan Clowes.

În anul acela, câștigătorul Premiului Minerva urma să fie anunțat la o cină la Odeon. Eram în toiul procesului de producție la *Looper Wash* și n-aveam de gând să merg la ceremonie. Dar în ultimul moment i-am luat pe toți și ne-am dus. Deși eram îmbrăcați oribil pentru o asemenea ocazie, am fost așezați la o masă bună. De dincolo de orhideea expert luminată din mijlocul mesei, soția înaltului comisar pentru artă privea chiorâș la noi, zurbagii și spurcați la gură. (Întreabă pe oricine: producerea unei emisiuni TV te sălbăticește). Nu mă așteptam să câștig și nici nu am câștigat. Ne-am întors fiecare cu câte o pungă de cadouri: o băutură POM Wonderful, un dispozitiv USB cu inscripția Murakami, o cană cu mottoul Bear Stearns: „În fața curbei” (!).

Și acel program.

— Eu nu am fost invitat la ceremonie, desigur, îi spunea Spencer lui Timby. Dar a doua zi dimineață am pescuit programul din gunoi. Zilele trecute făceam curățenia de primăvară când am dat peste el. M-am gândit că poate îl vrea mama ta.

Chiar atunci mi-am dat seama de ceva îngrozitor…

— Ce este? a făcut Spencer.

…Programul acela, cel din mâna lui Timby. Conținea profilul fiecărei persoane nominalizate și descrierea lucrării sale… ceea ce însemna și lucrarea *mea,* cu toate cele douăsprezece ilustrații.

— Hei, dă-mi-o, i-am spus lui Timby întinzând mâna.

Dar el mi-a smuls broșura din mână.

— Cine sunt Fetele Flood?

FETELE FLOOD

Eleanor Flood

Fetele Flood
Nominalizată
de
Daniel Clowes

Am cunoscut-o pe Eleanor Flood în 1995, în zilele de aur a ceea ce numeam odată San Diego Con (pentru a-l diferenția de Dallas Con, Sac Con, Leper Con[9]), cu câțiva ani înainte ca Hollywoodul să-i ridice standardul, când benzile desenate erau încă principala atracție. În colțul ghetoului indie/ alternativ/ underground ne aflam eu, Peter Bagge, Joe Matt, frații Hernandez, Ivan Brunetti – gașca obișnuită de idioți. Stăteam cu lucrările împrăștiate pe mese, rugându-ne să apară Matt Groening[10] și să cumpere ceva. Credeam că tărie în principiul *noblesse oblige.*

Perioade lungi de timp nimeni nici măcar nu se uita înspre noi, iar singurele momente când totuși cineva se îndura să ne acorde atenție erau cele când coada la Todd McFarlane era atât de lungă, încât vreun bărbat-copil bărbos se întâmpla să facă niște pași târșâiți spre noi ca să ne arunce o privire disprețuitoare, ori ca să folosească una dintre lucrările mele originale ca suport pentru paharul său.

În timpul unui astfel de moment secătuitor, de introspecție, o tânără bizară a ieșit din mulțime. Avea o ținută bună și purta o rochie (o rochie adevărată, nu un costum de Regină a Trolilor). Părea un fan *Eightball*[11]*,* pentru că a recunoscut paginile pe care le vindeam. *„Lumea fantomelor!* Este cea mai drăguță!" și „Nu-mi vine să cred că vinzi *Fete urâte,* este super-drăguță." „Drăguță" nu este un cuvânt pe care să-l aud des cu referire la arta mea („Câh", mai degrabă, urmat de întrebarea: „Dar de ce?") Am văzut-o întorcându-se să inspecteze coada acum nesfârșită de la McFarlane.

— Presupun că ar trebui să-mi fie milă de ei, a spus.

— Ce rost are? am răspuns eu. Nici măcar nu știu că sunt penibili.

Am dezbătut dacă asta ne dădea dreptul să-i urâm și am ajuns la concluzia că cel mai probabil ne dădea. Apoi a ridicat întregul meu portofoliu și m-a întrebat: „Ar fi rău dacă le-aș cumpăra pe *toate?"* I-am spus că nu ar fi nicio problemă.

Apoi mi-a scris un cec. ELEANOR FLOOD. NEW YORK, NY.

Următoarea dată am întâlnit-o nouă ani mai târziu. Eram la New York cu ceva treabă și-i promisesem surorii mele că aveam să trec pe la nepotul meu, care răspundea la telefon la o companie de producție.

— Știi emisiunea, a zis ea. *Looper Wash.* Cel despre fete călare pe ponei care rula înainte de *Epoca de Gheață,* iar acum este o serie pe Fox.

Pentru că habar nu aveam despre ce vorbea (slavă Domnului), m-am mulțumit să-i cer adresa.

Am ajuns la o clădire din SoHo, ceea ce poate suna impresionant, dar în realitate nu era deloc așa, și am urcat la etajul patru. Toată lumea părea să se afle la o vizionare în celălalt capăt al holului, căci întregul etaj era pustiu. Într-un birou am văzut o planșă de desen cu o oglindă uriașă proptită în fața ei. Imaginea mi-a lăsat impresia aceleiași obsesii egocentrice și solipsiste pe care o admir atât de mult la mine însumi, așa că am intrat ca să explorez mai îndeaproape.

Pe planșa de desen (alături de caricaturi malițioase ale directorilor de la Fox, care m-au făcut să-l îndrăgesc pe loc pe autor) se aflau ilustrații făcute în creion colorat. Erau aglomerate și „frumușele”, cu nuanțe plăcute și expresii delicate, caracteristici care de obicei nu mă atrag. Dar în același timp te tulburau, și nu în obișnuitul stil antisocial al lui Jughead Jones[12]. Te tulbura sinceritatea lor.

Apoi am auzit o voce spumoasă.

— Dan Clowes!

Era Eleanor Flood. Am aflat că era directorul de animație al emisiunii *Looper Wash*, iar nepotul meu îi spusese că urma să vin. A scos portofoliul cu lucrări pe care-l cumpărase de la mine cu ani în urmă.

— Le vrei înapoi? m-a întrebat. Multe valorează o avere acum. Mă simt prost. Mă apucă plânsul când mă gândesc cât am plătit pentru ele.

Eu *chiar* plânsesem gândindu-mă la același lucru. I-am spus că le putea păstra.

M-a surprins uitându-mă la desenele ei.

— Știu. Nu-i așa că sunt super-simpatice?

Chiar erau, i-am spus, studiindu-le un răstimp stânjenitor de îndelungat.

— Cei de la Minerva m-au invitat să fac o nominalizare, i-am zis în cele din urmă. Crezi că aș putea să le trimit pe acestea?

— Dar nu se acordă autorilor de romane grafice?

— Pune-le pe astea laolaltă, și ai o carte de benzi desenate.

Nici pe atunci nu puteam pronunța sintagma „roman grafic”. Dar Eleanor a înțeles ce voiam să spun.

— Ah, a făcut ea.

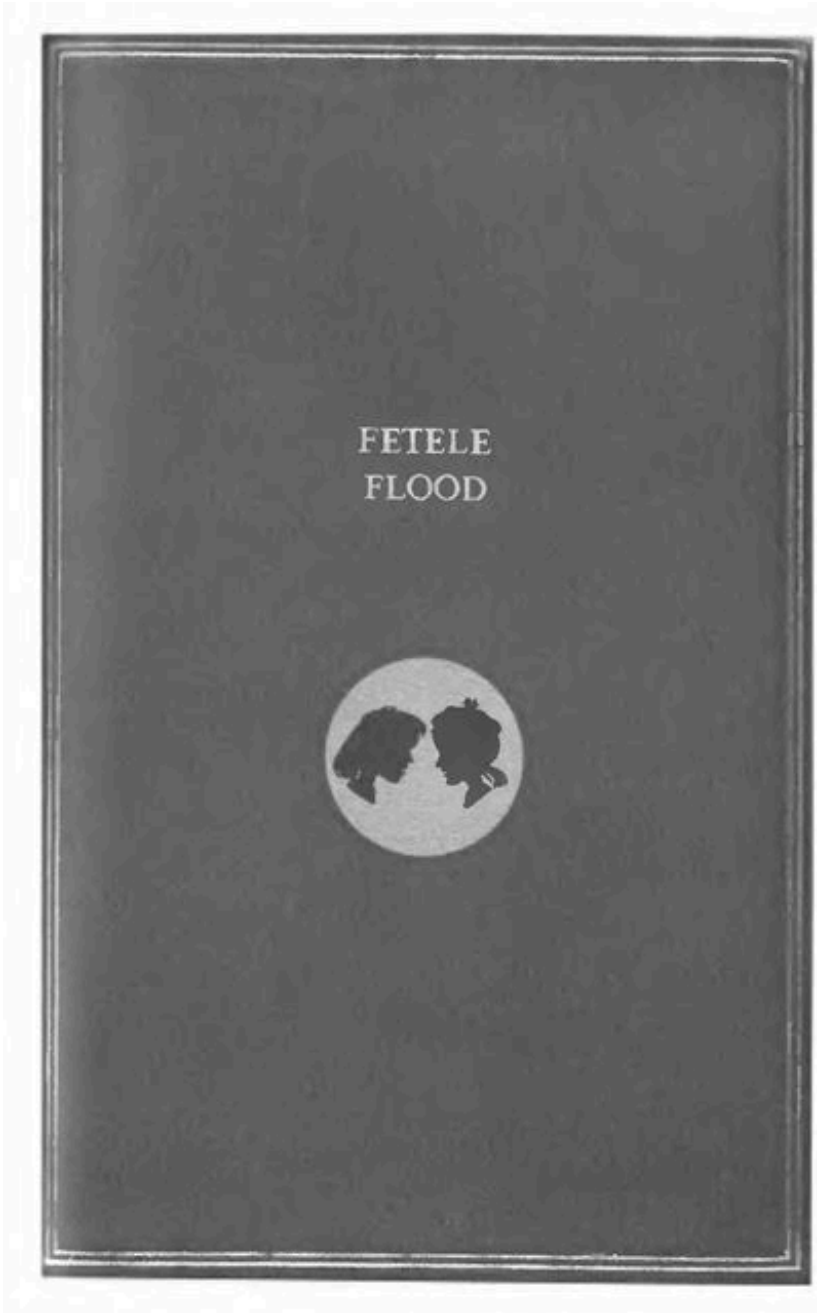
FETELE
FLOOD

Tess Tyler şi Matthew Flood
Barul Bemelmans, 1967

Eleanor, 4 ani; Ivy, 6 luni

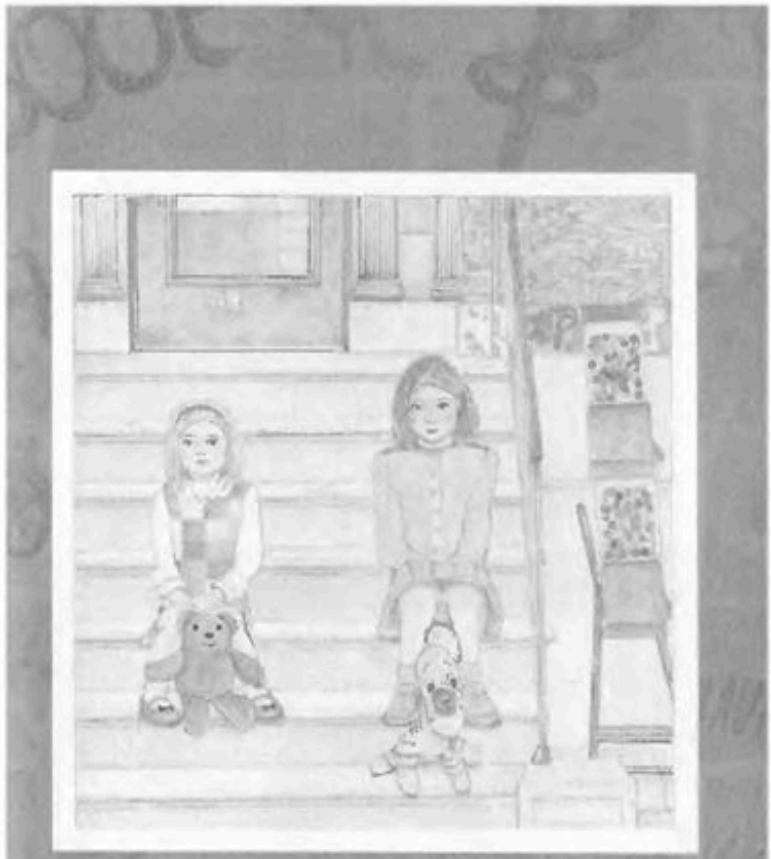

În timp ce mama avea două spectacole cu *Pippin*, dumunica, tata dădea un telefon: „Aici 839. Care e cota de pariu pentru New York Jets? Mă înscriu cu douăzeci de cenți." În dimineața următoare, ca să facem haz, îi spuneam: „Bună dimineața, 839!" Mama ne spunea să ne ducem puțin până afară să ne jucăm.

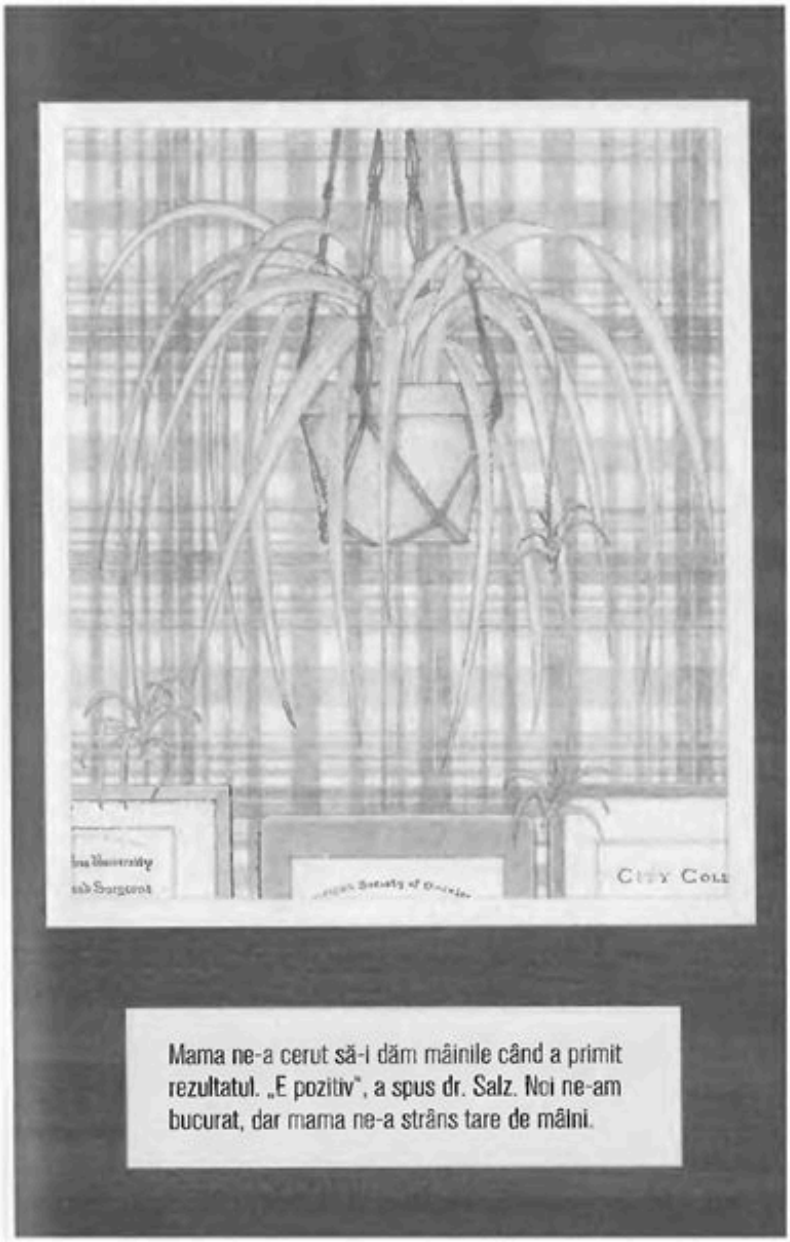

Mama ne-a cerut să-i dăm mâinile când a primit rezultatul. „E pozitiv", a spus dr. Salz. Noi ne-am bucurat, dar mama ne-a strâns tare de mâini.

Ne-am mutat în Aspen pentru că o prietenă a tatei avea o casă acolo, cu toate că stătea mai mult la Dallas. Doamna asta ne plăcea atât de mult, că ne-a lăsat pe toți trei să stăm în casa ei de vacanță. Tata avea un telefon special care suna numai duminica și ținea un jurnal cu apelurile astea.

Tata a adus acasă o cățeluşă pe care a primit-o gratis în piață. I-a pus numele Pătrunjel, pentru că la piață întotdeauna primeai pătrunjelul gratis.

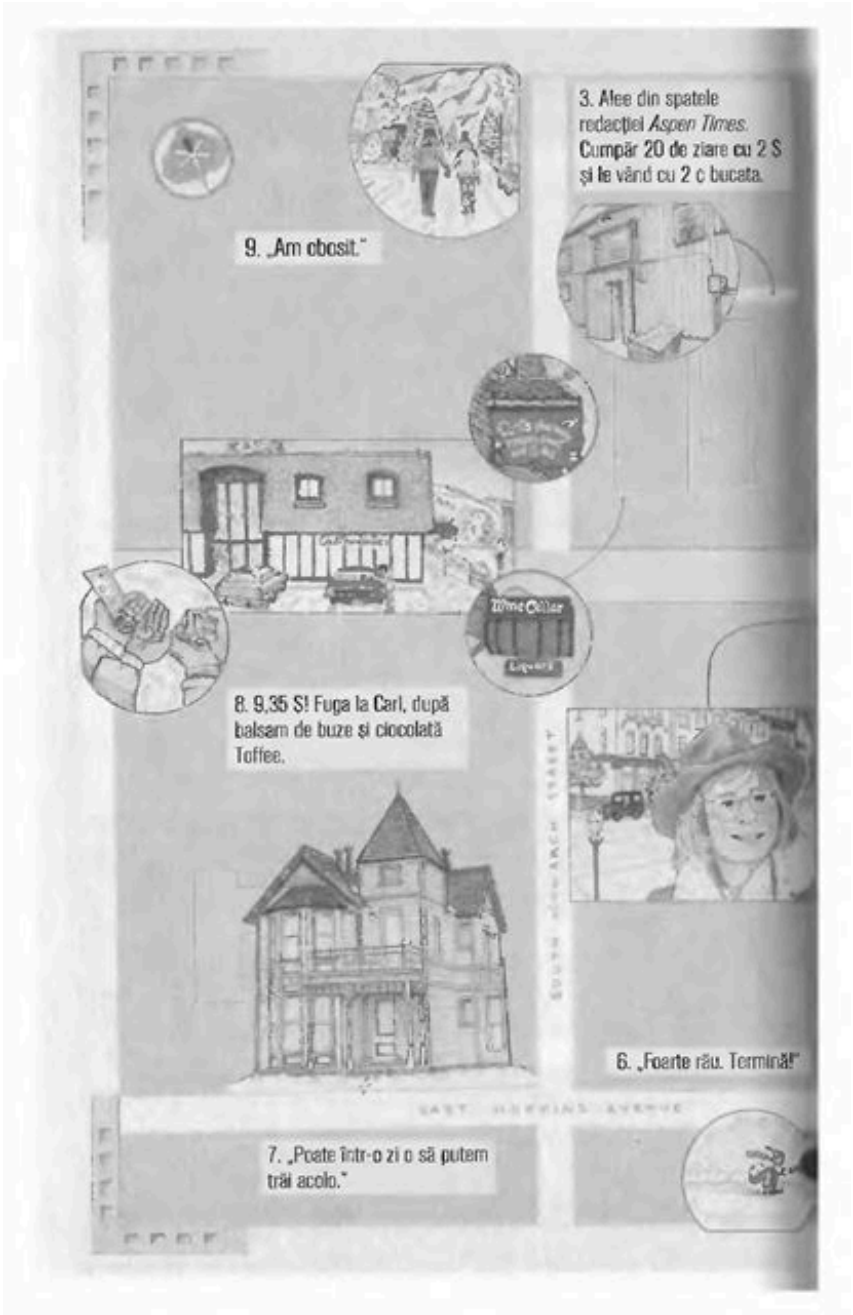
9. „Am obosit."
3. Alee din spatele redacției Aspen Times. Cumpăr 20 de ziare cu 2 $ și le vând cu 2 c bucata.
8. 9,35 $! Fuga la Carl, după balsam de buze și ciocolată Toffee.
6. „Foarte rău. Terminat!"
7. „Poate într-o zi o să putem trăi acolo."

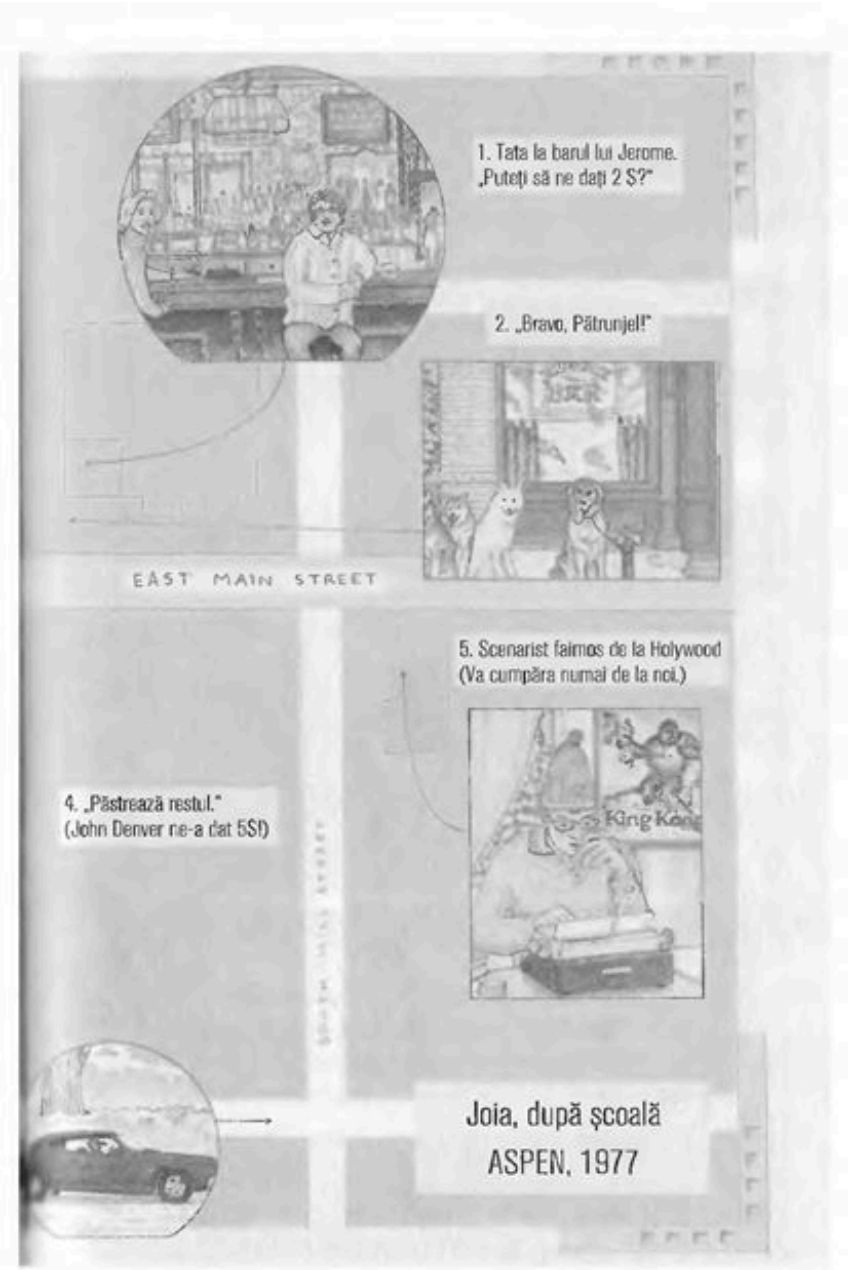
1. Tata la barul lui Jerome.
„Puteți să ne dați 2 $?"
2. „Bravo, Pătrunjel!"
EAST MAIN STREET
5. Scenarist faimos de la Holywood
(Va cumpăra numai de la noi.)
King Kong
4. „Păstrează restul."
(John Denver ne-a dat 5$!)
Joia, după școală
ASPEN, 1977

THE ASPEN TIMES

Escaped kidnapper Bundy eludes

Ted Bundy era în libertate şi se suspendaseră orele, aşa că tata a trebuit să ne ia cu el la livrările de marţi dimineaţa. A trebuit să aşteptăm în maşină în timp ce el le dădea oamenilor plicuri sau ei îi dădeau plicuri lui. „Să nu deschideţi uşa nimănui."

S-a auzit harababură din bucătărie, s-a auzit tare chiar şi pentru tata care vine târziu de la muncă. Noi am sărit din pat să vedem ce e. Dar pe urmă a venit tata, în boxeri şi frecându-se la ochi. Era un urs în bucătărie, ne fura mâncarea! A venit poliţia şi l-a speriat cu un foc de armă.

După asta, în fiecare noapte auzeam zgâriind pe clanţa uşii din faţă. Apoi, la uşa laterală. Apoi, la uşa din spate.

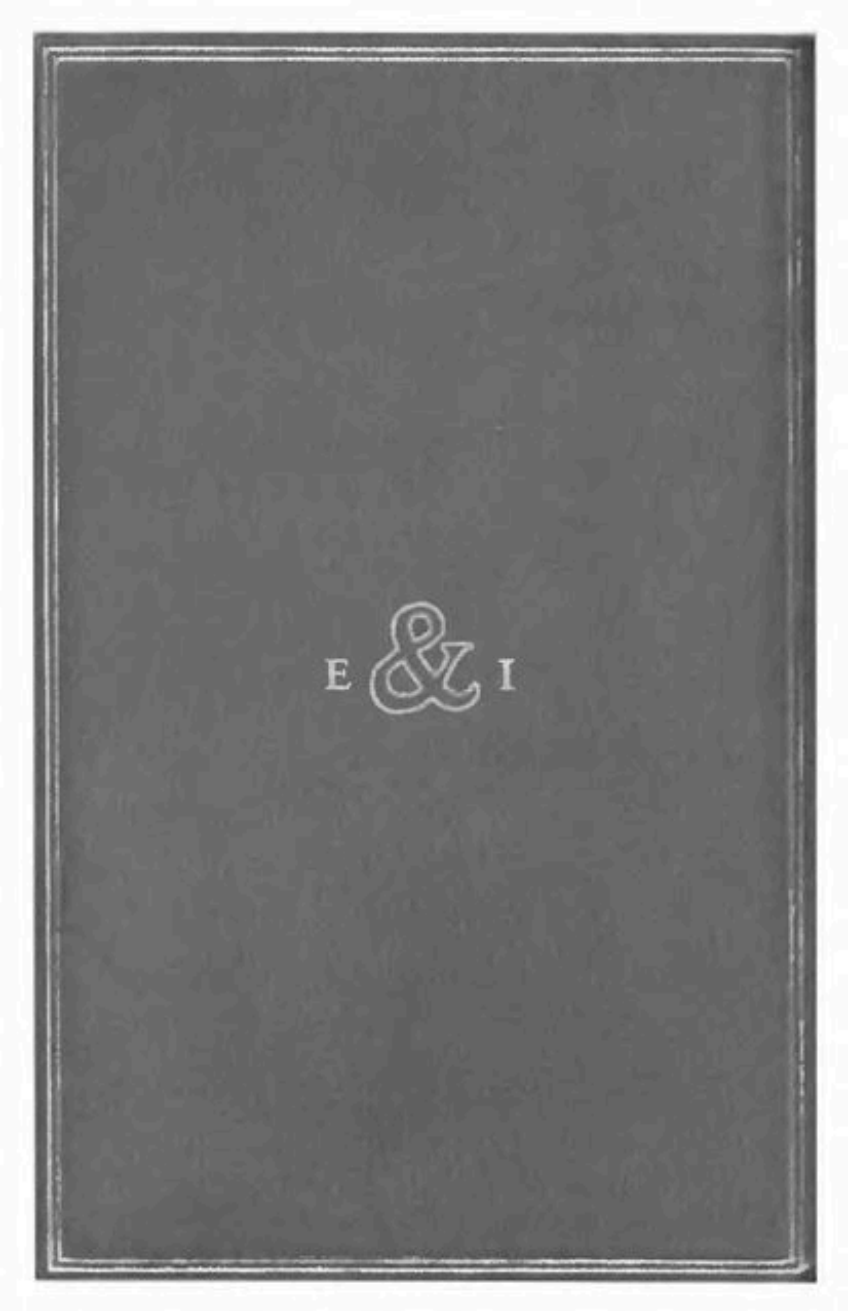
E & I

Spre deosebire de multe povești despre copilărie, volumul *Fetele Flood* dă senzația de iminență și de urgență. Deși este încărcat de detaliile perioadei descrise, nu reprezintă nicidecum o întoarcere nostalgică în timp. Perspectiva este onestă și lipsită de sentimentalism. Faptul că Eleanor Flood reușește să infuzeze imaginile rău prevestitoare și obscure cu atâta căldură este un meșteșug rar întâlnit, iar eu, unul, abia aștept să văd ce urmează.

ACTORUL RATAT

— Nu mi-ai spus niciodată că ai o soră, mi-a zis Timby peste marginea catalogului.

— Nu am nicio soră, i-am răspuns.

Iat-o, în sfârșit: minciuna mea, devenită cetățean al lumii.

Înainte de a adormi seara, repetam în gând diversele intonații, pregătindu-mă pentru acest moment înspăimântător și inevitabil.

Nu am nicio soră.

Nu *am* nicio soră.

Nu am nicio *soră.*

Uneori o spuneam cu glas tare, fără să-mi dau seama. Timby, de pe bancheta din spate:

— Ce tot repeți?

Eu, din față:

— Nimic.

Uneori mi se citea pe chip.

Joe: „La ce te gândești?”

Eu: „La nimic, de ce?”

Joe: „Te strâmbi.”

— Dar Tess Tyler era mama ta, a spus Timby. Iar Pătrunjel era câinele tău și…

— *Fetele Flood* reprezintă două părți ale personalității mele, am rostit eu fără drept de apel. A fost un experiment artistic. Atât.

Au sosit cartofii prăjiți, o movilă crocantă cu o nuanță brună, peste care fuseseră presărate ierburi proaspăt tocate.

— Mamă! a exclamat Timby. Îi vreau pe toți!

Oare era adevărat? Scăpasem cu fața curată din povestea asta?

— Așteaptă să încerci ketchupul, am spus cu un tremur în glas. Îl produc ei înșiși.

Dar Spencer…

Pe chip i se citea un sentiment de confuzie. Își mijea ochii. Sprâncenele i se uneau. Gura i se deschidea. Din ea ieșeau cuvinte.

— Dar nu am cunoscut-o eu pe sora ta?

Ca să fie clar: am o soră. Numele ei este Ivy. Am creat *Fetele Flood* ca un dar pentru ea. Până când s-a întâmplat ca Dan Clowes să dea peste ilustrațiile mele, nu mă gândisem niciodată să le transform într-un roman grafic.

Atunci a intrat în scenă Joyce Primm, redactor începător la Burton Hill, făcând ceea ce fac redactorii începători de obicei:

organizarea de obscure serate de premiere pentru talentele în devenire. În vârstă de aproape treizeci de ani, slabă ca un țâr, plină de încredere, Joyce m-a încolțit în toaleta doamnelor de la Odeon.

— Violet Parry primește toate laudele pentru *Looper Wash,* mi-a spus ea. E timpul să îndreptăm această nedreptate.

— Frumoasă încercare, dar Violet mi-e prietenă. Nu a fost comisă nicio infracțiune.

— Vreau să se simtă mai mult mâna lui Eleanor Flood, a insistat Joyce. Seria *Fetele Flood* imploră să fie extinsă.

— Mă simt flatată, am replicat eu. Dar nu sunt scriitor de romane grafice.

— Daniel Clowes crede că ești. Și eu la fel.

— Nu am nicio poveste de spus.

Mi-a înmânat cartea ei de vizită.

— Sună-mă când te răzgândești.

După câțiva ani s-a întâmplat ceva cumplit, iar eu aveam o poveste de spus.

Am sunat-o pe Joyce, devenită între timp redactor coordonator la Burton Edili. A luat avionul până la Seattle.

Ne-am întâlnit să bem ceva la Hotelul W. Joyce purta niște pantofi cu tocuri de șapte centimetri, pantaloni de culoarea piersicii, o cămașă înflorată din mătase încrețită, cu un decolteu adânc, și un lanț lung de aur. Nu era machiată, iar părul îi era prins într-un coc nepretențios.

De câte ori mă aflu într-un context social de unu-la-unu, mai ales dacă este vreo miză la mijloc, starea mea de anxietate sporește considerabil. Vorbesc repede. Sar pe neașteptate de la un subiect la altul. Spun lucruri șocante. Dar înainte de a împinge lucrurile prea departe, schimb direcția și-mi dezvălui o vulnerabilitate. Dacă văd că urmează să mă critici, ți-o iau înainte și mă critic singură. (Un psiholog mi-a etichetat comportamentul drept „Trucul”. La jumătatea primei noastre ședințe, m-a oprit în timp ce trăncăneam și mi-a spus că îmi este atât de teamă de respingere, încât am tendința de a transforma orice interacțiune într-o ofensivă a fermecării pe viață și pe moarte. Verbozitatea neobosită mă făcea, în ochii lui, de netratat. Mi-a dat înapoi cecul și mi-a urat mult noroc.)

Cel mai bun/ rău lucru în legătură cu Trucul? Faptul că oamenii îi cad mereu în plasă!

Joyce și cu mine am devenit prietene la cataramă la un cocktail. Paharele de Moscow Mule s-au transformat într-o cină, care a dus la rândul ei la: „Trebuie să vezi ce pălărie drăguță mi-am luat.” Sus, la ea în cameră, Joyce mi-a dat parfumul ei; îi admirasem mireasma, dar nu se găsea decât la Paris. I-am spus

că-și alegea ținutele ca o primăvară, când de fapt ea era toată vară; i-am alcătuit o listă de culori pe care să înceapă să le poarte. Mi-a mărturisit că era pe cale să înceapă o aventură cu un scriitor însurat. Eu i-am spus că sunt descendenta în linie directă a unui președinte american. Nu mă exprim metaforic atunci când spun că ne-am încercat pantofii una alteia.

Abia la unu dimineața mi-am amintit.

— Cartea!

— Poate nu-ți dai seama încă, mi-a zis Joyce, trecând cu măiestrie la tonul de editor, dar tu ești o scriitoare. Gândești ca o scriitoare. Da, vreau ilustrațiile de la *Fetele Flood.* Dar vreau și cuvintele tale. Va fi o carte cu mai mult text? Cu mai multe ilustrații? Nu știu. Orice carte trebuie să se inventeze pe ea însăși. Îți acord libertate absolută. Folosește ilustrațiile. Pune pe hârtie ce ai acolo… a spus ea, arătând spre capul meu.

Nu știu dacă eu am primenit-o pe Joyce Primm sau ea a inundat-o pe Eleanor Flood[13], dar am plecat de acolo cu un contract pentru o carte.

— Ba da, am cunoscut-o, spunea Spencer, complet buimac. Era mlădioasă. Trecea mereu pe la tine.

— Probabil era altcineva, am pronunțat eu sentința, pecetluind-o cu un zâmbet.

Spencer arăta ca tipul din *Alien* înainte de a începe să vomite substanța aia albă. Și-a verificat ceasul.

— Bună, a zis către un chelner aflat în trecere. Te superi dacă ne aduci nota?

— Acum? s-a indignat Timby, care abia luase câțiva cartofi din mormanul din fața lui.

— Luăm restul la pachet, l-am liniștit eu.

Nu *am* nicio soră.

Nu am nicio *soră.*

— Cartofii prăjiți nu sunt buni la pachet, a spus Timby.

— Voi mai stați, a zis Spencer. Eu trebuie să mă îndrept către parcul cu statui, am o întâlnire cu curatorul expoziției mele.

N-avea cum să știe, slavă Domnului, că locuiam la câteva blocuri de parcul statui, că acolo îl scoteam la plimbare pe Yo-Yo la prânz…

— Într-acolo mergem și noi! a explodat Timby. Te ducem cu mașina.

Am văzut panica în ochii lui Spencer.

— Nu, dragule, i-am spus eu lui Timby. Spencer este un om ocupat. Nu vrea să meargă cu noi acasă, să luăm câinele și mai știi tu ce.

— Pot să-ți arăt desenele mele, i-a zis el lui Spencer. Apoi mi le arăți și tu pe ale tale!

Vocea lui Timby se transformase într-un chițăit tânguios.

Spencer = animal prins în capcană.

De dimineață, pe când stăteam întinsă în pat, fixasem ștacheta mult prea jos: privește-i pe oameni în ochi, îmbracă-te, zâmbește! Ar fi trebuit să fie ca o plimbare de duminică… floare la ureche. Apoi mi se ivise poznașa Realitate în față, într-o furgonetă, și începuse să arunce cu pepeni în mine. Și nu era nici măcar ora unu!

Măcar aveam să-mi îndeplinesc promisiunea față de Timby. Eram hotărâtă să-i dedic lui acea zi.

Privirea pe care i-am adresat-o lui Spencer nu putea fi descrisă altfel decât ca întruchiparea disperării.

— Sigur, a zis el. Cred că putem merge împreună.

— Ura! a strigat Timby.

— Îți rămân datoare, i-am șoptit lui Spencer când ieșeam din restaurant.

— Suntem chit, a zis el scurt.

Am deschis ușa de la intrare cu o mișcare ce parcă spunea că dealurile prind viață la sunetul muzicii, când de fapt eu nu voiam decât s-o iau înainte ca să verific dacă apa era trasă la toalete. În cazul puțin probabil în care Spencer încă mă admira, nu voiam să stric totul lăsându-l să ne vadă toaletele pline de pipi.

Ghici cine nu m-a întâmpinat la ușă? Yo-Yo. Nici măcar nu și-a ridicat capul de pe marginea patului. N-a avut putere decât să mă urmărească alene cu ochi umezi și fără chef.

— Ce priveliște minunată! am spus, închipuindu-mi pentru o clipă că eu eram Spencer și vedeam apartamentul pentru prima dată.

Spencer s-a lăsat atras de ferestrele care se ridicau din podea până în tavan și de panorama caricaturală a orașului: Muntele Rainier înzăpezit, Space Needle, arcurile Centrului Științific Pacific, vapoarele încărcate cu containere din Golful Elliott.

— Ne era atât de teamă de vestita vreme rea de la Seattle, încât Joe a spus: „Să ne acordăm o jumătate de șansă de a evita o crimă urmată de sinucidere, găsind o locuință cu multă lumină."

Trebuia să mă opresc din vorbit!

Am intrat în baie, am tras apa (și bine am făcut!) și am ieșit tot flecărind.

— Aici se petrece magia! am spus, prezentându-i lui Spencer cămara încăpătoare, pe care o transformasem în studio. Sau nu se petrece, în funcție de zi.

Spencer și-a vârât capul pe ușă. Spațiul abia ajungea pentru masa mea de desen; pereții erau tapetați de sus până jos cu un amestec nebunesc de fotografii, imagini rupte din reviste, mementouri și tot felul de fleacuri. Pe podea, teancurile de cărți cu poze din care mă inspir, înalte până la brâu, și cana de sticlă în care odihnesc toate rămășițele de creioane colorate pe care le-am folosit vreodată.

— Slavă Domnului că ești artist, i-am spus lui Spencer. Mai toți cei care aruncă o privire aici cred că sunt o nebună.

Spencer nu a rezistat dorinței de a inspecta mai de aproape proiectul aflat în lucru. Lucram la o comandă din partea Festivalului de Film Telluride și mă jucam cu ideea de a desena nodurile din lemnul plopilor ca pe niște ochi. Sau ceva asemănător. Pe birou erau împrăștiate benzi de film, ochi de sticlă pe care-i găsisem într-un anticariat și o carte veche în care pusesem semne la fotografiile lui Herbert Bayer.

— Îmi închipui cum pare totul pentru tine! am zis. Să-mi vezi interiorul mașinii, al apartamentului și al studioului în aceeași zi. Probabil simți că ai trecut de la fazele incipiente direct la contactul intim!

— Dacă prezența mea te neliniștește, pot pleca.

— Nu pleca! am strigat, speriindu-mă chiar și pe mine.

Vasele folosite de Joe și Timby la micul dejun erau încă pe masă, o diorama cu felii de pâine mâncate pe jumătate și suc băut pe jumătate.

— Este ca ultima zi la Pompeii aici!

— Tu și sora ta, a murmurat Spencer. Nu este treaba mea ce s-a întâmplat. Nu judec pe nimeni. Poți să încetezi.

— *Ce să încetez?*

— De ce vă certați? a intervenit Timby.

— Ce ar fi să-mi arăți desenele tale? i-a zis Spencer.

M-am repezit spre biroul lui Joe. Pentru prima dată de la șocul înregistrat cu *Fetele Flood,* eram singură cu mine însămi. Corpul meu a simțit-o pe loc și s-a lăsat involuntar în scaunul de piele al lui Joe.

Tocmai asta. Rahat!

Letargia mă apăsa pe umeri. Respirația mi s-a liniștit. Mi-am ascuns fața în pânza de păianjen a degetelor.

Ivy. De câte ori mă gândesc la ea, prima imagine care-mi vine în minte este una din profil, pe la douăzeci de ani, zâmbitoare, curioasă. S-a născut încrezătoare și așa a rămas, credea în oameni, vedea partea bună din poveștile și intențiile lor, le cânta în strună lăsându-i să pară ceea ce voiau să pară. Avea pielea atât de delicată, încât se vedea o venă albastră care-i traversa obrazul puternic. Frumusețea fizică era ceea ce observau oamenii la ea prima dată. Vorbea încet, ademenindu-i acolo unde voiau să se afle, mai aproape de ea.

Mă întreb dacă a învățat asta de la mama, care nu mai vorbea decât șoptit către final. Prietena mamei, Gigi, ne lua de la școală în fiecare zi pe mine și pe Ivy și ne ducea la spital. Cu fiecare zi, vocea mamei slăbea.

Apoi, într-o zi, la poarta școlii ne aștepta tata.

Eu aveam nouă ani. Ivy avea cinci.

Amintirile pe care le am despre moartea mamei (nu moartea în sine, ci zilele de după) sunt o zăpăceală amorțită, dominată de paralizia tatălui meu și durerea emfatică a celor din lumea spectacolului.

Totuși, chiar și după patruzeci de ani, amintirile care îmi fac pieptul să se strângă și să mă doară sunt cele despre Ivy.

La o săptămână de la moartea ei, prietenii mamei au organizat o sărbătoare a vieții ei. Teatrele de pe Broadway erau închise lunea, așa că au împrumutat Minskofful, unde Bette Midler era pe afiș într-un spectacol cu o singură protagonistă.

Când am ajuns, tati, Ivy și cu mine ne-am trezit că primeam condoleanțe în mijlocul unei mulțimi pe culoarul central. În spatele scenei, ascunsă în umbră, era imensa mână mecanică de maimuță în care-și făcea intrarea Bette Midler.

Luminile au pâlpâit. Părintele Kidney a urcat scările îndreptându-se spre microfon. Dar teatrul nu era nici pe sfert plin.

— N-ar trebui să aşteptăm să vină toată lumea? l-am întrebat pe tati.

— E un teatru mare, mi-a spus el îndemnându-mă să mă aşez.

Am început să tremur. Aşa voia să o comemoreze „tribul" ei, cum le spunea mama prietenilor ei din teatru? Cu un preot care vorbea pe o scenă împrumutată, în faţa recuzitei din spectacolul altei femei, într-un teatru aproape gol?

Mama nu le aparţinea lor, ca s-o umilească. Mie îmi aparţinea. Era elegantă şi pedantă. Fusese la internat în Elveţia, ne făcea sufleuri de brânză, pozase nud pentru un fotograf german şi umplea casa cu flori proaspete.

M-am întors către Ivy.

— Plecăm.

— Vreau să văd spectacolul.

Am smucit-o după mine. Ne-am aşezat pe scaunele acoperite cu catifea din hol şi am adormit, pentru a ne trezi în vaietul cimpoaielor.

Tati nu suporta să doarmă în patul lor, aşa că-şi petrecuse ultimele nopţi pe canapea. Dar era canapeaua pisicii. În dimineaţa de după ceremonie, ne-am apucat să mâncăm în tăcere din felurile pe care ni le aduseseră diverşi cunoscuţi. (Chestii ciudate în caserole nefamiliare: plăcintă de ţară cu carne tocată de vită, nu de miel; lasagna cu gust de scorţişoară; macaroane cu brânză şi mazăre: toate intensificându-ne groaza la gândul unei lumi fără mama.) Pisica a sărit pe canapea, s-a aplecat pe locul unde se odihnise capul tatei şi, uitându-se drept în ochii noştri, a făcut pipi. Era un lucru diavolesc şi părea un atac personal, ca şi cum Dovlecel ar fi spus: „Credeţi că vă este greu acum? Luaţi de-aici!"

Presupun că tati trebuia să-şi verse furia şi teama pe ceva, şi mai bine pe pisică decât pe noi. Dar ar fi trebuit s-o scot pe Ivy din cameră.

În după-amiaza aceea au venit Gigi şi un alt prieten de-al mamei, Alan, iar tata ne-a dus pe mine şi Ivy în parc.

Când ne-am întors, Gigi şi Alan plecaseră. Canapeaua dispăruse. Dovlecel dispăruse. Tot ce-i aparţinuse mamei fusese înlăturat: rochiile din dulapul ei, puloverele şi eşarfele de mătase împăturite din sertare, pălăriile de pe rafturi, bijuteriile, cosmeticele. Chiar şi mirosul ei dispăruse.

În hol aşteptau două cutii. Pe una scria ELEANOR. Pe cealaltă, IVY.

Singurele lucruri păstrate de tata au fost moştenirea de la familia Tyler: o pereche de pistoale vechi.

În noaptea aceea, în timp ce tati sforăia în patul lui, am țintuit cu privirea cele două cutii ore întregi. Până la urmă le-am ridicat, le-am dus la toboganul incineratorului și le-am aruncat înăuntru. (Zgomotul paietelor și al mărgelelor care loveau cartonul încă mă bântuie.)

După o săptămână, tata ne-a dus în Colorado. Nu ne-a spus că era un drum fără întoarcere. Întâlnise o femeie din Dallas care avea o casă de vacanță la Aspen. Ne dăduse voie să locuim în casa de oaspeți în schimbul unor mici reparații și lucrări de întreținere pe care să le facă tata. (În anii ’70, Aspenul era un fost orășel minier destul de trist, cu cea mai bună zăpadă de schiat din lume, care atrăgea în special texani. Mai mult pălării de cowboy și Jeepuri Wrangler decât Mariah Carey și avioane Gulfstream 550.)

La New York, tati se ocupa cu instalarea de sisteme audio. Speranța lui era să facă același lucru la Aspen, dar ceva i s-a întâmplat probabil. Între timp am aflat că mulți bookmakeri fuseseră inițial pariori, însă făcuseră prea multe datorii și erau nevoiți să muncească pentru a le rambursa.

Prima dată ne-a lăsat singure chiar în prima iarnă petrecută acolo.

— Poți să ai grijă de sora ta, nu? m-a întrebat tata.

Era o întrebare ciudată. A spus că puteam lua pe datorie tot ce ne trebuia de la Drogheria lui Carl. (Tot ceea ce este legat de tata e și acum un puzzle cu piese lipsă. Presupun că s-a dus la Vegas, ca să vândă pariuri la Super Bowl.[14])

A fost plecat nouă zile. Ivy și cu mine am rămas singure în casa de oaspeți. („Aidem în temniță. Noi doi ca păsări vom cânta în colivie.”[15] Acesta era monologul din regele Lear pe care ni-l recita mama înainte de culcare.) Era ianuarie. Când coboram din autobuzul școlar, intram la Carl, apoi ne strecuram în căsuța de turtă dulce ca hoții, când soarele se ascundea deja în spatele Muntelui Shadow. Aprindeam toate luminile, făceam focul, ne uitam la televizor și mâncam stocurile de la drogherie – dulciuri, Pringles și ce fructe apăreau câteodată pe capacul unui butoi de lângă casa din spate.

După câteva zile, Ivy s-a simțit tot mai rău. Febră mare, tuse productivă și o durere de urechi care o făcea să geamă. Nu aveam nici măcar un pediatru. Dacă sunam la 911, poliția ar fi aflat că fuseserăm lăsate singure. Am fi fost luate și cel mai probabil trimise în locuri diferite. Am falsificat semnătura tatei pe o înștiințare pentru școală și am îngrijit-o pe Ivy cu ceea ce-mi atrăgea atenția pe rafturile de la drogherie. Aspirină, unguent Vaporub, pastile de supt, spray de gât, Benadryl, sirop de tuse – gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla îmi dă și acum fiori pe șira spinării. Mă întorceam acasă în fiecare zi rugându-mă ca Ivy să fie în viață.

Era, de fiecare dată, și voia să-i povestesc despre ceea ce se petrecuse la școală. (Șase ani avea. Și era îngrijită de un copil de clasa a patra.) Nu îndrăzneam să-i spun adevărul. Eram un copil gras, cu pistrui și păr roșu. Nou-venită în oraș, mutată la mijlocul anului de la New York, eram o victimă tentantă pentru copiii răi. Pe când mergeam pe cărare în pauza dintre ore, mă împingeau în iaz. Nu mă apăram când îmi umpleau ghiozdanul cu zăpadă proaspătă. „Băi de zăpadă" se numeau acele interludii iernatice.

Dar acasă, după-amiaza, în relatările către Ivy, când mie îmi aparținea ultimul cuvânt, ironizam înfățișarea bătăușilor, le ridiculizam numele, le disprețuiam intelectul.

— Ești afurisită! spunea printre hohote de râs publicul meu format dintr-o singură persoană.

Dar ea știa că nu sunt afurisită.

Mulți ani după aceea, pe când aveam douăzeci și ceva de ani și mergeam pe Madison Avenue, Ivy m-a luat de mână, doar ca s-o țină în mâna ei. Așa de apropiate eram.

În ciuda a tot ce s-a petrecut între noi, când sunt luată prin surprindere, sentimentul pe care-l am față de Ivy este unul de tandrețe: mă gândesc la ziua aceea când m-a luat de mână.

Acum, cu Ivy ștearsă din viața mea, am devenit Trucul. Sunt o apariție bizară care se plimbă prin lume adunând observații și întâlniri ca să joace un spectacol pentru cineva care a părăsit de mult clădirea.

În timp ce stăteam acolo, în biroul lui Joe, în stomac mi-a înflorit o masă bubuitoare de toxicitate. Vinovăție, dor, regret: toate senzațiile astea erau în mine, negre și corozive.

Nu era vina mea că lovitura dată de amintirea lui Ivy a declanșat acest val de greață și slăbiciune. Ce simțeam? Nu eram *eu.* Era o senzație izolată care-mi apăruse în pântec. Avea margini. Sarcina mea era s-o recunosc ca pe o entitate separată de mine.

„Miroase supa. Răcește supa."

Preferam să fiu în pielea mea acum. Ivy își ducea viața în spatele unor fațade idioate, cu valori rizibile…

M-am oprit.

Nu voiam să fac asta. Ocupația mea era viața mea. Viața mea era una onorabilă, care își genera propria abundență. Eram sănătoasă. Timby era sănătos. Joe era sănătos. Eram iubită. Avusesem impact ca artist. Aveam de scris o carte grafică de memorii. Ce importanță avea că nu mă înțelegeam cu sora mea?

M-am ridicat, tremurând încă, și am dat să plec, apoi m-am oprit.

Pe biroul lui Joe. Un fel de telescop. Gri, de mărimea unei jumătăți de baghetă, pe picioare îndoite, de insectă. Era îndreptat

către fereastră.

Ce ciudat.

— Vreau să văd!

Era Timby, urmat de Spencer, cu fața acoperită de mici abțibilduri cu floricele.

— Pleacă, i-am zis împingându-l cu șoldul înainte să pună mâna.

— Ești rea.

— Afară, afară!

I-am împins spre camera de zi.

— Mami, putem să ne uităm la filmulețe despre bastoane pe calculatorul tău?

— Eu trebuie să plec, a spus Spencer.

— O secundă, am zis închizând ușa.

Am trecut în spatele biroului lui Joe, mi-am dus mâinile la spate într-o rugăciune inversă și mi-am coborât capul către ocular.

Prin ceața ca de chit a apartamentelor din fundal, mi-a sărit în ochi un iaht aflat în depărtare. Subțire și cu carena neagră, numai prora se zărea clar.

M-am îndreptat ca să mă uit pe fereastră. Se afla acolo, într-un bazin portuar oarecare, pe linia de coastă din zona industrială, la care nu mă gândeam niciodată, dar pe lângă care treceam în drumul meu către Costco.

Hmm. O ambarcațiune.

Când am făcut un pas în spate am dărâmat o tulpină de curmal care era sprijinită de perete. Înaltă până la brâu și încadrată de țepușe triunghiulare, ascuțite ca dinții de rechin, cu o sută de frunze îngemănate atârnând din vârf, ca un pompon preistoric.

Joe îl cumpărase din Turcia, unde se dusese să facă niște operații la mușchii contractori. În timp ce se afla acolo, a întâlnit un om care traversase deșertul venind din Irak împreună cu tatăl său care avea vederea neclară; auziseră că medicii americani redau vederea orbilor. Ca răsplată, tăiase o ramură plină de fructe din curmalul familiei. Joe le-a explicat că nu era genul de medic de care aveau nevoie. Au insistat ca Joe să încerce o curmală, totuși. Dulceața fructului l-ar fi putut face să se răzgândească.

Joe a cărat după el tulpina aceea prin patru avioane, numai ca să nu-i uite niciodată pe cei doi bărbați.

— Eu vreau să-i uit! am strigat când Joe mi-a spus nefericita poveste. Scoate-l de aici!

Dusese ramura la cabinet, dar Ruthie îi pusese gând rău. Așa că sfârșise în colțul acesta.

M-am întors în salon și m-am așezat pe locul lui Joe de la masă. Am împins vasele într-o parte.

— Acolo se fac haine pentru H&M.

Vocea lui Timby, venind prin ușa întredeschisă a camerei lui.

— Înțeleg de ce te supără.

Vocea lui Spencer.

Clic-clic-clic. Yo-Yo stând acolo, confuz și plin de speranță.

— Orice aș spune – vocea subțire a lui Timby – Piper se comportă de parcă ea știe mai bine. Îi spuneam că urăsc prințesele Disney…

— Ba le iubești pe prințesele Disney! am strigat eu.

— Nu mi-au plăcut niciodată! a strigat el drept răspuns.

— De Halloween te-ai costumat în Gaston, iar Gaston o iubește pe Belle, așa că…

Ușa lui Timby a făcut *poc.*

Mi-am lăsat capul pe masă. Era mult mai tare și mai rece decât te-ai fi așteptat. Mi-am întins mâinile în față și în sus, la fel cum făcuse Joe de dimineață. Deloc confortabil. Cu siguranță nu era o poziție în care să te găsești în mod natural. Dar ce transmitea? „Sunt deprimat. Sunt singur. Sufăr. Am nevoie de ajutor."

M-am ridicat în capul oaselor. Yo-Yo a ciulit urechile. Coada a îndrăznit să se miște.

— Pleacă.

— Mie-mi spui? a zis Timby din camera lui.

— Mie-mi spui? a răspuns Spencer.

— Mie-mi spui? a intervenit Timby.

— Mie-mi spui? a spus Spencer acoperindu-l.

Și tot așa, până ce a ajuns un staccato și un foc încrucișat din care mă așteptam să erupă o melodie disco, însă nu se auzeau decât chicote. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei veseli și tineri. Sau pe cei veseli și gay.[16]

— Hai s-o facem, am spus, uitându-mă la Yo-Yo. Cine vrea la plimbare?

La auzul cuvântului magic, Yo-Yo a început să latre.

— Este adevărat, am zis cu vocea ascuțită pe care i-o rezervam lui. Să mergem, Charlie Trotter. Să mergem, Biscuit. Să mergem, Yo-Yo-san. Să mergem, Yoozy Von Boozy.

— Îl cheamă Yo-Yo, a spus Timby rece, stând în prag lângă Spencer.

— Este obiceiul meu, am zis. Când sunt îngrijorată, inventez porecle pentru câine.

— Ce motiv ai să fii îngrijorată? a întrebat Timby.

— Tot felul de motive, i-am spus.

Spencer și-a ținut gura, și așa am ieșit pentru a înfrunta a doua parte a zilei.

— Bine, hai să terminăm cât mai repede, am spus – nu neapărat cu voce tare – în vreme ce coboram panta abruptă, iar vântul de toamnă vuia pe aleea dintre blocuri. Parcul olimpic cu statui, un fost șantier industrial poluat, devenit spațiu public pe faleză, proiectat impecabil, fremăta de activitate.

Copii veniți cu autobuzul se jucau de-a v-ați ascunselea într-o vale plină de sculpturi de Richard Serras ruginite. Îndrăgostiți tolăniți pe pături, la umbra unui Calder enorm, o explozie de roșu printre tonurile reci de albastru și verde. Membrii unui club de bicicliști se odihneau lângă *Guma pentru mașina de scris* a lui Claes Oldenburg, bând apă din bidoane. Adolescenți cu sindromul Down, ținându-se de nodurile unei frânghii, strigau în timp ce treceau în șir indian printre ochii de marmură neagră ai lui Louise Bourgeois. Turiștii își făceau fotografii prefăcându-se că țin în palme Space Needle. Peste tot sculpturi, excentrice sau enigmatice, provocatoare sau pur și simplu fermecătoare.

Lângă fiecare erau plachete discrete gravate cu numele donatorilor binecunoscuți în Seattle și aiurea: Gates, Allen, Wright, Shirley, Benaroya.

Cu ochii la veselul amestec adus laolaltă de aprecierea unanimă a artei, mi-am zis în minte: „Bogații – n-ai cum să nu-i iubești!”

— Vă ajung din urmă, ne-a spus Spencer înainte de a o lua la fugă în direcția pavilionului de sticlă care marca intrarea în parc. Dacă nu se oprea până dincolo de granița cu Canada, nu puteam să-l acuz.

Timby și cu mine am înaintat pe aleea lată care mergea în zigzag către malul apei.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Piper, i-am zis. Trebuie să-mi spui lucrurile de genul ăsta. Dacă vrei. Doar suntem prieteni.

Timby și-a lăsat capul pe mine, iar eu i-am înconjurat umărul cu brațul.

— Mami? Care este anotimpul tău preferat?

— Îl aleg pe cel evident. Primăvara.

— Al meu este iarna, a afirmat el cu mândrie.

— Iarna?

— Datorită zăpezii.

— Când ai văzut tu zăpadă?

— Îți amintești când am fost la Cabana Salish, iar pacientul lui tata, care este proprietarul cabanei, ne-a dat camera aceea mare și apoi ne-am trezit și era super liniște, iar tu ai spus: „Trage perdelele” și afară ningea, iar apoi am dat fuga afară și m-am rostogolit îmbrăcat în pijama și am prins fulgi pe limbă, iar apoi tati și cu mine am făcut un om de zăpadă care era plin de frunze, iar apoi am crezut că m-a înțepat o albină, dar era numai gheață în papuc?

— De ce nu facem asta mai des? am zis.

— Pentru că ție nu-ți place frigul.

Uff. În locul răpăitului meu verbal obișnuit, durerea cauzată de varietatea de dezamăgiri pe care i le-am provocat lui Timby m-a redus la tăcere.

Am mers o vreme fără să scoatem o vorbă.

— Mami? Piper Veal mi-a spus într-un fel urât.

— Cum ți-a spus?

— Dacă zic, o să pronunț un cuvânt urât.

— Spune-mi prima literă.

— P, a spus Timby cu o voce spartă.

— P! am exclamat. Un copil de clasa a treia ți-a spus cuvântul cu p?

— Da. Porc.

— Porc?

— De ce râzi?

— Îmi pare rău. Nu e amuzant. E revoltător și nepoliticos.

— Înseamnă că sunt gras, a zis Timby.

— Scumpule, nu spune asta. Eu te plac așa cum ești. În plus, în curând vei începe să crești ca un vrej de fasole.

— Sper că foarte curând.

— Când eram de vârsta ta și mergeam cu tata la cumpărături, trebuia să-mi iau haine de la raionul de grași.

— Cine i-a spus așa?

— Nu știu. Era un magazin mizerabil din Glenwood Springs. Avea un raion cu un semn deasupra: „Grași”.

— Săraca mami!

Opt ani. Opt ani este vârsta perfectă.

— Perioadele grele din viață au și o parte bună, i-am spus. În general, oamenii le supraviețuiesc.

Yo-Yo și-a băgat capul într-un arbust decorativ și a ieșit cu o jumătate de burrito. Dacă acest câine are vreun talent, acela e talentul de a-și vârî capul în tufișuri și de a ieși cu un întreg magazin alimentar. A hăpăit burrito-ul și folia de împachetat cu totul.

— Mamă! a țipat Timby.

Am băgat mâna în gura lui Yo-Yo, am scos bucata plină de bale și am aruncat-o la gunoi. Yo-Yo, în pragul panicii, și-a concentrat atenția asupra mea.

— Nu mai este, am zis, arătându-i mâinile goale cu o pocnitură de crupier din Las Vegas, care pentru el însă nu însemna nimic. Să mergem, câine prost.

Am smucit de lesă. El a smucit înapoi. L-am înghiontit cu piciorul.

— Nu-l lovi! a strigat Timby.

— Asta nu este lovitură.

Deși nu se opreau să privească, trecătorii încetineau pasul, judecându-mă.

Am ajuns la poalele pantei, ne-am uitat în ambele părți după cicliști și am traversat pista de biciclete spre o peluză care cobora spre apă.

Un pătrat de iarbă fusese înconjurat cu bandă de atenționare. Înăuntru fuseseră montate două geamuri înrămate pe stâlpi, la nivelul ochilor.

— Intră ceva între ele? a vrut să știe Timby.

De parcă aș fi avut habar.

Un tip în tricou și pantaloni de zugrav era aplecat cu spatele la noi. Lângă el se vedea o trusă neagră din plastic plină cu scule.

Deodată, un jet de apă s-a arcuit peste capetele noastre, stropind în jur. Muncitorul a sărit într-o parte.

Era Spencer, aflat în spatele nostru, cu un furtun îndreptat către noi.

— M-ați găsit, a spus el.

Geamul din stânga lucea de stropi. Dar cel din dreapta…

— Este acoperit cu o peliculă repelentă de înaltă tehnologie, ne-a explicat Spencer. Nu rămâne apă pe el.

M-am strecurat pe sub banda galbenă și am atins geamul. Era uscat, ca prin farmec.

— Când Muzeul de Artă din Seattle a comandat o piesă pentru exterior, mi-am zis: „Ura, ce bine, o să mă joc cu apă!” Mi-am amintit că te-ai mutat aici, *et voilà.*

— Eu?

Spencer m-a condus de mână. Muncitorul ținea o nivelă între dinți în timp ce lipea o plachetă pe un postament din beton.

„CARIERIST/ARTIST”
SPENCER MARTELL
American, n. 1977

Dacă Spencer viza o reacție de șoc și încântare, i-am oferit ceea ce și-a dorit. Cedrii care se vedeau dincolo de una dintre rame șovăiau printre picăturile de apă. În cealaltă ramă, aceeași priveliște, clară și proaspătă.

— *Carierist* este pânza acoperită cu lacrimi, am zis, dându-mi brusc seama. E deformată de emoție. *Artist* este imaginea identică, eliberată de autocompătimire.

Spencer și-a dus mâinile la față prefăcându-se oripilat.

— Mă faci să par excesiv de sentimental și de poponar.

Timby a icnit la auzul cuvântului urât.

— Asta face un artist! Oare cui mă adresam? m-am întrebat, însă asta nu m-a făcut să mă opresc: Privește în jur. Ai de unde alege. Imensitatea cerului, nuanțele de albastru ale apei.

Feriboturi, bărci, munți și oameni, oriunde te-ai uita. Timby, vino aici.

Se pare că lui mă adresam, însă copilul a făcut instinctiv un pas înapoi.

— Ai văzut vreodată o asemenea abundență? L-am ridicat astfel încât ochii lui să fie la același nivel cu ramele. Dar asta este arta, îndrăzneala de a pune o ramă în jurul a ceva, de a o semna și de a o lăsa să vorbească pentru sine.

— Ascult-o pe mama ta, l-a sfătuit Spencer.

— La Cooper Union a trebuit să fac un curs despre istoria fotografiei. Cine-i tipul care le-a fotografiat pe surorile alea? În anii șaptezeci? Aliniate ca pentru poza de Crăciun, an după an?

— Nicholas Nixon, a zis Spencer. Surorile Brown.

— Mersi! Aveam obiecții serioase la adresa fotografiei în general. Când am ajuns la Nicholas Nixon, i-am spus profesorului: „Totul este atât de aleatoriu. Și *eu* aș fi putut să fac fotografiile acelea.” La care el mi-a zis: „Dar nu le-ai făcut tu. Le-a făcut Nicholas Nixon. El și-a pus numele pe ele, transformându-le în opere de artă.”

— Și a făcut-o în mod repetat.

— A perseverat! am spus eu. Și au devenit creația sa artistică. M-am întors către Timby: Nu vreau să-ți stric plăcerea de a afla pe cont propriu, dragule, dar viața este un permanent vânt potrivnic. Pentru a avea impact asupra lumii, este nevoie de o voință care se învecinează cu nebunia. Lumea îți va fi ostilă, îți va pune la îndoială intențiile, te va interpreta greșit, îți va inculca îndoiala, te va flata ca să ajungi să te sabotezi singur. Doamne, o fac să pară fermecătoare și personală. Cum este lumea, mai presus de orice? Este indiferentă.

— Amin! a spus Spencer.

— Dar tu ai o viziune. Ai înrămat-o. Îți pui numele pe ea *orice ar fi.* Acesta este riscul. Acesta este saltul. Este nebunia: să crezi că o să-i pese cuiva.

— Mamă, nu faci decât să repeți aceleași lucruri.

— Te fac să te simți prost, nu-i așa?

— Încetează.

Ca să pun paie pe foc, mi-am scos fundul în afară, am luat poziția de dans stil *shake your booty* și…

Privirea mi s-a fixat pe un obiect care se vedea prin geamul pătat de ploaie.

Perfect înrămat: iahtul.

Docurile se aflau la zece minute de mers pe jos de-a lungul pistei de biciclete.

— Spencer? Poți să ai grijă de Timby?

— Fir-ar, a făcut el. Am o întâlnire cu curatorul în pavilion.

— Perfect. Timby știe numărul meu.

— Mamă!

I-am înmânat geanta lui Timby.

— Gumă, cosmetice, poți să-ți iei orice vrei.

— Oo. Și-a agățat geanta pe umăr cu un gest elegant și mi-a zis: Du-te.

Iahtul, aflat pe locul trei în lume ca mărime, îi aparținea oligarhului rus Viktor Pasternak, putred de bogat din exploatarea de gaze naturale. Cu o lună în urmă, în vreme ce era la scufundări în Hawaii, o prostituată geloasă pe o alta a aruncat cu un arici de mare în capul lui Viktor. Și-a acoperit el fața la timp, dar țepii otrăvitori i s-au înfipt în mână. Când a început să se inflameze, a luat avionul spre Seattle, pentru că auzise și el despre Tipul acela.

— O rană defensivă cauzată de un arici de mare, a conchis Joe vesel la telefon.

Viktor trăia conform unui crez pe care-l intitulase „regula celor opt minute". Își spunea că era destul de bogat ca să nu trebuiască să facă mai mult de opt minute ceva ce-i displăcea. Pe unul dintre primele locuri de pe lista neagră se afla spitalizarea, de care-i era o teamă de moarte din cauza unui reportaj recent de-al lui Anderson Cooper despre infecțiile cu stafilococi rezistenți la antibiotice. (Viktor spunea Cooper Anderson, însă Joe nu l-a corectat.) Așa că transformase discoteca de pe iaht într-o sală de operații. Îl invitase pe Joe pe iaht, îi prezentase încăperea amenajată după ultimele standarde și-l anunțase că acolo avea să-i extirpe țepii de arici de mare căpătați în urma atacului prostituatei. Joe, nefiind nebun de legat, a refuzat.

Viktor a insistat. Echipamentul fusese instalat sub supravegherea medicului spaniol Louis Rogoway, faimos pentru operațiile efectuate la genunchii starurilor din fotbalul european. Rogoway, un mare prieten, urma să vină însoțit de echipa sa, niște spaniole splendide, niciuna sub un metru optzeci, ca să-l asiste pe Joe.

Joe s-a gândit la propunere. Îndrăzneață, da, dar nedeontologică? Nicio lege nu spune că ești obligat să operezi în spital. Joe efectuase o sută de proceduri pe podelele murdare ale unor locuințe din Haiti, India sau Etiopia. Companiile de asigurări erau cele care voiau să faci totul în spital; tipul acesta plătea un suprapreț de-a dreptul obscen în bani lichizi. A fost o experiență extracorporală, pe care Joe încă n-o înțelegea, dar s-a trezit spunând da.

Viktor mai avea o condiție: Joe trebuia să-și elibereze programul pentru întreaga săptămână de recuperare. De aceea le spusese Joe angajatelor sale că era plecat din oraș.

Dar motivul pentru care nu mi-a spus mie? Știa că l-aș fi inundat cu opiniile mele, toate negative, și cine are nevoie de așa ceva cu o noapte înainte să efectueze o operație într-o discotecă necunoscută? Joe luase decizia de a face operația și de a dona banii unei instituții de caritate, urmând ca mai târziu să ne distrăm împreună pe seama întâmplării.

În ziua fixată, Joe a deschis mâna lui Viktor, a îndepărtat țepii și a reparat tendonul afectat fără niciun incident. Înainte de a

realiza sutura, a vrut să distrugă orice urmă de bacterie, așa că i-a cerut asistentei din Spania să aprindă lumina ultravioletă. Engleza ei fiind prea puțin *buena,* femeia a apăsat butonul greșit. Un kilogram de sclipici s-a revărsat pe masa de operații și în țesutul mâinii lui Viktor. După cincisprezece minute de incriminări, dezbateri panicate despre infecțiozitatea sclipiciului chinezesc și un torent de înjurături venite direct din Turnul lui Babel (multe dintre ele de la pacientul însuși), Joe a fost silit să părăsească iahtul de către gardienii înarmați cu Uzi.

Zile întregi încercase să dea de Viktor, dar încercările sale fuseseră ignorate în totalitate. Joe și-a petrecut săptămâna la meciurile celor de la Mariners. (Se apropia octombrie, așa că jucau în play-off.) Cumpărase un telescop cu putere mare pentru a monitoriza venirile și plecările de pe iahtul care, cu un aer amenințător, se afla încă în port. La debarcader oprise în acea dimineață o berlină neagră aparținând autorității medicale a statului. Gândul la ceea ce se petrecea pe iaht era atât de insuportabil, încât Joe își culcase capul pe masă.

Eram nebună oare?

Joe nu operase un oligarh rus într-o discotecă aflată pe un iaht!

Nu fusese asistat de o echipă de asistente spaniole desăvârșite (de unde îmi venise ideea, dintr-un videoclip de-al lui Robert Palmer?), dintre care una să detoneze o bombă cu sclipici în sala de operații!

Autoritatea medicală nu are berline negre!

Seattle Mariners nu are nicio șansă să ajungă în play-off!

Vrăjitoarei nu-i mai funcționează nasul.

Iahtul, după cum mi-am dat seama când am ajuns la debarcader, nu era deloc un iaht, ci o elegantă barcă de pescuit calmari. De unde știam? Pentru că în față era parcată o dubiță a mega-lanțului de restaurante Renee Erickson. Un bucătar tatuat (există și bucătari netatuați?) se tocmea cu un pescar pentru o creatură marină de mărimea unei toalete.

Un nor fluorescent de cicliști a trecut în goană pe lângă mine, aproape dărâmându-mă. Stăteam în mijlocul pistei de biciclete, zăpăcită și dezamăgită, ruptă de timp și spațiu. Yo-Yo a suspinat.

— Și eu la fel, i-am răspuns.

Să se fi uitat Joe la ceva din spatele bărcii? Nu, dincolo de canalul îngust nu se găsea decât un șir de clădiri din tablă ondulată: un depozit nautic, o stație de combustibil naval și, în spatele lor, un magazin Costco.

M-am așezat pe un parapet. Yo-Yo și-a pus lăbuțele din față în poala mea, așteptând să-l scarpin pe cap.

Ce știam: Joe le spusese fetelor de la cabinet că va lipsi din oraș o săptămână. Telefonul de azi al lui Spencer îl plasase pe Joe la finalul acestei perioade.

Dar în dimineața aceasta stătea cu capul pe masă. Cu siguranță se ducea în fiecare zi undeva, fără să spună nimănui. Și, la un moment dat, îndreptase telescopul către acest loc anume…

Era ridicol. L-am sunat pe Joe pe telefonul mobil.

A răspuns după un singur apel.

— Bună, iubito.

— Joe.

Vocea mea calmă dezmințea ceea ce simțea inima, care o luase la goană în piept.

— Unde ești?

— La cabinet. De ce?

Fir-ar! Mi-am dat seama că nu-mi era groază de o scenă, ci dimpotrivă, abia o așteptam. Eram gata să dau volumul la maximum și să mă apuc să sparg farfurii. Ultimul lucru la care m-aș fi așteptat era să fiu mințită cu atâta ponderație, puritate și pătrundere. („Cuvintele cu p! Sunt peste tot azi!” mi-am dat seama.) Mi-ar plăcea să pot spune că nu mi s-a mai întâmplat așa ceva, dar știam prea bine că se mai întâmplase, în urmă cu opt ani, când mi-o făcuse sora mea, Ivy. Este ultima imagine pe care o am cu ea, trădarea rece. Iar acum Joe? Dacă era un lucru pe lume pe care să cred că mă pot baza, acela era credința că Joe nu este un mincinos. Dar iată că acum mințea.

Yo-Yo mă tot atingea cu lăbuța. Mă oprisem din scărpinat.

— Voiam să văd ce faci.

Am egalat nonșalanța lui Joe și am ridicat miza cu un oftat de plictiseală.

— Totu-i în regulă?

— „Eu însămi sunt iad; nu-i nimeni aici – doar sconcși”, i-am zis. Știi ce vreau să spun.

— Cum să nu!

— A trebuit să-l iau pe Timby de la școală. O poveste lungă cu niște haine produse ieftin, sclavi din Bangladesh și o inamică pe nume Veal.

Era mai bine decât o scenă! Un teritoriu atât de exotic, de virgin; înaintam pe cărarea inedită numită noi doi, mincinoșii. Pot spune că m-am simțit mai aproape de Joe, într-un mod pervers și palpitant. Minciuna! Sexul pentru cei de vârsta a doua?

— Te pun la curent diseară, i-am zis.

— Sunt prins cu ceva. S-ar putea să întârzii.

De ani întregi catalogam obiceiurile lui Joe care mă enervau, lucrurile de care aș fi ușurată să scap dacă ar decide vreodată să

mă părăsească. Lista Recunoștinței o numeam.

1. Când ies de la duș și-i cer un prosop, el îmi dă invariabil unul umed.

2. Nu *s-a oferit* niciodată să-l plimbe pe Yo-Yo. Îl duce la plimbare, dar numai după ce mă face pe mine să mă port ca o scorpie.

3. Când mergem la restaurant, își pune în șosete chiflele nemâncate și le aduce acasă, ca să nu se irosească.

4. Numitele chifle rămân pe noptiera lui până le observă, o săptămână mai târziu, moment în care mi le dă, tari ca piatra, și mă roagă „să le folosesc la ceva". (De aici frecvența cu care fac budincă de pâine. Nu-i de mirare că Timby este un dolofan.)

5. De fiecare dată când mergem la film și acesta începe cu douăzeci de minute mai târziu din cauza reclamelor, Joe se enervează, îmi arată ceasul și ne dă de știre, mie și tuturor celorlalți spectatori, la ce oră era filmul programat să înceapă.

6. Când dăm drumul la un ventilator ca să răcim o cameră, insistă să-l îndreptăm către interior, și nu către exterior, ceea ce pare complet greșit.

7. Pune sos picant pe tot ce gătesc, până și pe vafe.

Lista Recunoștinței este o formă de autoapărare la care am început să lucrez în dimineața de după momentul în care eu și Joe ne-am spus pentru prima dată „Te iubesc", la restaurantul Dojo din Piața St. Mark. Pe fundal se auzea albumul *Legend* a lui Bob Marley. (Acesta era New Yorkul anilor '90; când nu se auzea *Legend* pe fundal?)

Joe trebuia să intre în tură la 5:30 dimineața. Făcuse un duș și se îmbrăcase fără să facă prea multă gălăgie. Dar apoi s-a așezat pe marginea patului, pe picioarele mele (!) și s-a încălțat. Ca să nu mă luați drept o scorpie care nu iartă nimic (ceea ce sunt, dar se găsesc dovezi mai bune), Joe recunoaște singur că este „în fond, un egoist". Este unica observație pe care a primit-o singura dată când a fost la psiholog. (Eu, pe de altă parte, am fost la nouă psihologi în douăzeci de ani și încă reacționez așa: „Stai puțin… ce?") Acest egoism, potrivit psihologului miraculos al lui Joe, este o reacție la faptul că a crescut într-o familie cu șapte copii. De fiecare dată când se scotea din punga de cumpărături o cutie de cereale pentru micul dejun, copiii tăbărau pe ea cu frenezie. Joe împărțea camera cu alți trei frați. Orice prilejuia un meci de wrestling pe viață și pe moarte: controlul telecomenzii, un loc retras unde să citească revista *Playboy.* Vina, desigur, îi aparținea Bisericii Catolice, care încurajează familiile din clasa de jos să se reproducă precum niște rozătoare pentru a întări rândurile enoriașilor, bla-bla-bla.

Un alt punct pe Lista Recunoștinței: nu-l mai aud pe Joe vituperând religia.

De fapt, în seara aceea la Dojo, nu muzica lui Rasta Bob care cânta „I wanna love you, every day and every night” l-a inspirat pe Joe să declare cele două cuvinte care ne-au sigilat soarta, ci următoarea discuție pe marginea Noului Testament:

Joe: „E o mostră de literatură proastă care promovează un narcisist capricios, scrisă de bărbați care credeau că raiul se află la câțiva metri deasupra capetelor lor. Literalmente. Așadar, când Hristos s-a înălțat la ceruri, nu a urcat mai sus de înălțimea unei clădiri cu șapte etaje.”

Eu: „Cui îi pasă?”

Joe: „Câte ore am irosit ascultând toate aceste amăgiri contradictorii! Câte puteam face cu timpul meu! Aș fi putut să învăț o altă limbă. Sau pielărie.”

Eu: „Și au am fost crescută într-o familie catolică, știi? Când aveam șapte ani, ni se spunea pilda despre pâini și pești. Am ridicat mâna și am spus: «Așa ceva nu se poate întâmpla.» Sora Bridget, deloc bucuroasă, mi-a răspuns: «Credința cere minte de copil.» Eu am spus: «Dar eu sunt copil.» Iar ea a replicat: «copil *mai mic.»* Mi-am zis «Ce prostii!» și nu m-am mai uitat niciodată înapoi.”

Joe: „Ai devenit atee atât de simplu? Nu s-a dat o luptă în tine?”

Eu: „Atitudinea mea a fost mereu *Spune ca ei, fă ca tine.”*

Joe: „Te iubesc.”

Eu [Știam că era o vorbă care-i scăpase și nu conta. Dar nu trebuie să ratezi asemenea lucruri.]: „Și eu te iubesc, Joe.”

Oficial, mă îndrăgostisem de Joe în urmă cu o săptămână, în munții Adirondack, însă așteptam s-o spună el primul. Violet Parry, creatoarea lui *Looper Wash,* închiriase o cabană pe malul unui lac și-i invitase acolo pe animatori și pe partenerii lor, ca să petreacă un weekend împreună. (Abia îl cunoscusem pe Joe, așa că un tip nou + colegi noi = de două ori înfricoșător). Era weekendul de 4 Iulie. Se spunea că dacă urcăm până pe creastă, am putea vedea artificiile din orașul de pe cealaltă parte a muntelui. Abia la lăsarea serii, când eram gata de plecare, am observat că nu funcționa niciuna dintre zecile de lanterne din cabană. Am bombănit nemulțumiți și ne-am resemnat cu o noapte de băutură pe prispa casei. Joe nu a ieșit. L-am găsit singur la masa din bucătărie. Dezasamblase lanternele și le aliniase în fața sa ca pe niște instrumente chirurgicale. Schimbase becurile, curățase mâzga întărită scursă din baterii și acum îndoia niște pătrățele de folie de aluminiu. Atât de calm și de preocupat, de competent, de scump. (Acela a fost momentul.) Nu glumesc, în treizeci de minute Joe reparase zece lanterne. Înaintând pe poteca din pădure, Violet a arătat către el și mi-a șoptit: „Păstrează-l.”

Îl pierdusem oare? Să fie vorba despre altcineva?

Yo-Yo închisese ochii și-și înălțase capul către soare. Dacă stau să mă gândesc, chiar era complet inutil. „Mersi, Joe, mi-am zis. M-ai lăsat pentru o altă femeie și m-ai întors împotriva câinelui meu.” Dacă Jerry Garda ar mai fi fost în viață, ar fi cântat un cântec despre noi.

Pescarul l-a ajutat pe bucătarul tatuat să încarce calmarul într-o ladă frigorifică. I-am surprins privindu-mă. Vorbiseră despre mine? I-am salutat din cap. Ei și-au văzut de treabă.

Am revenit la Lista Recunoștinței. Ah, încă un punct! Joe citește în pat mult timp după ce adorm eu. Oricâtă agresivitate pasivă aș pune în întoarcerile mele de pe-o parte pe alta, în căutăturile către ceas sau în acoperirea dramatică a capului cu o pernă, nu se lasă convins să stingă lumina. Când în sfârșit o face, uneori își pune cartea pe mine. Iar acestea nu sunt volumașe de poezie. Sunt biografii ale lui Winston Churchill, și Winston Churchill a dus o viață foarte bogată.

Portiera dubiței s-a închis cu zgomot. Pescarul dispăruse. Bucătarul a înconjurat mașina. Ochii ni s-au întâlnit. Am continuat să-l privesc. Și el. Nu că voiam să încep ceva cu tipul ăsta, dar era prea ciudat…

Și apoi m-am trezit că venea spre mine cu un zâmbet vag, intrigat.

O dată mi-am lăsat și eu părul desfăcut și se petrecea așa ceva? Un bucătar sexy, știind prea bine că avea în spatele dubiței un calmar, traversa cu îndrăzneală o parcare pentru a începe o conversație cu o femeie de vârstă mijlocie?

Această minunată lume nouă nu putea veni într-un moment mai bun.

— Nu pot să nu întreb, a zis el.

— Nu pot să nu răspund.

— Ce fel de câine este acesta?

Eram la fel de atrăgătoare ca un gard. Asta se întâmplă când îți pierzi atracția sexuală. Puteam să mă îmbrac în rochii aduse din Belgia, să-mi las părul pe spate și să flirtez strident, dar când a venit vorba despre valuta forte, valuta sexuală, eram lefteră.

În dimineața aceasta, când Joe a spus despre Yo-Yo: „Înțeleg cu ce se alege el de pe urma *noastră.* Doar că nu înțeleg cu ce ne alegem noi de pe urma *lui”,* nu vorbea numai despre câine.

I-am oferit lesa bucătarului.

— Este o corcitură. Îl vrei?

— Uau, a zis el. Nu, dar mulțumesc. Este tare simpatic!

Și cu asta, cavalerul meu a dispărut în ceață.

Nu susțin că n-aș avea propriul meu geamantan cu defecte. Deși Joe este prea bun ca să înșiruie nemulțumirile pe care le are

la adresa mea, acestea ar putea include:

1. Odată am mâncat un covrig pe toaletă.
2. Folosesc prea multă ață dentară.
3. Îmi curăț dinții cu ață dentară în pat.
4. Iau câinele cu mine la duș, ca să-i fac baie.
5. Iau prima gură din punga de floricele la cinema atingând limba de vârful mormanului și mâncând ceea ce se lipește de limbă. Dar Joe spune mereu că nu vrea floricele, deoarece sunt prea sărate, așa că sunt ale mele toate și pot să le mănânc cum vreau, nu?
6. Arunc bomboane Milk Duds printre floricele.
7. De fapt, sparg bomboana în patru în gură, apoi scuip bucățelele între floricele ca să fie mai mici, iar raportul floricele-bomboane să fie optim. Da, sunt pline de salivă, dar este saliva mea. Înțeleg totuși de ce ar fi o problemă pentru cineva care bagă mâna în pungă după floricele, deși a spus că nu vrea să mănânce.

Joe nu ar spune așa ceva, pentru că este un gentleman, dar o spun eu: arăt tot mai rău pe zi ce trece. Am făcut gușă. Pielea spatelui mi s-a uscat. Am un tufiș de mărimea unei farfurii. Puterea mea interioară este inexistentă. Menopauza îți încetinește mult metabolismul, făcându-te să pierzi astfel treizeci la sută din masa musculară. Cu alte cuvinte, autodisciplina de care am nevoie pentru a-mi supraveghea greutatea și pe care nu am avut-o niciodată îmi este acum și mai necesară. Simt că atârn de un fir subțire. Sigur, Joe și-a petrecut micul dejun cu capul pe masă, dar cel puțin era în aceeași încăpere cu mine.

Plictisit de căldura soarelui, Yo-Yo a căscat cu zgomot.

Haide, Listă a Recunoștinței, fă-ți datoria! Doar nu te-am îngrijit în toți acești ani degeaba! Ideea era ca atunci când Joe va apăsa în cele din urmă pe butonul de evacuare, să mă simt și eu liberă. Cam la fel ca acel prim duș după ce mă tund, sau ca primii pași făcuți cu o pereche nouă și moale de pantofi de sport sau ca imaginea lumii văzute prin lentile noi și mai puternice…

Chiar se întâmpla? Oare elixirul pe care-l ținusem pitit zeci de ani să-și fi pierdut puterea?

Era vina mea? Era vina lui Joe? Era de vină trecerea timpului? Eram prea obosită ca să-mi mai pese? Cu câteva luni în urmă îi spusesem unei mame de la școală că eram căsătorită de cincisprezece ani. Ea m-a întrebat care este secretul unei căsnicii de durată. Eu m-am gândit o clipă, apoi i-am spus: „Să nu divorțezi.”

Fericire era ceea ce găsisem în mariajul meu? Sau capitulare? Sau nu cumva asta este tot ce reprezintă fericirea, capitulare?

Povestea căsniciei noastre era înrămată în tot apartamentul: Joe și cu mine, într-o limuzină, în drum spre decernarea premiilor Emmy. Eu, făcându-i o surpriză lui Joe când am apărut la o conferință medicală la Chicago și rugând pe cineva să ne facă o poză în fața bujorilor lui Cy Twombly. (După câteva momente, Joe mi-a cerut mâna în fața Fasolei uriașe[17], cu un inel pe care-l cumpărase în grabă de la magazinul de suveniruri al muzeului.) Nunta noastră, în curtea casei lui Violet Parry, de pe insula Martha's Vineyard. Nașterea lui Timby acasă, de Ziua Recunoștinței, cu televizorul deschis în fundal și imaginea actorilor din musicalul *Sunday in the Park with George* defilând în timpul paradei organizate de magazinul Macy's. „Sunday, by the blue, purple, yellow, red water[18]". Joe, inaugurând Centrul de Chirurgie Wallace. Prima zi la grădiniță a lui Timby.

Dar acolo, în soarele slab de octombrie, în fața ochilor mei se derula o imagine diferită a menajului nostru. Era ca și cum în toți acești ani, Joe și cu mine fuseserăm urmăriți la tot pasul de un fotograf care luase instantanee fără ca noi să știm…

Joe și cu mine, citind în tăcere în pat, cu Timby la picioarele noastre, jucându-se cu Lego.

Eu, la fereastră, privindu-i pe Joe și pe Timby care se întorceau de la Centrul Științific.

Eu, pe Galer Street, așteptând în ploaia măruntă, ajunsă prea devreme ca să-l iau pe Timby.

Yo-Yo, sforăind în camera de zi atât de tare, încât niciunul dintre noi nu poate dormi.

Noi trei, stând pe trotuarul din fața cafenelei Portage Bay, așteptând să fim chemați la masă.

Aceasta era fericirea. Nu hiturile înrămate, ci momentele dintre ele. La momentul respectiv nu le-am remarcat ca fiind clipe de fericire. Dar acum, privind înapoi către aceste instantanee fantomatice, sunt uimită de calmul, de naturalețea și de evidenta tihnă pe care o simțeam în relație cu viața mea.

Sunt fericită retrospectiv.

Ah, Joe, primește-mă înapoi, și-ți promit că voi face dragoste cu tine de două ori pe săptămână și nu voi mai mânca niciodată covrigi pe toaletă. Voi prețui momentele de tăcere și…

Hei! Se poate să fie el? Alonzo! Acolo, pe pasarela pietonală care traversează Bulevardul Elliott?

L-am urmărit coborând scările și îndreptându-se către parcarea de la Costco.

Era perfect. Trebuia să-i cer iertare pentru că-l numisem „poetul meu".

Alonzo se schimbase în jeanși și un tricou polo roșu, dar era inconfundabil de la distanță, cu trupul său voinic și postura regească.

— Să mergem! i-am spus lui Yo-Yo, care a tresărit din somn atât de viguros, încât m-am temut că vom avea amândoi parte de rupturi musculare.

Erau puține mașini la marginea parcării de la Costco. Verva lui Yo-Yo se învecina cu disperarea când l-am legat de grilajul pentru coșurile goale de cumpărături și, cu o mișcare de tăiere a aerului din degetul arătător, i-am poruncit:

— Tu. Șezi.

Frizura de tip Beatles a lui Alonzo se ivea în depărtare, pe deasupra mașinilor parcate, iar la un moment dat s-a oprit în fața unui raft cu răsaduri de gălbenele și, contemplând priveliștea întru nimic remarcabilă, și-a dat capul pe spate într-un hohot vesel de râs. Poeții. Trebuie să mă port mai mult ca ei.

Alonzo a observat ceva pe jos – nu vedeam ce – și s-a aplecat să-l ridice. Apoi a dispărut în burdihanul întunecat al supermarketului.

Acesta era magazinul meu, și doar îl pierdusem pe Timby de mai multe ori aici, așa că perfecționasem arta de a găsi țintele aflate în mișcare. Vreți să-mi știți secretul? Îmi derulam cercetările pe un traseu bine stabilit, așa cum se desenează casa aceea cu un X pe ea fără să ridici creionul de pe hârtie.

Am intrat și am înaintat cu pas rapid de-a lungul peretelui din stânga, verificând culoarele din dreapta. Când am ajuns în colțul din stânga sus, am traversat pe la vinuri și am cotit-o la stânga, ceea ce m-a adus la rafturile cu hârtie igienică. Alonzo nu era nicăieri.

Ultima dată am fost aici în urmă cu un an. După o oră petrecută umplându-mi coșul într-atât de mult încât îl controlam ca pe o mașinuță electrică din parcul de distracții și era nevoie să-mi țin brațul peste vârful grămezii, ca să n-o ia totul la vale, m-am îndreptat către coada de la casă. M-a străbătut atunci un val de mizantropie. De ce avea nevoie femeia aceea de un întreg bidon de Red Vines? Ce poate face cineva cu o sută de piepteni? Grăsana aia chiar avea nevoie de un laminator? Nu se putea duce la un centru de plastifiere? Sau tipul acela, ce făcea cu șase bidoane de patru litri de whiskey? Și de ce trebuie să fie toți îmbrăcați în pantaloni scurți?

Slavă Domnului că eu sunt altfel! Eu, cu o cutie de sauvignon blanc din Noua Zeelandă, foarte bine cotat, cu kilogramul de bucăți de ananas proaspăt tăiat, cu fisticul cu sare și piper, cu cele douăsprezece cutii de ață dentară. Produsele *mele* pictau imaginea rafinamentului meu… a gusturilor mele superioare… a inteligenței mele sclipitoare…

Am abandonat cărucior la coadă și am plecat cu mâna goală. Mi-a părut rău pentru cel care era nevoit să pună la loc pe rafturi toate produsele. M-am simțit și mai rău când mi-am dat seama că probabil era mai ieftin pentru Costco să le arunce la gunoi.

Am traversat raionul de fructe și legume. Imposibil de ieftine! Culoare frumoasă! Tari la atingere! Care este hiba? Prea multe semințe. Oricât de bine ar arăta la exterior, le iei acasă și descoperi că sunt pline de un număr monstruos de semințe. Castraveții englezești: plini de semințe tari și late. Lămâile: îți tocești cuțitul în atâtea semințe. Roșiile cherry: ticsite de mici semințe vâscoase. Nu că aș cumpăra vreodată pui de la Costco, dar dacă aș face-o, îmi imaginez că l-aș tăia și s-ar scurge semințele din el.

O mulțime de fani ai echipei Seahawks bloca drumul către brutărie. Tăvi întregi de brioșe tocmai erau scoase, ambalate câte o duzină în folie de plastic, cu glazură albastră și un *12* scris cu verde. De cealaltă parte a culoarului, încă și mai mulți mișunau în jurul brioșelor decorate cu șapca lui Pope[19], purtând același număr *12*. Singurul lucru pe care trebuie să-l înțelegi despre Seattle? Nimeni nu se considera jignit.

Am ajuns la șirurile de oameni care oferă mostre de mâncare. S-au ținut de scenariu fără abatere și au evitat contactul vizual, versiunea americană a gărzilor din fața Palatului Buckingham. Dacă aceștia din urmă ar avea o ținută corporală jalnică și te-ar umple de o frică existențială.

— Monterey Jack, a spus o femeie. Cu patru arome savuroase. Faceți rezerve de brânză pentru sărbători.

— Pește pané, a bâzâit o voce lângă mine. Proaspăt adus din Alaska, alegerea perfectă pentru o cină sănătoasă și hrănitoare. Încercați-l în seara asta. Pește pané.

Atenția mi-a fost atrasă de accentul său oarecum sudic. Automat, capul mi s-a întors spre el. Corpul l-a urmat.

Și iată-l acolo, cu un șorț albastru și cască de duș, responsabil cu o măsuță de mostre. Poetul meu, cu o gălbenea la butoniera tricoului polo.

— Proaspăt adus din Alaska, alegerea perfectă pentru o cină sănătoasă și hrănitoare. Încercați-l în seara aceasta.

Am fost izbită de amestecul de elevat și prozaic: tava din plastic roșu, umedă și mirosind a detergent de vase industrial – cunoștințele sale enciclopedice despre viețile poeților – ușița cuptorului electric pătată cu grăsime…

— Eleanor?

— Alonzo! Am deschis brațele pentru o îmbrățișare.

El a privit în jos. Nu avea voie să facă niciun pas în afara covorașului.

— Ce-i asta? l-am întrebat, ridicând o ceșcuță de mostre.

— Pește pané.

— Am auzit că este proaspăt adus din Alaska, perfect pentru o cină hrănitoare.

— *Alegerea* perfectă pentru o cină *sănătoasă* și hrănitoare, m-a corectat Alonzo.

Întregul dialog avea un farmec natural.

— Nu zic nu.

Am lăsat să-mi cadă bucățica de pește pe limbă. Nu pot spune că mi-a plăcut.

Alonzo mi-a oferit un șervețel și a arătat către un coș de gunoi plasat pe cealaltă parte a culoarului. Când m-am întors, un bărbat stătea lângă măsuța lui, cântărind, cum s-ar spune, argumentele pro și contra în chestiunea mostrelor de mâncare gratuită.

— Ce fel de pește este?

— Tilapia, a răspuns Alonzo.

— Tilapia? a făcut omul bănuitor.

— Este un pește de crescătorie care înlocuiește pollock-ul.

— Nici de ăsta n-am auzit.

— Are textura unei fripturi, a încercat Alonzo.

Omul a luat o înghițitură.

— *Chestia asta?*

— Eu cred că are un gust fabulos! am intervenit. Iau cinci cutii.

Clientul a clătinat din cap neîncrezător uitându-se cum înșfăcam vraful de cutii.

— Ne vedem săptămâna viitoare? l-am întrebat pe Alonzo.

— La ora obișnuită.

— De acord. Care este următoarea poezie?

— „La cherhana” de Elisabeth Bishop.

— Bineînțeles, am spus.

Uneori victoria îți bate la geam deși nu i-ai trimis nicio invitație. Așa trebuia să se desfășoare această zi! Am fost prezentă. Am fost bună. Am radiat fericire. E drept, am uitat complet să-i cer iertare lui Alonzo, dar am transformat ceea ce putea fi o situație ciudată într-un schimb de replici plin de respect, scânteind de spirit și rafinament. Un punct pentru mine, pentru că am reușit să fac lumea un loc mai bun.

Dar, mai întâi, ce să fac cu acest nenorocit de pește pané? Asigurându-mă că nu se uita nimeni, am ascuns toate cele cinci cutii într-o ladă cu diverse tricouri și am plecat naibii de acolo.

Când am păşit afară am fost izbită de razele soarelui. Hopa, trecuseră patruzeci şi cinci de minute. Spencer nu sunase, ceea ce-mi părea un mic miracol. Acest trup de vârstă medie trebuia să facă ultimul lucru la care ar fi dorit să se uite cineva: s-o rupă la goană înapoi către parcul cu statui.

— Aşteaptă!

Era Alonzo, care ieşise în fugă, smulgându-şi şorţul albastru de pe el ca şi cum ar fi fost atacat de albine.

— Alonzo?

În cele din urmă, a reuşit să se elibereze de şorţ şi l-a aruncat la pământ. S-a lăsat o clipă pe vine, cu mâinile pe coapse. Nici el nu era mare atlet.

— Nu sunt în stare s-o fac. Nu suport degradarea, dezumanizarea şi pervertirea limbii engleze.

A scos un pachet de American Spirit, a extras o ţigară şi a aprins-o cu un mini Bic.

Spre infinita mea laudă, nu am petrecut următoarele cinci minute ţinându-i discursuri moralizatoare despre acest obicei murdar şi auto distructiv.

— Expresia din privirea ta a fost de vină, mi-a mărturisit el după primul fum.

— Privirea mea a fost extatică şi senină… nu-i aşa?

— Ceea ce a înrăutăţit lucrurile. Am văzut câte eforturi făceai ca să mă priveşti în ochi.

— Ziua asta este o serie neagră, jur, i-am zis.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Cu ţigara între buze, Alonzo şi-a desfăcut şorţul, l-a făcut ghemotoc şi l-a aruncat ca pe o minge de basket într-un container de gunoi din apropiere.

— Of, Alonzo!

Am auzit apropiindu-se un *zzzt* motorizat, urmat de o voce ascuţită şi tărăgănată.

— Nu poţi face asta.

Era un tip într-un scaun cu rotile dotat cu un fanion de semnalizare înalt. Purta un ecuson Costco. Jimmy. O ureche îi era lipită de umăr, iar cu mâna zdravănă manevra un comutator.

— Garanţia pentru şorţul ăla este de douăzeci şi cinci de dolari, a anunţat Jimmy, invadând spaţiul personal al lui Alonzo.

Alonzo a tras un fum, ascultând cu un aer de detaşare amuzată.

— Am văzut o mulţime de oameni care s-au săturat până peste cap şi şi-au dat demisia, a continuat Jimmy. Cei mai mulţi îşi aruncă şorţul în tomberonul de colo. Dacă nu-l returnezi, ţi-l reţin ăştia din ultimul salariu.

— Mulţumesc, a zis Alonzo. Dar crede-mă că mă doare undeva.

— Hei, l-am mustrat, eşti poet. Exprimă-te ca un poet!

— Tomberonul se golește la douăsprezece, la trei și la șase, a spus Jimmy. Am văzut o grămadă de persoane care s-au răzgândit și s-au întors, dar șorțul nu mai era.

— Stau pe covorașul meu și vând povestea cu pești. Proaspăt adus din Alaska! Pe cutie este un pârâu de munte rece și furtunos, plin de pești cutezători, dar înăuntru este tilapia pompat cu antibiotic, crescut în ferme din Vietnam, care face eventual o *oprire* în Alaska. Dar, hei! prețul este corect. Americanii ăștia! Îi vezi după mers. Prețurile mici le fac pasul mai săltăreț.

— Bine! am zis eu.

— Și totuși, chiar mă doare când unii ca tine îmi scuipă mostrele.

— Nu am scuipat!

— Te-am văzut, a spus el. Ieri a fost și mai rău. Ieri mi-au dat păstramă de struț.

— Tu erai? a întrebat Jimmy, trăgând scaunul înapoi cu un *zzzt*.

— Nu eu am omorât struții. Nu eu le-am pus carnea la uscat și nu eu am tăiat-o fâșii! Eu doar am împărțit mostrele. Eu sunt poet!

— Te superi dacă continuăm la umbră? a propus Jimmy, punând schimbătorul de viteze în marșarier și dând cu spatele.

— Ce să continuăm la umbră?

L-am privit retrăgându-se tot mai departe de locul unde trebuia să ajung și de ziua de ieri: parcul cu statui.

— Discuția noastră! a strigat Jimmy de la umbra streșinii.

— Nu avem nicio discuție! am zis eu.

Alonzo s-a așezat pe bordură, o acțiune în trei pași, acompaniată de o mulțime de gemete.

— Nu, nu te așeza! l-am avertizat. Ah! Pe cuvânt, sincer îți spun, nu știu dacă să urlu sau să înnebunesc!

— Urlă, că doar nu este alegerea Sophiei, a murmurat Alonzo în timp ce-și ținea capul între mâini. Costco este singurul angajator care plătește asigurare pentru procedurile în vitro. Nevastă-mea o să mă omoare. Dar nimic nu merită să mai petrec o singură oră în locul ăla.

— Haide, Alonzo, i-am zis bătându-l pe spate. Orice formă de muncă este lăudabilă.

— Are dreptate! a strigat Jimmy de la umbră.

— Nu și munca aceasta! i-a replicat Alonzo, apoi s-a întors spre mine cu o privire nedumerită în ochi. Stai așa. Ce s-a întâmplat cu peștele?

— A, da. Îhî. Era delicios, însă fiul meu a rămas cu un străin care mă așteaptă să mă întorc de o oră, iar coada era foarte lungă și…

Jimmy a rulat spre noi.

— Unde le-ai lăsat? Nu am de gând să te torn. Doar că ar putea să se dezghețe.

— Într-un coș cu tricouri.

— O-ho, a făcut Jimmy. Ar fi bine să-mi arăți.

— Da, a spus Alonzo. Arată-i.

— Nu.

Am întins mâna printre picioare, am apucat partea din spate a rochiei și am legat-o într-un nod triplu. Arătând ca Gandhi de la mijloc în jos, m-am cățărat pe treptele de fier ale containerului de gunoi.

— Viața mea este alături de fiul meu, la care trebuie să mă întorc înainte să alerteze cineva Serviciul de protecție a copilului.

După această declarație am înhățat șorțul și i l-am azvârlit lui Alonzo drept în piept. L-a lăsat să cadă.

— Viața *ta,* am adăugat sărind de pe treaptă, este în acest Costco.

I-am legat șorțul de gât.

— Jimmy?

— Da, doamnă!

— Viața ta este să-l conduci pe Alonzo înapoi la măsuța cu pește pané.

— Se face.

— Eu sunt poet, a spus Alonzo. Scriu un roman. Se numește *Gălbenea, gălbeneaua mea.* Când veneam la muncă, am trecut pe lângă un raft cu ghivece de gălbenele. Chiar în acel moment s-a rupt una. Asta. A fost un semn. Azi este ziua în care romanul meu devine prioritatea numărul unu.

— Alonzo, demisionează mâine. Nu-mi pasă. Dar vorbește mai întâi cu soția ta. Am arătat în direcția magazinului Costco. Întoarce-te pe câmpul soarelui-apune, i-am spus, dându-i un ghiont în direcția corectă. Totul va fi bine.

— Ce câmp? a întrebat Alonzo, întorcându-se.

— La covorașul pe care stai. Câmpul soarelui-apune[20]… Lasă, uită ce am spus.

Mi-ar face mare plăcere să spun că am alergat acei opt sute de metri până la muzeu într-un ritm măsurat și constant. De fapt, am rupt-o la fugă, cu sânii bălăngănindu-mi-se, cu gambele tremurând caricatural ca într-un desen de R. Crumb, cu gâtlejul arzându-mi și o băşică formându-se pe călcâiul drept. Și m-am oprit după treizeci de metri. Telefonul îmi vibra în buzunar. Probabil că Spencer extrăsese prin tortură numărul meu de telefon din ascunzișurile minții lui Timby.

— Alo, da?

— Vorbesc cu Eleanor Flood?

Am luat telefonul de la ureche să mă uit pe ecran.

JOYCE PRIMM.

— Bună, Joyce! Am tot vrut să te sun!

— Numele meu este Camryn Karis-Sconyers, a spus vocea. Sunt redactor la Burton Hill.

Orice urma să se petreacă, aveam senzația intensă că nu trebuia s-o aflu stând în picioare.

Ajunsesem lângă un mic dig de pescuit. Pe o bancă, un amerindian într-o jachetă din blugi își asculta radioul portabil. La picioarele lui era o găleată plină cu o substanță vâscoasă sângerie. MOMEALĂ DE VÂNZARE. A făcut semn din cap către locul liber de lângă el. M-am așezat.

— Mă bucur să vă cunosc, i-am spus doamnei Karis-Sconyers.

— Am sunat pentru că noi ne mutăm sediul în centru. În timp ce puneam ordine în dosare am găsit unul intitulat *Fetele Flood.* Mă întrebam dacă ne puteți spune ce să facem cu el.

— Ah. Pe Joyce trebuie s-o întrebați.

— Joyce?

— Joyce Primm, am spus eu. Redactorul meu. Dați-mi-o pe ea la telefon.

— Hm, Joyce Primm nu mai lucrează la Burton Hill.

De asta mă tot suna Joyce, să-mi spună că se muta la o altă editură.

— Unde a plecat? am vrut să știu.

— La un magazin de brânzeturi din Nyack.

— Oh.

— Am auzit că este un magazin foarte bun, a zis Camryn.

Așadar, nu Joyce Primm mă tot suna. Doar că asta *credea* telefonul meu, pentru că introdusesem numărul de la Burton Hill în agendă.

Ce senzație ciudată, să mi se încurce și descurce țițele carierei tot timpul!

— Și cartea mea?

— *Fetele Flood*? a spus ea. Nu cumva avea termen de predare acum opt ani?[21].

— Dumneavoastră sunteți noul meu redactor?

— Eu editez cărți pentru adolescenți.

— Romane grafice pentru adolescenți? Îmi pare rău. Nu înțeleg.

— Nu prea mai publicăm romane grafice, a spus Camryn. Erau cerute acum zece ani, dar ne-am ars cu câteva. Înțelegeți doar, Joyce și magazinul ei de brânzeturi…

— Așadar, cartea mea s-a anulat? Renunțați la avansul meu?

— Presupun că am putea să vă dăm în judecată, a zis ea, serviabilă.

— Nu este nevoie.

— Îmi pare tare rău, a spus Camryn. Poate aceasta este o conversație pe care ar trebui s-o purtați cu agentul dumneavoastră. Cine este agentul dumneavoastră?

— Sheridan Smith.

— Aha.

— Ce?

— Am auzit de la cineva că s-a apucat de homeopatie și s-a mutat în Colorado.

— Serios?

— Lumea editorială, a oftat Camryn. Poate ați auzit. Am trecut printr-o perioadă grea.

— Zău așa!

— Dar cartea puteți să o scrieți, m-a asigurat ea cu suavitate. Doar că probabil nu pentru noi. Ah! Aproape uitasem. Dosarul acesta. Nu sunt sigură dacă să vi-l trimitem. Conține contracte, corespondență, o felicitare de Crăciun pe care ați desenat-o pentru Joyce, numai că în loc de reni sunt ponei *Looper Wash* și în locul Moșului este tipul acela al cărui nume nu-l reține niciodată, cu chestia aia…

Am închis telefonul și l-am lăsat să cadă în găleata cu momeală.

Am simțit o privire intensă fixată asupra mea. Era amerindinanul.

— Vești proaste?

— Vești proaste, am zis, după care am luat-o din loc.

Pantofii de tip Oxford făceau să scrâșnească pietricelele de pe aleea din parcul cu statui care ducea spre pavilionul de sticlă. Îmi simțeam corpul amorțit și umplut cu fulgi. Oamenii și statuile au început să capete densitate, până când m-am obișnuit cu cei care strângeau urmele picnicurilor, cu mamele care alergau după copii, cu turiștii care pozau, cu picioarele fusiforme ale navetei spațiale roșii a lui Calder care pare că înaintează cu pași nesiguri.

Oof! Eram întinsă pe iarbă. Mă împiedicasem de un reflector de exterior.

„Am nevoie de ajutor."

Joe mi-a spus odată o poveste. Se afla la Indianapolis, la un eveniment organizat de NFL, și făcuse o toxiinfecție alimentară. Petrecuse toată noaptea pe podeaua băii din camera de hotel, cu febră mare. Vomă, transpirație, diaree: prin toate orificiile corpului îi ieșea ceva. S-a trezit mormăind: „Am nevoie de ajutor. Să mă ajute cineva." Ca medic, Joe știa că nu are nevoie de ajutor. Corpul lui luase un virus și cu cât îl elimina mai repede, cu atât era mai bine. Dar și-a dat seama că se simțea cumva mai bine dacă repeta acele cuvinte. „Am nevoie de ajutor. Să mă ajute cineva." Le-a tot spus până a început să râdă. În dimineața următoare, la micul dejun, i-a auzit pe unii vorbind în dreptul bufetului. „L-ai auzit pe nefericitul ăla azi-noapte? Sper că l-a ajutat cineva." Nu-mi plăcea deloc povestea. Joe era tovarășul meu de călătorie competent, nu cel care izbucnise în râs gol-pușcă pe podeaua băii dintr-un hotel Holiday Inn Express. El nu era neajutorat. Mă silisem să uit întregul episod. Până acum.

M-am ridicat de pe iarbă. Am sprintat restul drumului, cu un strop de roșu scurgându-mi-se pe tibie.

Pavilionul de sticlă se transformase într-o reflexie. Portocaliul frunzelor de mesteacăn. Norii cu fundul plat care treceau pe cer. Într-un petic de cerneală de culoarea oceanului, l-am remarcat pe Spencer, stând cu spatele la mine.

Un anunț: ÎNCHIS PENTRU AMENAJARE. Ușa era deschisă. Spencer se sfătuia cu un cârd de artiști, la picioarele cărora se afla un mișmaș de bucăți de furnir. Bărbați cu mănuși albastre din cauciuc. Tipul de adineauri, tot cu nivela între dinți. O femeie mai în vârstă, cu părul cărunt răvășit și pantaloni strâmți, cu imprimeu bălțat, vorbea dând din mâini. Remarcându-mă peste umăr, Spencer mi-a aruncat o privire supărată.

Supărat pe mine! Ce ciudat!

L-am văzut pe Timby într-un colț, cu picioarele strânse sub el într-un unghi imposibil, examinând concentrat conținutul genții

mele.

Timby, cu vasele lui de lut și burtica lui dragă, cu avioanele din hârtie și Y-ul scris invers, cu dragostea lui pentru iarnă, și carbohidrați, și bastoane, cu căutarea neobosită de indicii care să-l ajute să înțeleagă lumea țicnită a adulților. Timby, nu e vina ta că mama mea a murit când eram de vârsta ta. Nu știi că, de acum înainte, tot timpul pe care îl poți petrece cu mine este un dar. Nu e vina ta că eu, una, nu reușesc să rețin această lecție. Că sunt cârpită din promisiunile încălcate ale unor puzzle-uri niciodată începute și ale seturilor de olărie rămase nedeschise. De asta Timby preferă benzile desenate cu Archie! Acolo găsește un grup statornic de personaje, cu comportament previzibil. Este o lume care garantează apariția unor probleme minore. Cum să-ți spun că oamenii nu sunt previzibili? Că viața este încâlcită și sadică în cruzimea ei? Că atunci când îți merge bine nu ești atât de fericit pe cât îți închipuiseși că vei fi, dar când lucrurile merg împotriva ta e ca un duș rece, ai sentimentul unei ofense teribile de care nu vei scăpa niciodată. Dar și eu pot fi statornică. O să-ți arăt bunătate și-o să-ți aduc zăpadă…

— Mami?

Timby ținea în mână inelul cu chei cu acea curelușă alcătuită din cuburi de joacă.

D-E-L-P-H-I-N-E

Cheile de la școală! Cele pe care le furasem. Uitasem complet.

M-am repezit spre el.

Cu coada ochiului am surprins groaza de pe chipurile lui Spencer, instalatorilor și femeii șic în vârstă, gurile lor încercând să mă avertizeze în legătură cu ceva.

Dar eu trebuia să scot numele acela îngrozitor din mâna lui Timby.

Am ridicat bărbia la timp pentru a vedea o bucată plană de metal cu straturi de email verde, întins ca mucegaiul, traversându-mi câmpul vizual. *Zdrang!*

Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de a mă prăbuși la podea a fost vocea lui Timby.

— Ce faci tu cu cheile mamei lui Delphine?

TRUBADURUL NELINIȘTIT

Cu mult timp înainte ca Eleanor să-l întâlnească pe Bucky, auzise poveștile.

Barnaby Fanning era singurul copil rezultat din uniunea a două dintre cele mai bune familii din New Orleans. Cu perspectiva de a moșteni două imperii – al zahărului și al bumbacului își petrecuse copilăria în Garden District, într-o reședință atât de emblematică, încât era o oprire obligatorie în oricare tur al orașului, iar adolescența, la balurile debutantelor în timpul sezonului monden și în vacanțe în străinătate în timpul verii: chintesența unui adevărat gentleman sudist.

Dar Bucky refuza întotdeauna prima masă la restaurant. Avea la el un calculator de buzunar, ca să poată socoti un bacșiș de fix doisprezece la sută. Când tatăl său l-a împins din cuib după ce a absolvit Universitatea Vanderbilt (cu șapte pe linie), Bucky nu a zburat decât până la fosta remiză de trăsuri de pe proprietatea familiei, pentru că nici o altă adresă nu-i convenea. Purta numai Prada, din cap până în picioare, toate piesele fiind cumpărate în timpul pelerinajelor trimestriale la Neiman Marcus din Dallas și plătite de bunica Charbonneau. Când simțea că i se aduce cea mai firavă insultă, Bucky își ieșea din sărite, vorbea cu atâta venin și se făcea atât de roșu la față, încât până și cei aflați la celălalt capăt al invectivelor sale își făceau griji pentru sănătatea lui. De sărbători, Bucky stătea aplecat deasupra coșului de gunoi, unde arunca felicitările primite; nu le deschidea, însă avea grijă să țină minte numele expeditorilor. Niciodată nu accepta o invitație la cină fără să întrebe mai întâi cine mai era invitat. Nimeni nu-și amintea ca Bucky Fanning să fi scris vreodată o scrisoare de mulțumire.

A fost odată o fată dintr-o familie la fel de ilustră. Unirea celor două familii ar fi reprezentat echivalentul social al unificării titlului mondial de box la categoria grea. Bucky irosea ore întregi pe verandă visând la nuntă și la viața lor împreună. Fata era mai mică decât el cu cinci ani; Bucky studia dreptul la Tulane când ea a intrat la Colegiul Bard. Când fata a venit acasă pentru prima Sărbătoare a Recunoștinței de după începerea facultății, Bucky a aranjat o petrecere la bunica Charbonneau, o petrecere la care să-i adreseze cererea în căsătorie. Participau o sută de eminențe locale, iar un fotograf se afla în apropiere, pregătit să imortalizeze momentul. Dar fata, oarecum neclară în privința relației sale cu Bucky, a intrat la brațul iubitului ei, un student la cinematografie, având numele de familie Geisler. Nu un catolic german. Toată lumea spune că Bucky nu și-a revenit niciodată după umilința publică îndurată. Chiar s-a retras de la facultate.

Bucky își petrecea acum zilele la Centrul de cercetare Williams din Cartierul francez, trudind din greu la istoria îndelungată a familiei Charbonneau. Muncea în biblioteca bine luminată de la etajul al doilea dimineața, apoi mergea la prânz la Arnaud's sau Galatoire's, singurele locuri unde i se permitea să ia masa cu iubita sa cățelușă de rasă pomeraniană, Mary Marge, cocoțată în poala lui.

Pe lângă scris și participarea la activitățile diverselor comitete de caritate, Bucky își făcea apariția frecvent la Curtea lui Khaos. Khaos era fără îndoială cel mai elitist club social din New Orleans, altfel spus o „confrerie”[122]. Tatăl lui Bucky fusese rege al Khaos-ului, iar mama sa, regină. Bucky fusese paj la fiecare curte. Când a înaintat în vârstă, a fost ales căpitan. S-ar zice să regele are un rang mai mare decât un căpitan, dar Bucky a avut grijă să precizeze că regele are un rol ceremonial, pe când căpitanul exercită adevărata putere: în ceea ce privește acceptarea de noi membri, îndatoririle curtenilor, invitațiile, proiectarea carului alegoric, donațiile filantropice și așa mai departe. În timpul sezonului, din august până în februarie, aveau loc în medie cinci petreceri ale Curții, punctul culminant fiind atins de Mardi Gras, când diversele confrerii rulau prin Cartierul francez pe care alegorice, aruncând în dreapta și în stânga cu mărgeluțe și dubloni, înainte de a dispărea în spatele ușilor închise, unde debutantele anului respectiv erau „introduse” oficial în societate în timpul unor baluri luxoase. Ierarhie, discreție, exclusivitate; spectacol, privilegii, tradiție: Curtea lui Khaos era teoria unificată a câmpurilor a lui Bucky.

Uneori, entuziasmul lui Bucky față de balurile debutantelor semăna cu cel al unui organizator de nunți din comediile romantice ale anilor ’80, un dandy care se dezlănțuie. Dar atmosfera din New Orleans favoriza excentricitățile. Familia Skoog avea un bunic care credea că Războiul Civil încă nu s-a terminat, iar ei îi cântau în strună trimițându-i zilnic telegrame care anunțau succesele armatei confederate. Una dintre surorile Nissley și-a petrecut clasa a doua îmbrăcată ca Charlot. Faptul că fiul extrem de eligibil al familiei Fanning bântuia scena debutantelor fără a risca o implicare romantică, preferând în schimb să rămână pe tușă, de unde zâmbea batjocoritor către dansatorii stângaci și plătea vechi polițe prin intermediul aranjamentului la mese, nu era cu nimic diferit.

— Îl iubesc pe tipul ăsta, i-a spus Eleanor lui Lester, ridicându-și privirea de la masa de lucru din biroul ei de la *Looper Wash.*

— E minunat, a zis Lester.

Poveștile veniseră mulțumită lui Lester Lewis, care fusese colegul de cameră al lui Bucky la Vanderbilt. Eleanor îl angajase

pe Lester pe post de adjunct. Era un desenator meticulos care crescuse la o fermă de cai de rasă din Kentucky, dar îi era teamă de ponei. Fusese ideea lui să le inventeze poneilor din *Looper Wash* caractere țâfnoase.

— Uuf, a bombănit Eleanor ștergând ochii unei Millicent care râdea. Nu mă pricep deloc la ochi.

Era 2003. Mai era o lună până la prima emisiune *Looper Wash,* dar animatorii lucrau de doi ani într-o mansardă la capătul periculos al străzii Broome. Eleanor avea propriul birou, însă prefera spațiul necompartimentat, unde putea lucra alături de echipa ei din New York. Zeci de alți artiști pictau manual în Ungaria.

— Este ceva plăcut la prietenul tău, Bucky? a întrebat Eleanor.

Lester a fost nevoit să se gândească.

— E loial.

— Dar e imposibil să-ți placă cu adevărat, a zis Eleanor ridicând pleoapele inferioare ale lui Millicent, în încercarea de a da ochilor un aspect zâmbitor.

— Suntem prieteni credincioși, a strigat Lester. Vorbim în fiecare zi.

— Știe că-l ironizezi pe la spate?

— Îl ironizez și în față! a spus Lester voios.

Echipa lui Eleanor ajusta culorile, făcea ultimele retușuri și adăuga glume de actualitate la sezonul unu, făcea notițe legate de animație pentru sezonul doi și alcătuia scenariul vizual pentru sezonul trei. O muncă stresantă și sedentară; paisprezece ore pe zi aplecați deasupra planșetelor de desen, concedii anulate, părinți veniți în vizită lăsați să aștepte în van la restaurant, nunți amânate, nașterea copiilor ratată.

În încleștarea termenelor-limită, se instalase o mentalitate de bunker. Animatorii versus directorii idioți de la rețeaua TV; versus scenariștii capricioși și plătiți prea mult; versus ungurii incompetenți și venali.

Singura pată de lumină a zilei apărea după prânz, când Lester se întorcea după convorbirea sa telefonică din fiecare zi cu Bucky și le povestea în amănunt părțile cele mai savuroase. Timp de o oră, peste biroul comun se așternea calmul, în timp ce animatorii îl disecau pe Bucky pe deasupra planșetelor.

Îl iubeau? Îl urau? Dezbaterea le provoca o plăcere extravagantă.

Dacă ar fi putut să-i audă vocea!

Eleanor le-a sugerat să-i ceară tipului de la departamentul tehnic, să conecteze telefonul lui Lester la difuzorul din biroul ei, astfel încât animatorii să se poată aduna acolo și să asculte discuția dintre el și Bucky.

— Te rugăm! i-a spus Eleanor lui Lester. El este singura noastră bucurie.

A fost depusă o cerere urgentă.

Bucky nu i-a dezamăgit.

— Sunt foc de supărare – Bucky acasă, întins pe divan, după un prânz extrem de bogat. Vocea îi suna încrezătoare și parcă scăpase de accent.

Eleanor i-a dat un bilețel lui Lester. „De ce nu are accent sudist?”

Lester a dat din cap și i-a făcut cu ochiul, apoi a vorbit în receptor:

— Bucky, aseară am început să-i explic cuiva filosofia ta despre accentele sudiste, dar nu-mi aminteam decât faptul că sfida logica.

— Accentele sudiste sunt provinciale, a zis Bucky iritat. Un om cu o bună educație, indiferent dacă a pășit sau nu dincolo de granițele Sudului, nu poate să vorbească precum Jubilation T. Cornpone. Dacă o face, atunci este o farsă. Și, te rog, nu am chef să readucem pe tapet lucruri evidente. Tocmai am avut un meci cu poștărița.

— Serios? a spus Lester.

— Știi că am comandat o cutie poștală pentru casa de oaspeți. Săptămâna trecută am lăsat un bilețel ca s-o informez că pe viitor corespondența adresată lui Barnaby Fanning trebuie livrată acolo. În fiecare zi a fost goală. Azi i-am cerut explicații, iar ea mi-a spus că, potrivit legii, orice scrisoare cu adresa Coliseum Street numărul 2658 trebuie pusă în cutia lu’ mami și tati. Și că dacă vreau ca scrisorile mele să fie puse într-o altă cutie, am nevoie de o altă adresă. A fost atât de bună încât să-mi sugereze un drum până la primărie ca să dau casei de oaspeți numărul 2658A. Îți imaginezi? Barnaby Fortune Charbonneau Fanning, numărul 2658A! Este clar că nu înțelege.

(Acest buckyism și-a croit drum în *Looper Wash.* Sezonul al doilea, episodul douăzeci. Josh, șeriful bun și răbdător, a refuzat să aresteze un pierde-vară care furase șlefuitorul de pietre al fetelor. Vivian a ieșit furioasă, spunând despre Josh: „Este clar că nu înțelege.”)

— Poate ar fi fost mai înțelegătoare poștărița dacă i-ai fi dat bani de Crăciun și nu un potpuriu de plante aromatice primit de la altcineva.

— Asta înseamnă că la anu’ îi dau niște cupoane pentru spălătoria auto, a replicat Bucky pe un ton sec, intrând în joc.

— Tipul ăsta dă dependență, a zis Eleanor când s-a terminat convorbirea.

Februarie se apropia. Așteptarea devenise palpabilă. Nu a premierei *Looper Wash,* ci a carnavalului de Mardi Gras și a relatării lui Bucky despre călătoria pe carul alegoric creat de Khaos. Putea oare să se ridice la nivelul așteptărilor?

— Stând acolo, îmbrăcat cu dresul alb, pantofii sclipitori, pantalonii scurți din lamé auriu, masca din catifea și peruca de păr…

„Ce este o perucă de păr?" a mâzgălit cineva pe tablă. Nimeni nu știa.

— …aruncând cu mărgele înspre mulțimile umile, care se aflau între mine și zidul albastru de toalete ecologice, familii întregi în tricouri cu numele lui Deuce McAllister,[123] cu șorturi viu colorate și tunsori ieftine, sărind din scaunele pliante și dărâmând grătarele, cu capul pe spate, gurile deschise ca niște pui de vrăbii, cu degetele apucând aerul, sperând că vor avea noroc de o mărgea.

S-a oprit pentru a se scălda în amintirea acelei zile.

— Știu cum s-a simțit Lindbergh.

Prietenul lui Eleanor, Joe, trecuse pe la birou ca s-o ia la prânz. Cum a intrat chiar la finalul monologului lui Bucky, s-a ales cu un șâșâit vehement.

Când convorbirea a luat sfârșit, încăperea a izbucnit în urale victorioase.

— Bucky, i-a explicat Eleanor lui Joe. Nu poți să nu-l iubești.

— Nu pot?

Peste o săptămână, animatorii erau adunați în biroul lui Eleanor.

— Se apropie marele treizeci, domnule Lewis, a spus vocea lui Bucky din difuzor. Ce planuri ai?

— Eleanor dă o petrecere în cinstea mea la birou.

— Eleanor, șefa ta?

Din difuzor s-a auzit un smârcâit.

— Te paște cumva o răceală? a zis Lester făcând cu ochiul către animatorii gata să leșine de râs.

— Care era numele ei de familie? a întrebat Bucky.

— Flood. Este rudă cu Președintele John Tyler.

— Descendentă directă?

— Numele mamei ei era Tess Tyler, a spus Lester, uitându-se către Eleanor ca să asigure că era corect. Eleanor are în apartamentul ei o pereche de pistoale care i-au aparținut lui John Tyler.

— O descendentă directă a unui președinte american în show business? Trebuie să văd această batjocură cu ochii mei. Informeaz-o că voi participa la micuța ei petrecere.

Era însuși căpitanul lui Khaos care venea la New York călare pe cometa sa. Membrii echipei lui Eleanor au făcut ceea ce fac toți animatorii necivilizați și înclinați către tergiversare: s-au apucat să parieze.

Toată lumea a pus câte o bancnotă de douăzeci, și cine reușea să facă desenul cel mai apropiat de înfățișarea lui Bucky urma să câștige potul. (De atunci Internetul se tot întreabă de ce sunt desenate cele patru personaje Looper atât de neglijent în episodul „Chitara ca drog”. Răspunsul este Bucky Fanning.)

În mai toate desenele intrate în concurs, Bucky era de înălțimea unei buturugi. În câteva – un domn de pe vremuri, cu papion. Într-unul, un mocofan cu bale la gură înconjurat de muște. Eleanor l-a înfățișat ca având o înălțime medie, chelie, mocasini de șofat, fără ciorapi, pantaloni din stofă de lână și un pulover din cașmir de culoarea lavandei cu motiv floral și nasturi, legat neglijent în jurul umerilor. A adăugat o pereche enormă de ochelari de aviator marca Versace, cu lentile cu gradient.

Ziua cea mare a sosit. Bucky și-a făcut intrarea în biroul lui Eleanor. Bucky în carne și oase.

Fără doar și poate, era chipeș: înalt, cu o piele perfectă, buze senzuale, păr bogat, ondulat. (Lester le spusese că Bucky arăta bine. „De ce nu iese și el cu o fată?” întrebase Eleanor. „Nu vrea să *iasă,* îi explicase Lester. Vrea pe cineva care să nu-l părăsească.”) Bucky era îmbrăcat în negru. Jachetă neagră de pilot, pulover negru din cașmir, la baza gâtului, de sub care se ițea un tricou negru de mătase, ghete negre până la glezne, cu dunga roșie Prada pe toc. Oarecum ridicol, dar asta numai dacă știai că Bucky este o persoană lipsită atât de o viață socială normală, cât și de un loc de muncă. Altfel, arăta la fel ca oricare alt bogătaș exaltat de pe străzile din SoHo.

Mai mult decât orice, Bucky avea o prezență impunătoare. Nu se putea spune că era gras. Lui Eleanor îi amintea de felul în care se umflă fructele de papaya în anotimpul ploios sau de felul în care arată Greg Gumbel, de parcă cineva l-a umflat pe Bryant Gumbel[24] cu o pompă de bicicletă.

Privirile lui Bucky au căzut imediat pe bancnotele de douăzeci care se revărsau din coșul de sârmă pentru corespondență.

— Pe ce ați pariat? a vrut el să știe.

Ochii în care se citea panica s-au îndreptat către Eleanor.

— Nu am pariat, a răspuns ea prea repede.

— Ba ați pariat, a zis Bucky calm.

Pe canapea se afla un filtru de cafetieră plin cu covrigei cu muștar și miere. Mâna lui Eleanor s-a întins spre ei. Bucky a

cântărit-o o clipă din ochi și a dat din cap, de parcă ar fi aflat tot ce avea nevoie să afle. S-a întors către Lester.

— Am făcut rezervare pentru prânz la Balthazar, domnule Lewis. Presupun că restaurantul se ridică la standardele dumneavoastră.

N-ar fi trebuit s-o mire pe Eleanor că la petrecerea lui Lester sora ei mai mică, Ivy, Ivy cea mlădioasă și străvezie, cu un nimb pâlpâitor (ea era aerul, iar Eleanor era pământul), Ivy cea care avea un metru optzeci și cinci în clasa a noua, ea, care cu o lună înainte de absolvirea liceului plecase să se facă manechin la Paris, apoi în Japonia, dar la New York, acolo unde conta cu adevărat, nu avusese noroc, ea, care-și urmase instructorul de actorie în Munții Berkshire, unde, în schimb, ajunsese într-o sectă și trebuise să fie salvată de Eleanor și de iubitul ei de atunci, Joe, Ivy, care în mod surprinzător semnase un contract cu Dior, așa că într-o vară toate metrourile erau acoperite de chipul ei, dar își pierduse toți banii și toți prietenii din lumea modei într-o schemă piramidală denumită, în mod paradoxal, „Prietenii se ajută", Ivy, care făcuse autostopul până la Telluride pentru a participa la o ceremonie ayahuasca și rămăsese acolo timp de trei ani, trăind împreună cu șamanul, Maestrul Mike, și descoperindu-și credința în cărți precum *Grasă este o problemă feministă, Părinți toxici* și *Vindecă-te de rușinea care te înlănțuie,* această Ivy care-și luase licență de maseuză, dar încetase să practice pentru că transferul continuu de energie negativă o obosea, Ivy, care era alergică la gluten și renunțase la zahăr înainte ca alții să devină alergici la gluten și să renunțe la zahăr, Ivy, care, în plus, refuza să mănânce carne deoarece simțea că mușcă din țipetele animalelor și evita alunele pentru că virusurile aderă la alune, Ivy, a cărei piele se uscase și ai cărei ochi se cufundaseră în orbite, care nu reușea să scape de tusea uscată, Ivy, pe care Joe, deja devenit soțul lui Eleanor, un chirurg care putea recunoaște un bulimic pe moarte, o dusese la un spital de pe Second Avenue pentru persoanele cu tulburări de alimentație, unde, la internare, o obligaseră să mănânce un hamburger cu pâine albă, în ciuda plânsetelor, a reflexului de vomă și a faptului că leșinase pe linoleum, Ivy, care acum lucra ca recepționeră pentru David Parry, manager rock-and-roll și soț al lui Violet, scenarista-șefă de la *Looper Wash,* care o acceptase ca o favoare personală pentru Eleanor, Ivy, care acum avea treizeci și trei de ani și era sănătoasă, chiar dacă-i cam trecuse vremea nebuniilor, această Ivy a venit la petrecerea lui Lester, această Ivy l-a întâlnit pe Bucky, l-a captivat pe Bucky, a plecat la Hotelul St. Regis cu Bucky, iar a doua zi, la New Orleans.

După un an erau căsătoriți.

Petrecerea de logodnă s-a ținut la New Orleans.

Una dintre regulile lui Joe: primul lucru pe care-l faci într-un oraș străin este să iei transportul în comun. El și Eleanor au transpirat de-a lungul străzii St. Charles într-un tramvai supraaglomerat. De la depărtare, stejarii păreau acoperiți de mușchi spaniol, dar de aproape nu erau decât mărgele de Mardi Gras rămase în copaci de câteva luni.

Eleanor și Joe au coborât la Third Street și au traversat. Proprietatea familiei Fanning se afla pe partea bună a bulevardului, pe malul fluviului.

Numărul 2658 se întindea pe distanța unui cvartal întreg, cu un gard de fier montat cu măiestrie în tulpini de trestie de zahăr. Pe o plachetă era scrisă istoria locului, dar era prea întuneric ca să se poată citi.

Conacul strălucea pe interior. Lui Eleanor i-a pierit curajul în fața porții.

Neîncrederea o izbea în valuri de când aflase că Bucky îi ceruse mâna lui Ivy în avionul către New Orleans. („Tot ce îți cer este să-ți placă la nebunie stridiile”, i-a spus el. „Dar nu-mi plac stridiile.” „O să-ți placă. La nebunie.”) Eleanor ajunsese la muncă în dimineața aceea, unde coșul de corespondență era încă plin de bancnote de douăzeci. Nimeni nu avusese curajul să le ceară. Gluma își pierduse farmecul.

Lester intrase bărbătește în biroul lui Eleanor.

— Sunt șanse mari să nu meargă…

— Mă bucur pentru ei, a spus Eleanor, după care s-a întors la ce lucra. Poți să închizi ușa?

Ușa conacului s-a deschis prin amabilitatea unui negru curtenitor în frac, cu păr alb și mănuși albe. El era Mister, soțul lui Taffy. Amândoi, servitori în uniformă pentru două generații de Fanningi, trăgând nădejdea unei a treia, acum, că Bucky se întorsese de la New York cu o mireasă – cine ar fi crezut?

Eleanor și Joe au intrat. Camera de zi foșnea de rochii de bal și fracuri. Chiar în clipa când lui Eleanor era să-i scape un „Ah!” – purta pantofi fără toc și o rochie până deasupra genunchilor pe care nu avusese timp să o calce – s-a trezit cu un whisky cu mentă în mână. Șocul cauzat de paharul de argint rece ca gheața i-a lipit un zâmbet pe față.

— Eleanor! Joe!

Era Ivy, într-o rochie plisată din șifon, cu flori portocalii și verzi ca limetele și mâneci în formă de cale. S-a rotit.

— O rochie Lilly Pulitzer din 1972. A fost a mamei lui Bucky. Știați că dacă admiri un obiect, persoana respectivă trebuie să ți-l dea ție? Așa se face în sud.

Ivy a luat-o pe Eleanor de mână și le-a prezentat-o oaspeților. Fragilitatea lui Ivy nu dispăruse, însă dispăruse substratul de imprevizibilitate. Da, faptul de a fi adorată de Bucky – și era adorată, fără îndoială, se vedea în felul în care privirea lui blândă îi inspira naturalețe, în plăcerea pe care i-o provocau fiecăruia cuvintele celuilalt, în felul în care brațul lui i se potrivea pe curba taliei – îi șlefuise asperitățile. Se putea spune că făcuse pace cu fragilitatea ei. Sudul era locul potrivit pentru acest armistițiu.

Politicieni și petroliști bogați, avocați și istorici, afaceriști milionari și pierde-vară – cu toții o iubeau pe Ivy, acceptând-o necondiționat pe ea și, prin asociere, și pe Eleanor și Joe. Eleanor nu se simțise niciodată atât de fascinantă. La rândul lor, cei cu care vorbea deveneau persoane fascinante, iar bonomia se hrănea din ea însăși. Plutea în aer o senzație de tihnă datorată cumsecădeniei și râsetelor, nu ca la New York, unde interlocutorii cercetau tot timpul încăperea, căutând un partener mai bun de discuție, în urmă cu o săptămână, la o petrecere a rețelei Fox, scenaristul serialului *Familia Simpsons* o împinsese la propriu pe Eleanor la o parte atunci când în urma ei intrase James L. Brooks.[25] Bunele maniere, și-a dat seama Eleanor prin ceața whisky-ului cu mentă, nu sunt o funcție a snobismului găunos și aerelor de vedetă, ci acte de o profundă generozitate.

Bunica Charbonneau stătea încruntată într-un colț, cu ambele mâini prinse strâns de mânerul lung al bastonului. La un moment dat, i-a făcut semn lui Eleanor cu o fluturare din mână.

— Tu ești sora? a lătrat bunica Charbonneau. Poate îl convingi pe Bucky să nu se mai îmbrace ca un călău.

Ajunsă la bufetul cu mâncare, Eleanor nu se mai sătura de sosul cald de spanac. Taffy s-a aplecat spre ea și i-a mărturisit care era ingredientul secret.

— Cremă de ciuperci Campbell.

Mama lui Bucky l-a luat de braț pe Joe.

— Pe el mi-ar plăcea să-l bag în buzunar.

În ziua aceea se tăiase încercând să ascută lama mașinii de tuns iarba.

— Pe Mister îl durea spatele, și ce era să fac, să angajez o echipă de grădinari? Pot să-mi tund singură iarba.

Mai târziu, rămasă singură, Eleanor s-a lăsat să cadă într-un fotoliu de două persoane. Pernele i s-au proptit în spate chiar acolo unde avea nevoie. Mary Marge i-a sărit în poală, unde s-a făcut covrig.

— Bună, dragă, i-a spus Eleanor cățelușei, surprinsă de cât de răgușită îi suna vocea. Nu era obișnuită cu alcoolul dat pe gât la foc automat.

Pe măsuța de toaletă erau aliniate albume de fotografii mari, cu coperte din piele, căptușite cu un material luxos, care o

implorau să le deschidă. Eleanor le-a făcut pe plac. Pe prima pagină era o fotografie de-a dreptul stranie.

Curtea regală Khaos.

Bărbați și femei în toată firea, în costume bizare, cu chipuri nefiresc de serioase, mai degrabă din ceară decât vii. Bucky, îmbrăcat într-o cămașă aurie de satin cu mărgeluțe, pantaloni scurți aurii, dresuri albe, cu obrajii rujați, o perucă (din păr?) blond-platinat ca a Prințului Vaillant și o cascadă de pene de struț care se revărsau din coiful auriu, poza printre regi, regine, paji și fecioare care arătau la fel de sinistru.

— Petrecerile încep peste o lună. Era Ivy, care apăruse în prag împreună cu Bucky. Sunt foarte emoționată. Bucky mă obligă să iau lecții de reverențe, ca să nu mă fac de râs în fața Curții.

— Ivy, iubirea mea, a zis Bucky cu o epuizare mimată în voce. Nu sunt petreceri. Sunt baluri.

— În sfârșit! Cineva care să gândească în locul meu!

Ivy s-a prefăcut că-și smulgea capul de pe umeri și i-l oferea lui Bucky.

— Bucky, a spus Eleanor, străduindu-se să articuleze cuvintele corect, vreau să-ți mulțumesc că o faci atât de fericită pe sora mea.

— Viața mea ar fi irosită dacă mi-aș petrece-o încercând să o fac *fericită* pe sora ta, a trâmbițat Bucky. Nu mă voi opri până ce soarele și luna nu se vor îmbujora de rușine, știind că Ivy strălucește mai tare decât ele.

— Mergem în Italia ca să mi se ia măsuri pentru mănuși albe, mi-a zis Ivy. Dacă stai în primul rând, mănușile trebuie să treacă dincolo de cot. Nu-i minunat?

— *Pe* primul rând, draga mea, a corectat-o Bucky. Se stă *pe* primul rând.

Joe avea o poreclă pentru Ivy: Chivotul. Cu ocazia anumitor sărbători catolice, cuminecătura era prezentată într-un chivot auriu de forma unui soare, la care ochii credincioșilor puteau privi la orice oră. Joe, băiat de altar pe atunci, fusese adesea însărcinat să-l păzească de-a lungul nopții. În Bucky, acest chivot viu care era Ivy își găsise adoratorul veșnic.

Umerii lui Eleanor s-au lăsat. Încleștarea maxilarului a cedat. Totul avea să fie bine pentru Ivy.

Mama lor murise la St. Vincent. Acele ultime vizite, altădată atât de vii în amintirea lui Eleanor, se șterseseră cu timpul. Bătrâna din patul alăturat, dusă într-un scaun cu rotile spre o operație la șold și readusă după treizeci de minute, căci nu aveau instrumentele necesare. Punga cu urină închisă la culoare care atârna de bara patului. Mama lor, vedeta de pe Broadway, distantă și cu gura uscată. La una dintre ultimele vizite, Eleanor adusese un desen făcut de ea: Tess împreună cu Ivy și Eleanor,

adulte, toate îmbrăcate în rochii de mireasă, într-o imagine neverosimilă.

— E minunat, Eleanor, a șoptit mama ei. Dar nu va funcționa.

Eleanor prețuia amintirile despre mama ei: cum o lua de la școală îmbrăcată în hainele de dans și o pălărie de fetru albastră, cu poșeta cu ciucuri atârnându-i pe lângă șold; cum îi asculta pe Tess, Gigi și Alan bârfindu-i cu nerușinare pe ceilalți dansatori, fără ca Eleanor să înțeleagă bine, dar, ah, cât îi plăcea să râdă odată cu ei; petrecerile care se terminau cu ei toți adunați în jurul pianului, cântând melodii din spectacole; puiul gătit pentru cină; aroma exotică a produselor cosmetice marca Ernő László; conținutul uimitor al sertarului ei cu bijuterii; după-amiezile lenețe petrecute la sălile de bowling.

Dar aceste amintiri erau însoțite de un sentiment enorm de vinovăție. Eleanor era destul de mare încât să țină minte cât de mult îi plăcea lui Tess compania ei, cât de tihnite erau clipele petrecute împreună. Ivy nu-și amintea decât abandonul.

— Te rog să nu-mi porți pică, i-a spus Bucky lui Eleanor, dar viitoarea doamnă Fanning și cu mine trebuie să ne retragem. Au sosit cei de la *Times-Picayune.*

Când a plecat Bucky, Joe, roșu în obraji, s-a apropiat de Eleanor.

— Uau, a spus el când pernele i s-au proptit exact în locul unde avea nevoie.

— Știu.

— Faceți loc, faceți loc. Lorraine, vară de-a doua a lui Bucky, s-a cuibărit între ei. Aruncă șobolanul ăla de pe tine, a zis ea.

A împins-o jos pe Mary Marge, care dormea, și și-a fluturat paharul cu șampanie.

— Vă vine să credeți cât de serios ia toată lumea chestia asta? a întrebat Lorraine referindu-se la albumele cu fotografii. A deschis la anul ei. Fusese Regina din Khaos. Uite ce slabă eram! Știu ce credeți, că este o prosteală plătită cu bani grei, și nu vă înșelați deloc, dar vă spun, este minunat.

În cealaltă parte a camerei, Bucky aranja trena lui Ivy pentru o fotografie. În spatele lor atârna un portret al străbunicului lui Bucky, P.G.T. Beauregard, general în armata Confederată, care a ordonat prima salvă de gloanțe trasă în Războiul Civil.

— Ah, Barnaby! a spus Lorraine, cu un amestec de afecțiune și ciudă. Când o să vă exaspereze, lucru care o să se întâmple fără nicio îndoială, amintiți-vă că este un Trubadur neliniștit. Asta e porecla pe care i-am dat-o noi. Eram în mașină în ziua în care s-a împușcat Kurt Cobain. Crainicul a intrat pe post și a spus: „Trubadurul neliniștit Kurt Cobain a fost găsit mort…” Numele i-a rămas. Nu este atât de rău odată ce-ți dai seama că este o alinare pentru el să știe exact cum stau lucrurile.

Se servea cafea irlandeză acum, și, în definitiv, cui nu-i place să știe exact cum stau lucrurile? Păsările cu cozi bogate de pe tapet, tavanul de culoarea untului, oglinzile aurite și covoarele din iută: efectul nu era teatral, ci liniștitor, la fel ca fotoliul cu dungi albe și albastre, pentru două persoane. Nimeni nu ar fi zis că dungile alb-albastre merg cu unt, și păsări, și auriu, și iută, dar uite că mergeau. La fel ca faptul că erai privit în ochi când ți se vorbea și la fel ca imaginea unor adolescenți în smoching care conversează cu adulții. De ce să *nu* aibă chelneri îmbrăcați în frac și cu mănuși albe? De ce să nu fie mama lui Bucky și prietenele ei în rochii vechi de câteva zeci de ani, cu pielea puternic bronzată, ruj mat și tocuri joase și late? De ce să nu aibă flori din grădină și pahărele ciobite pentru whisky și mâncare bună, dar nu grozavă? Când a început muzica, răpăitul trompetei și râgâitul tubei au derutat-o pe Eleanor la început, deoarece era evident muzică live, dar nu venea dinăuntru. În cele din urmă le-a deslușit siluetele prin ferestrele care dădeau spre grădină: copii negri voioși, cu mâneci scurte și cravate, cântând de afară, ca să nu fie prea mult zgomot. Ei vedeau înăuntru, dar Eleanor nu vedea afară. Din nou, de ce nu?

În dimineața următoare, Eleanor s-a trezit buimacă la sunetul ascuțit al soneriei telefonului din camera de hotel. Era Ivy, nesigură, care o întreba cum dormise, dar nevrând de fapt să știe cum dormise sora ei. Bucky era supărat în legătură cu vasul cache-pot.

— Ce-i ăla un vas cache-pot?

— Nu știi ce este un cache-pot? s-a mirat Ivy. E un vas din porțelan în care se pot ascunde diverse lucruri. Aseară ar fi trebuit să fie servită înghețata într-un asemenea vas. În schimb, a zăcut pe bufet în cutia ei de carton. Se vede mare cât casa în fotografia din ediția de dimineață a ziarului *Times-Picayune,* printre porțelanurile familiei Charbonneau. Marca Dreyer's.

Eleanor își amintea vag. Când se serviseră banane Foster, cineva ceruse înghețată. În momentul acela Taffy curăța de zor, așezată în genunchi, o pată de vin, așa că Eleanor a intrat în bucătărie și a luat singură înghețata…

— Știu, a zis Ivy. Până la urmă am reușit să-i dăm de cap.

Era oare o glumă?

— L-ai făcut pe Bucky să pară un mic-burghez într-o seară care ar fi trebuit să fie sărbătoarea logodnei noastre.

— Dar chiar *a fost* o sărbătoare a logodnei voastre.

Eleanor s-a ridicat în capul oaselor. O năpădea greața.

Înainte de a vorbi, Ivy a șovăit în mod ciudat. Să fi fost Bucky? Îi șoptea ce să spună?

— A fost o insultă la adresa lui Bucky, a spus Ivy într-un târziu. A fost o insultă la adresa părinților săi, ba mai rău, a fost

o insultă la adresa lui Taffy.

— Taffy? a zis Eleanor. Eu încercam s-o ajut pe Taffy.

— Exact asta este problema. Taffy nu are nevoie de ajutorul tău.

— Sunt sigură că nu a luat-o drept o insultă.

— Dar Bucky și cu mine așa am luat-o.

Joe se trezise între timp și scutura din cap.

— Dă-mi-l pe Bucky la telefon, a spus Eleanor, cu lacrimile curgându-i pe cearșafuri. O să-i cer iertare.

— Nu vrea să vină la telefon.

— Atunci o să-i cer iertare personal, la micul dejun.

O altă pauză bizară.

— Am avut o noapte lungă, tot așteptând să ne fie livrat ziarul de dimineață. Și, oricum, este genul acela de lucruri care trebuie rezolvate în scris. Poți lăsa scrisoarea la portar.

Eleanor s-a repezit la birou, căutând înnebunită prin sertarul îngust după hârtie de scris. Joe își pusese pantofii de alergare.

— Pe Neville Chamberlain[26], nu l-a ajutat, a spus el, după care s-a îndreptat spre ieșire.

John Tyler, politician din Virginia, a fost nominalizat ca vicepreședinte alături de candidatul din partea Partidului Whig, William Henry Harrison, numai pentru a atrage voturile din Sud. Când a depus Harrison jurământul, într-o zi friguroasă din 1841, Tyler a participat la inaugurare. În seara aceea s-a întors la plantația sa din Virginia, așteptându-se la puține îndatoriri viceprezidențiale. După o lună, o scrisoare înmânată personal îl informa că Harrison murise de pneumonie, ceea ce-l făcea pe John Tyler al zecelea președinte al Statelor Unite. Tyler, poreclit „Accidențimea Sa", a guvernat fără rezultate remarcabile. A ales să nu candideze pentru un al doilea mandat și la final s-a reîntors pe plantația familiei, Sherwood Forest. Deoarece a avut atât de puține merite ca președinte, John Tyler a rămas în cărțile de istorie drept președintele care a avut cei mai mulți copii – cincisprezece. Pentru că a fost ulterior ales în congresul Confederației, Tyler mai este cunoscut și ca singurul președinte la moartea căruia nu a fost coborât steagul în bernă.

Sherwood Forest este deschisă publicului, deși puțini turiști consideră că au motive să facă o călătorie pe Ruta interstatală 5, sau Autostrada John Tyler, către litoralul comitatului Charles City din Virginia. În mod uimitor, nepotul lui John Tyler este încă în viață și locuiește acolo împreună cu soția lui. Casa din Sherwood Forest, care măsoară nouăzeci de metri, este cea mai lungă casă din lemn din toată țara. Include o sală de bal de douăzeci de metri pe trei și jumătate, proiectată special pentru dansul scoțian, preferatul lui Tyler. Suprafața de șaizeci și patru de kilometri pătrați a plantației Sherwood Forest era punctată cu

fostele afumători, grajduri și case ale negrilor. În cei o sută de mii de metri pătrați de grădini terasate se găsesc magnolii și arțari înalți de treizeci de metri, cât și primul copac *Gingko biloba* plantat în Statele Unite, un cadou pentru Tyler din partea Comandantului Perry. De-a lungul anilor, familia Tyler a primit nenumărate cereri de a închiria Sherwood Forest pentru organizarea unor petreceri private. Au refuzat întotdeauna.

Iată de ce, atunci când Bucky Fanning a telefonat familiei Tyler cu propunerea de a organiza nunta la Sherwood Forest, iar ei au refuzat o dată, de două ori, de trei ori, după care el s-a suit în avionul de Atlanta și apoi a mers șapte ore cu mașina până în comitatul Charles City pentru a-i ruga personal, iar Tylerii au spus da, toate toasturile de la recepția de dinaintea nunții au menționat acest aspect tipic lui Bucky.

— Ori joci în liga mare, ori nu mai joci deloc, a spus cineva.

Bucky. Nu ai cum să nu-l iubești.

Organizatoarea de petreceri de la Khaos s-a ocupat de nunta plănuită pentru luna iunie. Ziua aceea a petrecut-o întâmpinând o flotă de dubițe la Sherwood Forest, care au adus direct de la New Orleans scoici, languste, chifle pufoase și întreaga Orchestră Jimmy Maxwell. A fost însărcinată și cu dificila și delicata misiune de a avea o sută șaizeci și patru invitați din partea mirelui și doi din partea miresei.

În după-amiaza nunții, Ivy și Eleanor ședeau tolănite în halate de la Richmond Inn, cu Joe abia întors după o deplasare de o zi la Monticello. În două ore autocarul închiriat urma să-i transporte la Sherwood Forest.

Ivy, întotdeauna cameleonică, vorbea cu o cadență sudică.

— Stăteam în pat într-o dimineață. Știi că lucrul meu preferat dintre toate cele create de Dumnezeu este somnul de după micul dejun…

Ivy s-a plasat în centrul scenei formate de marele covor bej. Ochii îi licăreau cu un amuzament răutăcios. Oare de la Eleanor prinsese abilitatea aceasta de a transforma orice eveniment într-o poveste?

— Îți jur, tapetul a început să miște. M-am dat jos din pat, am pus mâna pe locul respectiv și era cald! Am găsit un pliu la îmbinarea dintre două foi și am tras. Dedesubt erau niște canale în tencuială ca niște vene ce urcau pe perete. Am țipat ca vedeta dintr-un film horror cu adolescenți. „Termite!”

Picioarele interminabile ale lui Ivy se ițeau prin despărțitura halatului, un efect atât de sexy, încât ai fi crezut că este regizat; în cazul lui Ivy, aceste momente se petreceau spontan.

— După mai puțin de o săptămână, am mers să expediez o scrisoare, iar cutia de scrisori a căzut de pe stâlpul pe care era

montată. În mijlocul străzii! Niște turiști aflați în apropiere citeau placheta aceea veche, iar mie îmi venea să mor de rușine.

Joe a pus mâna pe aparatul video pentru a o înregistra pe Ivy într-o formă de zile mari. Avuseseră parte de momente grele, dar și de momente bune.

— A doua zi, termitele au invadat casa de oaspeți cu miile, într-un nor prin care nu se putea vedea. Așa se împerechează, în zbor! Săraca Taffy a fost nevoită să stea în mijlocul lor cu un aspirator și să le prindă din aer. I-au intrat în ochi, și în urechi, și în nări! Le scuipa din gură! Să-ți mai spun ceva? După ce se împerechează, termitelor le cad aripile. Așa că restul anului voi avea aripi în cereale, aripi în papuci. Odată am găsit aripi în crema de soare! Și știi care este partea cea mai smintită? Dacă spui cuiva din New Orleans o vorbă despre termite, neagă vehement existența lor. „Ce termite?" A trebuit să-l chemăm pe tipul de la Terminix, pentru că intraseră în chestiile alea de doi pe patru care susțin acoperișul. Bucky l-a pus să parcheze după colț. Dar când a venit vecinul acasă și a văzut camionul Terminix în fața casei *sale,* s-a repezit direct aici și s-a certat cu Bucky pe peluza din fața casei. Chiar și după toate astea, dacă menționezi termitele de față cu Bucky, tot spune: „Ce termite?"

Ivy s-a așezat pe genunchii lui Joe și i-a înconjurat gâtul cu brațele.

— Ah, Joe!

Au căzut pe spate.

— Mi-ai fost mereu alături, iar eu am fost un dezastru. Vestea bună este că începând cu seara asta sunt problema lui Bucky.

Bucky intrase în cameră. Nu era clar cât auzise.

I s-a adresat lui Eleanor, rigid.

— După cum știi, conform tradiției familiei Tyler, primul meu dans cu sora ta va fi dansul scoțian. Lăsând o hârtie pe biroul de lângă ușă, a adăugat: Aici aveți locurile pe care le veți ocupa la dans.

Ușa s-a închis cu un păcănit metalic. O tăcere sufocantă a umplut apartamentul.

— OK, Joe, ți-a venit rândul să dai iama în papetăria hotelului.

— Nu este amuzant, a spus Ivy.

S-a ridicat în capul oaselor, mutându-și picioarele peste marginea patului, în timp ce întunericul părea să crească.

Joe a arătat către valiză. Eleanor a încuviințat din cap, s-a îndreptat către valiză și a scos un cadou.

— De la mine pentru tine! a spus Eleanor așezându-se lângă sora ei. Apoi s-a întors către Joe: Iubitule, acoperă-ți urechile. Bărbații vin și pleacă, dar noi vom fi mereu surori, i-a zis ea lui Ivy luând-o de mână.

Simțind greutatea cutiei, chipul lui Ivy a explodat într-un zâmbet.

— Știu ce este, a zumzăit ea. Pistoalele lui John Tyler! Bucky a făcut pariu cu mine pe o monedă de cinci cenți!

— De fapt, nu sunt pistoalele.

Eleanor se gândise că ar fi fost frumos ca tânărul cuplu să aibă cel puțin un album cu fotografii ale familiei lui Ivy. Pentru că tatăl lor nu le păstrase nicio fotografie de când erau mici, Eleanor desenase de mână câteva, ba chiar și o hartă a Aspenului.

Asta îi ocupase tot timpul liber luni întregi. Eleanor se resimțea încă după efortul fizic: umărul drept îi înțepenise, o dureau ochii, mucoasa gastrică îi fusese corodată de cafea și ibuprofen.

Ca o ultimă tușă, comandase albumul din piele de la o papetărie din Cartierul Francez. Pe cotor pusese să se graveze o mică plachetă din argint cu cuvintele FETELE FLOOD, cu caracterele familiei Fanning.

— Dar și astea sunt bune, a zis Ivy.

— Știu exact cu cine trebuie să faci cunoștință! a spus Quentin.

Eleanor era din nou la New Orleans, în casa de oaspeți a lui Bucky și Ivy. Erau căsătoriți de un an. Quentin era un gentleman cam șifonat, cu vorba tărăgănată a celor din sud, căruia fiecare cuvânt rostit de Eleanor părea să-i stârnească o bucurie diabolică. Acum tocmai aflase că era sora lui Ivy și lucra la New York în domeniul filmelor de animație.

Quentin s-a îndepărtat grăbit în căutarea unui creion și a unei foi de hârtie, lăsând-o pe Eleanor în picioare în mijlocul sufrageriei, față în față cu aranjamentul ferestrei. Baldachin, perdele, draperii cu șnururi, jaluzele romane și rulouri opace. Cinci piese separate. Șase, dacă puneai la socoteală și ciucurii din mătase.

Bucky s-a apropiat sorbind dintr-un cocktail screwdriver și s-a oprit lângă Eleanor, la fereastră.

— Castaniu și ivoriu – povestea mea cromatică preferată, i-a explicat el.

— Poveste cromatică? a spus Eleanor, ieșind din transă.

— Una singură este o culoare, dar două sau mai multe fac o poveste cromatică. Sigur știi atâta lucru.

Acestea fiind zise, a plecat.

Vreo zece rude și prieteni se adunaseră în jurul pistoalelor, recent fixate pe perete, deasupra unei plachete care le elogia proveniența. După ce Bucky și Ivy își botezaseră bebelușul John-Tyler, Eleanor simțise că nu mai avea încotro și trebuia să

le dea perechea de pistoale. Joe, așezat într-un fotoliu adânc, într-un colț al încăperii sufocate de antichități, era de altă părere.

Quentin s-a întors cu un șervețel de cocktail.

— Dacă lucrezi în animație, trebuie să-l întâlnești pe tipul ăsta. Un bun prieten al lui Bucky de la Vandy. El face animația la emisiunea aceea pe care o îndrăgește toată lumea, cu fetele pe ponei.

I-a înmânat lui Eleanor șervețelul cu un nume scris cu carioca. *Lester Lewis.*

— Lester Lewis? a spus Eleanor. Lester lucrează pentru mine. Stai un pic. Bucky ți-a spus că prietenul lui, Lester, lucrează la *Looper Wash,* dar a uitat să menționeze că eu sunt șefa lui?

— O, se pare că am atins un punct sensibil, a zis Quentin, după care s-a îndepărtat în vârful picioarelor.

În casă nu erau cărți, ci numai un raft cu albume de fotografii. Eleanor le-a examinat cotoarele. LE DEBUT DES JEUNES FILLES 1998; CURTEA KHAOS 1998; SHERWOOD FOREST 2004; NAȘTEREA LUI JOHN-TYLER 2005…

— Preotul așteaptă! Era Ivy. Nu are mult timp la dispoziție.

Micuțul și rozaliul John-Tyler dormea în brațele ei, în vechea rochie de botez din dantelă atât de lungă, încât o soră medicală în uniformă trebuia să-i ducă trena.

Catedrala St. Louis, „catedrala” pentru localnici, este cea mai veche din toată America de Nord. Este locul preferat al turiștilor care vor să se răcorească; biserica rămâne deschisă publicului chiar și în timpul nunților, botezurilor și înmormântărilor.

Înăuntru, treizeci de membri ai familiei stăteau în față, ținând în mâini cărticele cu imnuri. Joe, contestatar ateu, aștepta afară.

În timpul ceremoniei a fost o adevărată provocare să auzi binecuvântările adresate de Părintele Bowman lui John-Tyler Barnaby Fortune Gammill Charbonneau Fanning, din pricina fanfarelor din Piața Jackson, aflate în competiție. De fiecare dată când se deschidea ușa bisericii, familia auzea o nouă explozie a omniprezentului „When the Saints Go Marching In”. Serviciul religios a trebuit să fie întrerupt după ce a fost văzută o găină în naos, iar turiștii au dat năvală s-o fotografieze. Unul a dărâmat bastonul Bunicii Charbonneau. În pauza creată, Eleanor s-a trezit lângă Bucky, simțind nevoia să spună ceva.

— Văd că mizezi serios pe legătura asta cu John Tyler.

Tonul lui Eleanor a fost cel care a atras atenția familiei. Bucky s-a uitat la ea fix, netulburat, ochii lui sfidând-o să continue.

— Păcat că a fost cel mai prost președinte, a spus Eleanor. Știi că la moartea lui a fost singura dată când Capitoliul nu a coborât steagul în berna pentru un șef al statului?

Acum chiar și turiștii încercau s-o audă. Eleanor s-a gândit să mai adauge ceva, un *suplimen*[27], cum i se spune la New Orleans:

— Cu cincisprezece copii, problema nu e cine *este* descendent direct al lui John Tyler. Problema e cine *nu este.* Adică jumătate din oamenii de aici, a zis ea arătând cu un gest leneș spre turiștii în maiouri.

Bucky s-a făcut roșu la față. Contactul vizual a încetat.

Afară, pe trepte, Eleanor l-a găsit pe Joe rezemat de o coloană în căldura înăbușitoare.

— Ai făcut alegerea corectă, i-a spus ea cu un sărut.

Ivy a ieșit în grabă din biserică și i-a prins de braț.

— Ascultați, dragilor. J.T. nu a dormit toată noaptea. Cred că ne ducem acasă, numai noi trei.

Turiști cu priviri încețoșate se târau pe Bourbon Street, ducând în mâini daiquiri-uri în pahare gigantice, ca niște pipe de canabis. Persista în aer mirosul de vomă rămas din noaptea precedentă, în ciuda convoiului matinal de camioane cu stropitori, urmat de o brigadă de infanteriști cu mături care au curățat trotuarele. Trei pușți îmbrăcați în pantaloni scurți și pălării din anii treizeci rătăceau fără țintă; pe lângă corp le atârnau un trombon, o trompetă și o găleată albă în care zăngănea o pereche de bețe de tobă. Chelneri în smoching și bucătari în alb sprijineau intrarea în restaurante, fumând sau privind la curgerea leneșă a omenirii. În Cartierul Francez nu erau alei dosnice, așa că bucătarii, chelnerii și proprietarii de magazine își petreceau pauza pe trotuar. Pe o parte a străzii era un copil care-și lipise capace de la sticle de suc pe tălpile bascheților Air Jordan, cu șireturile nelegate. A explodat în câteva mișcări de step, rapide și dezlănțuite, apoi a rămas locului. Prietenul său de pe cealaltă parte a străzii i-a răspuns. Niciunul nu părea să pună prea mult suflet. Apoi a trecut încet un bărbat pe o bicicletă prea mică pentru el, cu genunchii în afară ca niște aripi de găină, cu o mână pe ghidon și în cealaltă ținând strâns un talmeș-balmeș de undițe. Lăzile din plastic pentru sticlele de lapte zăceau lăsate în stradă, nerevendicate de nimeni. Copiii cu instrumente muzicale au dat din umeri și s-au așezat pe ele. Căldura îi obosea pe toți.

Joe și Eleanor mergeau pe stradă, încercând să găsească Preservation Hall, venerabila casă a jazzului din New Orleans. Lui Joe nu-i plăcea neapărat jazzul din New Orleans – i se părea fals și intenționat voios – dar era decis să salveze această călătorie vizitând un obiectiv istoric. Eleanor îl urma, picioarele scufundându-i-se la fiecare pas în asfaltul topit.

— Crezi că Bucky s-ar fi însurat cu ea dacă nu era descendenta unui președinte? Îți amintești la nuntă, când mă felicita toată lumea pentru nominalizarea la premiul Emmy? L-am urmărit pe Bucky. Nu putea să sufere chestia asta! Niciodată nu mi-a vorbit despre ceea ce fac. În schimb se laudă cu Lester, prietenul lui de la Vanderbilt. Și ce este Vanderbilt? Nici nu am auzit de universitatea asta.

— Înainte de a-l întâlni pe Bucky, nu auziseși decât că este un nemernic, i-a atras atenția Joe. Vărul lui ne-a avertizat că este un nemernic. La nunta lui, toți cei care au ținut toasturi au făcut aluzii la nemernicia lui. Iar acum ești surprinsă că este un nemernic?

— Mai bine nu-i dădeam pistoalele alea, a oftat ea.

— Nu pot discuta despre pistoale.

Ajunseseră la colțul străzilor Bourbon și St. Peter, sub un indicator, MAISON BOURBON FOR THE PRESERVATION OF JAZZ. Eleanor a dat să intre.

— Nu e aici, i-a spus Joe.

— Scrie Preservation…

— Nu este Preservation Hall.

— Dar au o formație…

— La Preservation Hall n-ar avea daiquiri cu gheață în culori fluorescente, cu nume precum „Explozie irlandeză”. Iar formația nu ar cânta „Sara Smile”.

— Nu-i nevoie să țipi la mine.

Lui Joe îi tremura bărbia.

— O să găsesc Preservation Hall, a spus el. Poți veni cu mine sau nu. Dar pe lângă toate tâmpeniile pe care le comite nepedepsit bufonul ăla odios, nu-i voi permite să mă facă să mă cert cu soția mea în mijlocul străzii Bourbon!

După care s-a îndepărtat maiestuos.

Eleanor s-ar fi dus după Joe, dar a remarcat-o pe Lorraine împreună cu cei doi băieți ai ei traversând Bourbon Street puțin mai încolo. Nu-și dădea seama dacă Lorraine o văzuse de sub pălărie. După câteva clipe, Eleanor a zărit o femeie mai în vârstă, îmbrăcată într-o rochie Pucci lungă, înaintând pe aceeași stradă laterală. Își amintea că văzuse rochia în biserică.

Straniu. Eleanor a mers până la colț. Amândouă femeile dispăruseră. Poate intraseră în restaurantul Antoine’s.

Sub firma restaurantului, o ușă se deschidea într-o sală cavernoasă cu pereți tapetați cu oglinzi, podele cu gresie și mese pentru zece persoane, acoperite cu fețe de masă albe. În afară de câțiva chelneri cu papioane și veste negre, care împăturau șervete într-un colț, încăperea era pustie. În colțul opus, o ușă cu geam galben. Dincolo de ea, mișcare. Pașii lui Eleanor răsunau

îndreptându-se către ușă. Chelnerii au ridicat privirile către ea și au continuat să împăturească.

În interiorul restaurantului era o sală de mese și mai mare, cu tavan din lemn sculptat, dar aceasta vibra de zgomotul clienților, al vaselor și al petrecerii. Fotografii cu vedete, cu rame prăfuite, acopereau în totalitate pereții și stâlpii roșii. Chelneri cu șorțuri până la tibie cărau tăvi cu o mână, în timp ce pe cealaltă o țineau streașină la ochi.

Privirea lui Eleanor a trecut de la o masă la cealaltă. Nu se vedeau nici Lorraine, nici femeia cu rochia Pucci.

În spatele ei, un glob de sticlă albă, luminat din interior. Pe el, silueta unei femei cu o coafură înaltă. FEMMES.

În sala de toaletă, Eleanor s-a prăbușit într-un scaun vechi acoperit cu catifea și a închis ochii. Nu-și putea aduna gândurile. Cearta cu Joe. Înțepăturile adresate lui Bucky. Nenorocita asta de căldură.

A deschis ochii.

O femeie într-o rochie petrecută se spăla pe mâini. Blatul era atât de uzat, încât se făcuse băltoacă pe toată suprafața lui. Femeia și-a uscat mâinile și a aruncat prosopul de hârtie într-un coș care dădea pe-afară. În oglindă, tiara ei de plastic. Pe ea, literele J.T., inversate, din rubine false.

„Nu se poate!”

Ușa s-a închis.

Eleanor a ieșit după ea. Femeia cu tiară ajunsese la jumătatea sălii. Înainte ca Eleanor s-o poată ajunge din urmă, a dispărut dincolo de un perete făcut din tăieturi din ziare. O ușă pivotantă. Eleanor a împins-o.

S-a trezit într-un hol întunecat, plin de și mai multe fotografii și îngustat de vitrinele de pe ambele margini. Podelele erau din cărămizi lăcuite, pereții, din lemn închis la culoare. Uși făcute din sticlă roșie groasă și fier forjat în modele complicate. La stânga ei, o fotografie a Papei Ioan Paul al II-lea stând în picioare, în bucătărie, alături de Antoine însuși. În vitrină, farfuria din care mâncase Papa.

Femeia dispăruse din nou, de data aceasta în bezna de la capătul holului. Eleanor s-a simțit trasă spre vocile care se auzeau. Deasupra ușilor din dreapta și stânga, plachete pe care stătea scris REX și PROTEUS. O încăpere era verde, cealaltă, purpurie. Eleanor vedea vitrine aurite cu costume de regină: cape din hermină, coroane și sceptre. Chiar și în întuneric, bijuteriile lor aruncau în jur sclipiri de lumină.

După colț, la capătul holului, o ușă întredeschisă. Deasupra ei, cu litere albe fantomatice, KHAOS.

Vestea sosirii lui Eleanor o precedase. Ivy a apărut în ușă, blocând imaginea numărului mare de oaspeți, mult mai mulți decât la botez.

— Ai spus că… s-a bâlbâit Eleanor. Am crezut că voi trei ați plecat acasă.

Din mijlocul mulțimii, Bucky, cu Mary Marge cuibărită lângă cot, i-a trimis o urmă de zâmbet și s-a întors la conversația lui.

— Nu am știut cum să-ți spun, a zis Ivy. Ne-am decis să fie un eveniment numai pentru familie.

Eleanor a traversat strada în goană și s-a oprit într-un magazin de praline unde aerul condiționat era folosit într-un mod agresiv, un loc minimalist și lipsit de clienți. Transpirația a înghețat pe ea instantaneu, provocându-i un tremur violent.

— Doriți să gustați? a întrebat-o o femeie costelivă, cu părul negru lipsit de strălucire.

— Sigur, a răspuns Eleanor, străduindu-se să pară un client obișnuit.

Femeia i-a dat o arahidă glazurată, moment în care au țâșnit și lacrimile. Eleanor s-a întors cu spatele și a rămas în picioare, prea aproape de un raft roșu, plin cu borcane cu sos de praline.

S-a auzit clinchetul clopoțelului de la ușă. Ivy a apucat-o pe Eleanor de braț și a întors-o către ea.

— Nici nu știi ce greu îmi este să fiu prinsă între tine și Bucky, a zis Ivy, implorând-o din ochi.

— Între mine și Bucky? Dar ce i-am făcut eu? Am zburat până aici și am ratat episodul final al sezonului? L-am târât pe soțul meu la un botez, deși suntem amândoi atei?

— Nu este vorba de ceea ce i-ai făcut lui. Ci de ceea ce mi-ai făcut mie. Nu ai venit de ziua mea. Înainte ca Eleanor să apuce să priceapă, Ivy a bătut în retragere. Știu, știu – *eu,* una, nu mă așteptam să vii, dar Bucky așa gândește. A oftat îngrijorată, apoi a zis în grabă: Nu te-a iertat pentru că ne-ai distrus petrecerea de logodnă.

— Ne-am întors la Afacerea Cache-pot? a spus Eleanor, simțind cum pralina pe care o strângea în mână se făcuse o substanță lipicioasă în palma ei.

— A început mai devreme. Când ai ajuns la petrecere. Ai văzut cum erau îmbrăcați invitații și ai întrebat unde se duc toți.

— Ba nu, a spus Eleanor, amintindu-și momentul cu claritate. Am *gândit-o,* da, pentru că mi se părea că este o premieră la operă, dar sunt sigură că nu am *spus* nimic.

— Bucky te-a auzit.

Aici fusese trasă o linie. Eleanor se ocupa cu trasul liniilor. Putea să recunoască una când o vedea.

A făcut un pas către casa de marcat și s-a silit să zâmbească.

— Puteți să-mi dați un șervețel, vă rog?

Femeia s-a aplecat sub tejghea și a rupt un șervețel de hârtie. Eleanor și-a șters zahărul lipicios de pe degete, a pus arahida în șervețel și i l-a înapoiat femeii.

— Mulțumesc.

— A, nu! Ivy s-a apropiat să-i vadă chipul. Te-ai enervat?

— S-ar putea să iasă urât, ceea ce n-ar fi drept pentru magazinul de dulciuri.

Și zicând acestea, Eleanor a trecut pe lângă sora ei și a ieșit în stradă.

— Bine, să spunem ce avem de spus, a reluat Eleanor afară, pe trotuar. Unde este albumul pe care ți l-am făcut? Unde este nenorocitul ăla de cadou pe care ți l-am făcut la nuntă?

— După cum știi, ne așteptam la pistoale.

— Îți dai seama că nu ești tu cea care vorbește acum? a zis Eleanor.

— Erau ale mamei, a spus Ivy. Îmi aparțin și mie în aceeași măsură în care îți aparțin ție. Sunt singurele lucruri rămase de la ea. Tu le țineai aruncate prin apartament.

— Și ce era să fac? Să ți le trimit prin poștă, direct la iurta Maestrului Mike?

— Bucky și cu mine ne-am căsătorit în casa lui John Tyler. Trebuia să-ți dai seama, a spus Ivy, neclintită.

— Ai obținut pistoalele! a spus Eleanor. Ultima dată când am verificat, erau fixate la tine pe perete.

— Ar fi trebuit să le primim mai devreme.

Ivy a ridicat privirea sfidătoare. Era un gest ciudat venind din partea ei, unul pe care Eleanor nu-l mai văzuse niciodată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a insistat Eleanor. Unde-i albumul *Fetele Flood?*

— Eu și Bucky ne-am simțit amândoi jigniți de *Fetele Flood.*

— Ivy, ai grijă, nu face asta.

— Nu înțelegem ce este atât de fascinant la un urs care distruge o casă în timp ce copiii dorm…

— Este viața noastră, Ivy, suntem noi.

— …sau să aștepți în mașină în timp ce Ted Bundy se află încă în libertate. Și de ce m-ai forța să retrăiesc moartea lui Pătrunjel? Știi cât de mult am iubit câinele ăla.

— Și eu l-am iubit pe Pătrunjel! a spus Eleanor. Bine, înțeleg. Bucky se hrănește cu insulte, și acum te-a făcut și pe tine să te porți ca el.

— În sfârșit, am găsit și eu un bărbat care mă tratează așa cum merit, a zis Ivy. Tu ai voie să te bucuri de asta, dar eu, nu? Și pe unde umbla Joe în timpul botezului?

— Ce, acum Bucky are o problemă și cu Joe?

— Eleanor, *toată lumea* a remarcat că Joe a refuzat să intre.

— Joe a fost chinuit de călugărițe în copilărie și nu este deloc susținătorul Bisericii Catolice! O știi bine!

— Și tu? Să-ți bați joc de tizul fiului nostru de față cu turiștii? Ah, Eleanor, nici chiar eu n-am putut să-ți apăr sarcasmul. Văd

în ochii tăi când te pregătești să ucizi. Meschinăria îți face plăcere, și mereu o îndrepți împotriva celor mai slabi decât tine. Eu nu mai vreau să am de-a face cu ea, și nici Bucky.

— Am un mesaj pentru gluma aia proastă pe două picioare…

— Eleanor, a spus Ivy. Te referi la soțul meu. Bucky este soțul meu.

— Spune-i că a câștigat, a zis Eleanor înroșindu-se la față. Voi doi va trebui să găsiți alt fraier căruia să-i căutați nod în papură. Pentru că asta e ultima dată când mă mai vezi. Ai să vezi cât de serios vorbesc.

Preservation Hall avea nouă metri pe nouă. Zidurile erau pătate de ploaie și acoperite cu panouri perforate; plăcile groase de lemn supraviețuiseră multor inundații. Nu era nicio scenă. Nu încăpeau decât cincizeci de spectatori; cei așezați pe pernele uzate din primul rând își amestecau picioarele printre cele ale membrilor formației. Joe era unul dintre norocoșii care prinseseră un scaun. Stătea lângă perete, cu tot corpul mișcându-se ca un sac de oase în ritmul indolent al jazzului Dixieland. Eleanor a apărut la picioarele lui.

— Promite-mi, au spus buzele ei în timpul soloului de trompetă. Promite-mi că nu ne mai certăm niciodată.

După o lună, a lovit Katrina. Eleanor a pus mâna pe telefon. Ivy a răspuns. Cearta din fața magazinului Leah's Pralines nu a fost menționată niciodată.

Convorbirile telefonice cu Ivy au devenit mai cordiale și mai puțin frecvente. Ivy obținuse o slujbă de ghid la muzeul local. După o operație nereușită la spate, Mary Marge a fost eutanasiată. John-Tyler și-a sărbătorit ziua de naștere de trei ori. Eleanor a trimis, ascultătoare, cadourile solicitate de Ivy.

Într-o seară, târziu, a sunat telefonul, un număr cu 504. Era Lester, care suna dintr-un hotel din New Orleans. Se văzuse cu Bucky și Ivy.

— În seara aceea, la petrecerea mea, a zis Lester. La New York. Când Ivy s-a dus cu el la hotel. Am știut că pentru voi s-a terminat totul.

— De ce spui asta? s-a mirat Eleanor. Ce s-a întâmplat?

— Când i-ai văzut ultima dată?

Trecuseră trei ani.

— De ce? a întrebat Eleanor, simțind cum panica îi înțepenea pieptul. Ce s-a întâmplat?

— Nu înțelegi? a zis Lester, beat și incoerent. Încearcă să planteze amprentele tale la locul crimei lui.

Eleanor a sunat-o a doua zi pe Ivy și a întrebat-o cum îi mergea. Cum îi mergea *cu adevărat.* Ivy i-a dat un răspuns neașteptat: lua pastile.

— Medicamente? a întrebat Eleanor.

— Tratament, a corectat-o Ivy. Eleanor, asta schimbă totul! În trecut, se întâmplau tot felul de lucruri nesemnificative, ca de pildă dacă Taffy strângea prea tare capacul borcanului cu gem de zmeură. Încercam să-l lovesc de blatul mesei, să-l țin sub jetul de apă fierbinte, John-Tyler mă întreba: „De ce plângi, mami?", iar eu mă gândeam că nu pot deschide nici măcar un borcan de gem fără să-mi revărs nefericirea asupra lumii. Dar acum, că sunt sub tratament, nu mai este decât un borcan de gem! Dacă nu se deschide, pun zahăr cu scorțișoară pe felia de pâine prăjită! Ce produs ciudat al lumii moderne am devenit! Ar trebui să se facă un film despre mine. O femeie sub tratament, care își vede de treburile ei cu reacții normale față de viața de zi cu zi, iar alături de ea, fosta ei personalitate, care este doborâtă psihic de exact aceleași lucruri.

— Gwyneth Paltrow ar putea juca ambele roluri, a spus Eleanor cu un glas tern.

— Vezi, ăsta este un exemplu bun, a zis Ivy. În trecut aș fi izbucnit în plâns, pentru că sunt *actriță. Eu* ar trebui să joc ambele roluri. Dar acum, în variantă îmbunătățită? Mă gândesc că da, Gwyneth Paltrow ar fi minunată și în acest rol.

Matthew Flood a murit de insuficiență hepatică la vârsta de șaizeci și șase de ani. Nu mai bea de un deceniu. Doamna din Dallas în a cărei pensiune locuiseră Matthew și fetele nu a putut ajunge la slujba religioasă. Dar aranjase ca rudele îndoliate să fie întâmpinate de un convoi de Jeepuri roșii în Parcul Wagner și transportate cu tracțiune integrală până în vârful Munților Aspen, unde urmau să împrăștie cenușa lui Matty pe circuitul său preferat, Momentul adevărului.

Vreo zece prieteni de-ai săi de la Alcoolicii anonimi, însoțiți de Ivy, Eleanor și Joe, au parcurs în zigzag drumurile destinate vehiculelor de zăpadă prin zloata primăvăratică și au ajuns la masa de picnic care era acolo de când lumea. I-au întâmpinat o coroană de la Broncos[28] cu portocaliu și albastru, fripturi de la Hickory House și formația Bobby Mason, care cânta melodia preferată a lui Matty, „Please Come to Boston". Doamna din Dallas rămăsese învăluită în mister, dar loială până la moarte.

Era șampanie pentru cincizeci de persoane, deși Ivy era singura care bea.

Lui Eleanor i-a plăcut eleganța acestor prieteni ai lui Matty, pentru că nu le-au judecat pe fiicele care nu-l vizitau niciodată. Joe a plâns văzând cutia cu cenușă pe patul de ramuri de plop cu muguri verzui; Eleanor nu a simțit nimic.

Moartea prematură a mamei o învățase să se închidă în ea însăși. În sinea ei, Eleanor știa că se născuse probabil cu un suflet mai cald. Nu era făcută să fie atât de stăpână pe sine. Într-o zi, Matty uitase să le ia pe fete de la centrul de zi, așa că fuseseră nevoite să parcurgă pe jos cei opt kilometri de la Ferma T-Lazy-7. Matty a ajuns acasă după închiderea barurilor și și-a dat seama ce făcuse. Se strecurase în patul lui Eleanor, plângând.

— Sunt slab, spusese el. Tu ești mult mai bună decât voi fi eu vreodată.

Zăpada și noroiul de pe ghetele de drumeție ale lui Matty se topeau pe cerșafurile colorate ale lui Eleanor.

— Te simți bine? a întrebat-o Joe, luându-i mâna când s-au așezat pe scaune pentru a împărtăși amintiri despre Matty.

— Sunt nebună după tine, Joe, i-a șoptit Eleanor.

O femeie cu chipul îmbătrânit și un pulover tirolez s-a lansat într-o poveste.

— Dar atunci când Matty a adus o capră la Barul Jerome!

Printre chicote apreciative, Ivy a șoptit amenințător:

— Era un nemernic bun de nimic.

Eleanor a auzit-o, dar femeia, nu. A continuat.

— Cred că o câștigase de la Jim Salter.

— Jim Salter avea un ponei, nu o capră! a spus râzând fostul primar Bill Stirling. Dar vă spun eu cine avea o capră…

— Era un bețiv și un cartofor, a mârâit Ivy. Ne lăsa singure zile întregi, să ne descurcăm cum putem.

Atenția s-a mutat asupra lui Ivy, însă privirea ei se odihnea pe un smoc de iarbă, la câțiva pași de cutia cu cenușă. A ridicat șovăielnică un pahar de șampanie. În pământul de la picioarele ei, propria-i sticlă. Ivy și-a înălțat capul și i s-a adresat femeii cu părul cărunt, care o asculta consternată.

— Ne hrăneam cu mâncare cumpărată de pe rafturile drogheriei de la colț.

— Nu am vrut să spun…

— Nici măcar nu știa în ce clasă sunt, a zis Ivy aplecându-se în față. Mi se mișcau dinții din cauza malnutriției. M-a lăsat să le scriu deținuților din revista *Rolling Stone.* Îmi cer scuze dacă nu înțeleg ce este atât de amuzant că a băgat o capră într-un bar.

Eleanor a atins-o pe braț, dar a Ivy a continuat, adresându-se acum întregului grup:

— Și pentru că dragul vostru Matty nu mi-a acordat niciun dram de atenție, a trebuit să mă mărit cu un tip care-mi controlează fiecare mișcare. Ia uitați-vă la mine. S-a ridicat în picioare, lăsând scaunul să se răstoarne demonstrativ în nisipul fin. Știți de ce arăt așa?

Eleanor și Joe se întrebaseră de ce. Ivy venise îmbrăcată într-o cămașă cu mâneci lungi și o fustă de mătase lungă până la

glezne, prin care i se vedeau oasele bazinului ca niște semnalizatoare. Părul avea o nuanță de roșu care nu-i venea bine, pentru că-i accentua tenul iritat.

— Vopseaua de păr are chimicale care ar putea afecta fetusul dacă rămân însărcinată din nou, și de asta Bucky vrea să folosesc henna. Crede că mă arunc în brațele fiecărui bărbat care-mi iese în cale așa cum am făcut cu el în noaptea în care ne-am cunoscut. Și cu tine, Joe, în ziua nunții mele. Acum nu pot ieși din casă decât dacă sunt acoperită din cap până în picioare ca un evreu ortodox!

Chiar și acești oameni, care nu mai erau de mult sensibili la poveștile despre comportamente abominabile, s-au foit pe scaune la auzul ușoarei note de antisemitism.

— Toată viața mea, a spus Ivy, începând acum să plângă, indiferent cât de mizerabilă era situația în care mă aflam, cel puțin o duceam mai bine decât Matty.

Eleanor s-a ridicat. Ivy a făcut un pas în lături.

— Dar acum uitați-vă la mine! Și-a tras brațul îndărăt, deși nimeni nu încercase s-o prindă. Cum era tatăl, așa este și fiica, cetățeni de mâna a doua, la cheremul stăpânilor din casa cea mare!

— Știu, Ivy.

Eleanor a înaintat către sora ei, dar Ivy a fugit câțiva pași și a strigat ce mai avea de spus de la câțiva metri distanță, ca un terorist care ia ostatici.

— Dacă plec, Bucky va obține custodia totală a lui John-Tyler! Abia așteaptă o luptă în instanță. Familia lui îi are în buzunar pe toți judecătorii din New Orleans. Pretinde că i s-a vândut un bun defect. Spune că tu și Joe l-ați tras pe sfoară aruncându-vă gunoaiele în familia lui cea bogată, de parcă aș fi nebuna din pod.

Joe s-a apropiat de la spate și a apucat-o pe Ivy de brațe. Puterea strânsorii lui a vlăguit-o. A împins-o către un Jeep, a împrumutat cheile de la șofer și a stabilit cu Eleanor să se întâlnească la hotel.

Cât timp a condus Joe, Ivy a rămas cu fața întoarsă. Singura ei mișcare a fost să apuce strâns lonjeronul de câte ori se înclina Jeepul coborând pe serpentinele abrupte. Când au coborât de pe munte și au intrat pe asfalt, pe Maroon Creek Road, Ivy a început să vorbească, în sfârșit.

— Sunt sigură că te întrebi ce mi s-a întâmplat, a zis ea fără să-l privească. Și eu mă întreb.

Joe a condus până în campusul elegantului Institut Aspen, cu domul lui Buckminster Fuller și sculpturile lui Herbert Bayer și Andy Goldsworthy. A parcat Jeepul. El și Ivy au străbătut aleea către cortul pentru muzicanți. Au trecut de movilele perfect îngrijite, într-o nuanță verde-smarald, unele înalte de trei metri.

O femeie într-o vestă din puf stătea în vârful unei movile, jucându-se de-a „Regele colinei” cu câinele ei westie. La marginea peluzei, printre tufele de pelin, o potecă ascunsă, știută doar de localnici, ducea către niște bănci așezate în semicerc, adăpostite la umbra unui crâng de plopi tremurători. Aici veneau Eleanor și Ivy în copilărie. Era locul lor preferat.

Ivy s-a așezat, din nou acasă.

— Am auzit tot ce-ai spus, i-a zis Joe. O să găsim noi o soluție, așa cum am găsit mereu.

— Plângeai acolo, pe munte, a spus Ivy.

— Moartea și natura sunt de vină. Întotdeauna mă impresionează. Indiferent dacă faci tot ce poți în viață sau nu, munților nu le pasă.

— Să fiu a naibii!

Joe a râs.

— Îmi pare rău.

Ivy a rupt o crenguță de pelin și și-a frecat frunzele de vârful degetelor. A ridicat mâna, invitându-l pe Joe s-o miroasă.

Joe s-a aplecat. Ivy l-a atins pe față. El s-a tras în spate.

— Nu cred că am băut destulă apă când am ajuns aici, a spus Ivy.

— Suntem la peste două mii de metri, a zis Joe. Mai mult de trei mii sus, pe munte.

— Te superi dacă te rog să-mi aduci puțină apă?

— Când mă întorc, putem vorbi despre tot. Vreau să te ascult.

Joe a traversat cei cincizeci de metri până la cortul pentru muzicanți. Era luna mai; locul era pustiu, într-o tarabă neîncuiată a reușit să găsească un set de pahare de unică folosință. A tras afară patru, a găsit toaleta bărbaților și le-a umplut cu apă rece de la robinet.

S-a întors apoi la locul secret, atent să nu verse nicio picătură din ofrandă.

A ajuns la semicerc. Băncile erau goale.

Joe a ieșit din crângul de plopi. Ivy nu se vedea nicăieri. Femeia și câinele dispăruseră. Joe a simțit o altă absență. Pata de roșu. Jeepul. Lăsase cheile pe podea.

A coborât cu pași apăsați pe Autostrada 82 spre oraș. Începuse să plouă. Vârfurile munților erau tapetate cu omăt.

Veselul convoi de Jeepuri l-a depășit, întorcându-se de la ceremonia comemorativă. Unul a frânat. Era Eleanor.

— Asta a fost ultima dată, a zis Joe. Mă auzi? Am terminat-o cu ea.

S-au întors la Hotelul Limelight. Camera lui Ivy era goală, geamantanele dispăruseră. Eleanor a primit un mesaj. Jeepul fusese găsit la aeroportul Aspen, parcat pe banda pentru pompieri, cu motorul mergând.

Cu câteva luni înainte de ceremonia comemorativă, Eleanor și Joe luaseră decizia că era timpul ca Eleanor să renunțe la pilulă. În dimineața aceea, pe drum către Parcul Wagner, un val subit de greață a făcut-o să vomite într-un butoiaș pentru vin din care se revărsau petuniile maronii de anul trecut. S-a gândit că de vină era aerul rarefiat.

În dimineața următoare, în drum spre Seattle, Eleanor și-a dat afară tot stomacul în toaleta femeilor din aeroportul Denver.

— Nu te simți bine? a întrebat-o Joe când a ieșit de la toaletă.

— Ba da, a zis Eleanor. Era coadă.

Joe nu se întorcea la Seattle cu soția lui, ci lua avionul de la Denver către Nairobi. Deja întârziase o zi la o întâlnire cu alți doi medici, în vederea unor operații pro bono. Strângea bani și făcea aranjamente de un an.

Dacă ar fi bănuit că soția lui era însărcinată, ar fi anulat călătoria. Eleanor l-a sărutat de despărțire în fața porții de îmbarcare, sperând ca la întoarcere să aibă vești bune pentru el.

După sosirea la Seattle, veștile bune au venit sub forma unei energice bătăi de inimă subacvatice și a unei ecografii printate pe hârtie termică fină. Bebelușul urma să apară pe lume în jurul Zilei Recunoștinței. Însă, așa cum spusese doctorul Koo, Eleanor avea patruzeci de ani, iar sarcina era abia în a opta săptămână.

— Cel mai bine este să nu ne facem speranțe prea mari.

La ieșirea din cabinetul doctorului Koo, Eleanor a primit un telefon de la sora ei.

— S-a terminat, i-a spus Ivy. Îl părăsesc.

În timpul următoarei săptămâni, ori de câte ori Ivy reușea să fie departe de Bucky – la piață, la locul de joacă, stând în mașină, în timp ce pretindea că se află la sală – îi povestea despre gelozia lui violentă și cabotinismul lui.

Nu sfârșitul poveștii cu Bucky o făcea pe Eleanor să trăiască din nou viața în culori, ci faptul că era din nou soră. Nimic nu o bucura mai mult decât dragostea ființei care o știa de-o viață. Inima lui Eleanor chicotea de o încântare nebunească: aveau atâtea de împărtășit, atâtea dovezi de înțelegere, atâtea notițe de comparat, atâtea moduri de a ajuta și de a fi ajutată. Ieșea din nou în lume, dând în fiecare clipă un spectacol pentru partenera ei de conspirații, Ivy. Eleanor era în formă maximă.

— Ah, Eleanor, a oftat Ivy într-o zi, pe când Bucky era dus să cumpere ceva de mâncare. M-am pierdut și te-am tras și pe tine în această încurcătură. Cum de nu mă urăști?

— Tot ce contează este că ne-am împăcat.

Amândouă știau că Bucky n-avea s-o lase să plece. Așa că surorile au pus la cale un plan. În vreme ce Bucky primea un premiu onorific din partea municipalității pentru că angajase deținuți care dăduseră dovadă de bună purtare ca să tragă carul

alegoric al Khaos-ului, Ivy urma să fugă cu John-Tyler la aeroport. Eleanor cumpărase două bilete de avion, găsise un avocat pentru divorț și achitase în avans chiria pentru o casă în partea de vest a Seattle-ului. Ivy putea să lucreze la cabinetul lui Joe.

Ivy nu putea să creadă că Joe avea să fie de acord.

— Nu cred că mă mai place după ce i-am făcut la Aspen.

— Joe este total de acord.

Joe nu era de acord. Era de fapt în Africa, fără telefon și fără internet.

Era o nebunie această cursă spre coliziune pusă în mișcare de Eleanor. Imaginația ei devenise câmpul de bătălie pe care se purta schimbul de focuri dintre Ivy și Joe.

Ivy: „Dar, Eleanor, fără un avocat bun o să pierd custodia fiului meu!"

Joe: „Eu, să achit cu banii mei lupta pentru custodie dintre Ivy și Bucky, glumești?"

Ivy: „Dar tu nu ai banii tăi, de la *Looper Wash?"*

Joe: „Când câștig eu bani, sunt banii «noștri», dar când câștigi tu, sunt banii «tăi»?

Ivy: „Joe nu a înțeles niciodată legătura dintre noi."

Joe: „Eu am șase frați. Dar nu avem parte de asemenea drame. Asta înseamnă să respecți limitele."

Ivy: „Îți promit să-ți înapoiez banii când se va hotărî partajul."

Joe: „Știm bine amândoi că Bucky n-o să-i dea nicio centimă surorii tale."

Ivy: „Pot să-ți plătesc lucrând ca bonă."

Joe: „Să ne ajute cu copilul o nebună juvenilă? Nu prea cred."

Ivy: „Tot ce contează este să-l înfrângem pe tipul ăsta."

Joe: „Nimeni nu-l înfrânge pe Trubadurul neliniștit."

Apoi se auzeau claxoane, iar Eleanor își revenea din visare. Stătea la semafor, pe culoarea verde.

Avionul lui Ivy urma să aterizeze la prânz. Eleanor a cumpărat un scaun de mașină pentru copil și a scris pe spatele unui plic: „Bun venit la Seattle, Ivy și J.T.!", iar când se apropia momentul s-a pus pe așteptat în zona de bagaje, printre șoferii de limuzină.

Ivy a apărut purtând o rochie dreaptă, fără mâneci, cu părul iarăși blond.

— Ura! a făcut Eleanor.

John-Tyler nu era lângă ea. Privirea lui Eleanor s-a îndreptat către ușa rotativă, de unde a ieșit un băiețel într-un sacou sport bleumarin, ținut de mână de tatăl său, Bucky.

Au rămas acolo toți trei, înfruntând-o pe Eleanor.

— A fost alegerea mea, a spus Ivy. Nu are nimic de-a face cu Bucky. Procedura de fertilizare in vitro și pastilele m-au destabilizat emoțional. Aveam nevoie de ajutor, acum înțeleg. Acum îl primesc.

John-Tyler, încălțat cu pantofi Gucci care încăpeau într-o palmă, era o persoană în toată regula. Ținea în mână un dinozaur din plastic și avea bărbia lui Bucky. Eleanor nu-și dăduse seama că Bucky avea bărbie înainte de a o vedea la fiul lui Ivy.

Fără niciun cuvânt, Bucky i-a înmânat lui Eleanor o listă de condiții. Ea a parcurs-o rapid. Dacă voia s-o viziteze pe Ivy, putea veni la New Orleans, dar să stea la hotel. Nu i se permitea accesul în casă. Nu avea voie să rămână singură cu John-Tyler niciodată.

Eleanor a căutat un semn oarecare pe chipul lui Ivy: o lacrimă abia reținută, o scânteie disperată în priviri, care să spună: „Te sun eu mai târziu", o buză tremurândă. Dar nu se vedea nimic.

Bucky i-a întins o sacoșă de la Neiman Marcus.

— Nu mai avem nevoie de asta.

Înăuntru, un dreptunghi de piele. Pe cotor, *Fetele Flood.* Șocul acelui gest și consimțirea tacită a lui Ivy au paralizat-o pe Eleanor.

Fără să coboare mâna, Bucky a dat drumul sacoșei, care a căzut cu o bufnitură absolut neremarcabilă.

— Hai să căutăm zona de plecări, a zis Bucky, înconjurând talia lui Ivy cu brațul. Avionul nostru pleacă într-o oră, și mă tem că ăștia ne pun să trecem din nou prin controlul de securitate.

— Da, iubirea mea.

Bucky s-a întors către Eleanor.

— Mă învinuiești pe mine, desigur. Într-o zi vei înțelege că numai tu ești de vină. Nu mi-ai dat nicio șansă. E adevărat, duc o viață neimportantă la New Orleans. Unii ar putea spune că sunt mult prea interesat de Carnaval. Dar, vezi tu, sunt de o loialitate feroce față de familia mea. Dificultățile pe care le întâmpin cu sora ta sunt cauzate de faptul că doresc tot ce este mai bun pentru ea și pentru fiul nostru. Sunt primul care recunoaște că Ivy și cu mine avem greutăți în căsnicie. Dar care cuplu nu are? Însă este de bun-simț ca atunci când cineva vine la tine cu povești de groază unilaterale, să asculți. Nu să le pui la cale divorțul. E drept, Eleanor, că eu și cu tine avem stiluri diferite. Ultima dată când am verificat, nu era un lucru interzis. Există un proverb budist: simplul fapt că pluta te ajută să treci râul nu înseamnă că trebuie s-o cari în spinare tot restul vieții. Cu alte cuvinte, Eleanor, tu ești pluta, iar Ivy a decis să nu te mai care în spinare.

Peste câteva clipe s-au transformat în trei siluete văzute din spate.

Eleanor a avut nevoie de câteva secunde ca să-și recapete vocea.

— *Unde-s pistoalele*? s-a trezit ea strigând în timp ce alerga după ei. Vreau pistoalele mele! Vreau pistoalele înapoi!

Zece minute mai târziu, Eleanor se afla pe bancheta din spate a unei mașini de poliție, în fața zonei de recuperare a bagajelor. Îi explicase tânărului polițist că fusese o ceartă între rude și că pistoalele erau o moștenire de familie, antichități care nu mai funcționau ca arme de foc, mai mult metafore decât altceva. Și chiar dacă mai funcționau, erau fixate pe un perete în alt stat.

— Trebuie să vă calmați, doamnă, îi spunea vocea polițistului printr-o deschizătură a geamului. Nu vreau să vă duc la secție. Dar trebuie să vă calmați.

„Te rog, Doamne, nu lăsa toată această teamă și furie otrăvitoare să ajungă la bebeluș. Te rog, nu-l aduce pe Joe înapoi din Kenya, ca să afle că am fost arestată. Îți promit, Doamne, că dacă mă scoți din povestea asta cu un bebeluș sănătos și fără să afle Joe, Joe și copilul vor fi singura mea familie. N-o să mă mai gândesc niciodată la Bucky și la Ivy."

— Adunați-vă, doamnă. Numărați până la trei și uitați de tot ce s-a întâmplat. Gata?

— Unu, doi, trei.

Cel mai mult a resimțit lipsa unei surori după ce s-a născut Timby. Hrănirea la sân. Programul de somn. Eleanor găsise un curs pentru tinerele mame, ținut de un instructor care susținea că scaunele pentru copii, portbebeurile și ținutul pe burtică sunt lucruri rele, ba chiar la limita abuzului, și, desigur, ar fi vrut să discute cu sora ei, care era mamă de câțiva ani. Fiecare zi era un teren minat cu lucruri care-i provocau amintiri. (Coacăzele: ziua în care Eleanor și Ivy făcuseră supă de coacăze după cartea de bucate *Silver Palate* în apartamentul lor de pe Bank Street și supa le pătase musafirilor dinții cu mov.) Dar de îndată ce se declanșa amintirea surorii sale, Eleanor își plesnea elasticul de la încheietură. Și dacă nu avea un elastic, se apostrofa singură, zicându-și cu voce tare:

— Nu!

Când s-a întors de la aeroport, după ce polițistul cel simpatic i-a permis să se urce la volan, Eleanor a curățat toată casa de tot ce avea legătură cu Ivy. (Fasole cu bob mare: când locuiau la New York, hotărâseră să facă o petrecere la care să servească chili și, pentru că bucătăria era atât de mică, gătiseră fasolea în ajun, dar o lăsaseră afară și din această cauză fermentase, așa că au fost nevoite să comande mâncare la restaurantul Imperiul Sichuan.) Eleanor a aruncat din dulap toate hainele care-i aminteau de Ivy. Un tricou Fiorucci spălat de o mie de ori și

moale ca mătasea a fost donat. Șorțul Conran, care probabil fusese cumpărat de la Astor Place, pe când locuiau în Bank Street, a fost donat și el.

Cărțile. *Jane Eyre* a fost donată. *Drama copilului dotat,* cu sublinierile lui Ivy. *Lonesome Dove,* ruptă în două într-o excursie cu cortul, ca s-o poată citi în același timp, apoi lipită cu bandă adezivă. *Bâlciul deșertăciunilor,* cu Daryl Hannah pe copertă și reclama Dior cu Ivy înăuntru. Cutii de pantofi pline cu fotografii pe care Eleanor intenționase să le pună în albume: toate cele cu Ivy au ajuns la gunoi, iar gunoiul, la ghenă.

Fetele Flood continuau s-o urmărească cu privirea.

Cu ani în urmă, Joyce Primm, o tânără editoare, își exprimase interesul față de o eventuală transformare a ilustrațiilor într-o carte grafică de memorii.

Ce-ar fi fost dacă le-ar fi publicat…?

Ce-ar fi fost dacă ar fi pus carne pe scheletul copilăriei lor? Povestea pierderii mamei iubite și a transformării lui Eleanor într-o mamă pentru Ivy la vârsta de nouă ani. Erau mii de momente care o chemau înapoi în trecut! Ziua în care ea și Ivy îi spuseseră lui Matty că plecau să exploreze Mina Midnight, iar el abia dacă-și ridicase privirile din ziar pentru a răspunde: „Mi-a părut bine să vă cunosc.” Sau când Tess, după ce aflase diagnosticul, stătuse în mașina trasă pe dreapta ascultând iar și iar piesa „Frank Mills” de pe albumul musicalului *Hair*.

Imaginația lui Eleanor se aprindea gândindu-se la scenarii în care Bucky intra într-o librărie din Garden District și vedea Fetele Flood devenită o carte de memorii. Afrontul! Umilința! Achiziționarea panicată a tuturor exemplarelor din New Orleans, ca să n-o vadă nimeni! În fine s-ar fi dovedit mai deșteaptă decât el! Oamenii i-ar fi spus lui Ivy: „Habar nu aveam că ai avut o copilărie atât de îngrozitoare. Slavă cerului că tu și sora ta vă aveți una pe cealaltă.” Iar Ivy ar fi fost nevoită să mintă sau să recunoască că se descotorosise de Eleanor ca de un gunoi. Oricum, răzbunarea ar fi fost dulce!

Da, Eleanor făcuse ilustrațiile acelea din dragoste. Dar asta nu înseamnă că nu le putea transforma în arme.

Încercarea de a o convinge pe Joyce Primm să semneze un contract în timpul unei întâlniri la un pahar la Hotelul W o tulburase și o însuflețise în același timp, ca pe o femeie care aruncă toate hainele iubitului său în fața casei.

Dar când a venit vremea să se apuce de scris, energia vindicativă îi dispăruse. Eleanor a încercat să o recupereze, de dragul artei, însă n-a reușit. A aruncat *Fetele Flood* la fundul unui dulap, urmând să se ocupe de problemă altă dată.

Au trecut opt ani.

Lucrurile care-i aminteau de Ivy n-aveau să dispară niciodată. În funcție de cum decurgea ziua, o înfuriau, o umpleau de dor, o

pustiau pe dinăuntru sau nu-i provocau nicio reacție. Nu se putea ca ceva să *nu-i* amintească de Ivy. Dar reușea să controleze timpul de recuperare de fiecare dată. După o experiență de atâția ani, nu-i mai lua decât cinci secunde ca să-și revină.

Weekendul trecut, Eleanor, Joe și Timby fuseseră la un han pe insula Lummi. Hanul avea o bibliotecă răcoroasă și întunecată, cu un cufăr în care se găseau diverse comori, de exemplu plicuri de ceai și ziare puse pe baghete de lemn. Alegerea perfectă pentru o după-amiază de început de octombrie: în timp ce Timby și Joe erau pe râu cu caiacul, Eleanor putea citi *New York Times* așa cum era făcut să fie citit, în tihnă, de la prima la ultima pagină. Nu avea să sară nici peste anunțurile mortuare.

Era vorba despre o femeie care făcuse o primă avere din importurile de banane din Caraibe și o a doua avere din cultivarea bumbacului. Îi suna oarecum cunoscut. Eleanor a recitit titlul.

ARMANITO TRUMBO CHARBONNEAU
STÂLP AL COMUNITĂȚII DIN NEW ORLEANS
A MURIT LA 92 DE ANI

Înainte să se poată opri din citit, privirea i-a căzut pe ultimul rând.

„A lăsat în urmă un nepot, istoricul Barnaby Fanning, și pe cei doi copii ai acestuia, John-Tyler și Delphine.”

VĂLUL

— Pune-i ceva sub cap, spunea cineva.

Când am deschis ochii am văzut un nimb de priviri îngrijorate. Spencer, Timby, un paznic de la muzeu și o femeie în vârstă și elegantă stăteau în genunchi lângă mine, de la gâtul femeii desfășurându-se o eșarfă lungă, înflorată. A împăturit eșarfa de câteva ori, până ce a ajuns de dimensiunea unui cap. Capul meu, după toate aparențele. L-am ridicat ascultătoare, iar femeia a pus eșarfa sub el. Un dezavantaj al cașmirului extrem de fin: indiferent de câte ori este împăturit, poate servi drept pernă la fel de bine ca o foaie de hârtie.

Din al doilea cerc de spectatori, care stăteau în picioare, s-a auzit:

— Am chemat salvarea.

— Pentru mine? am spus. Nu am nevoie de salvare.

Deși mă simțeam puțin ametită…

— Relaxează-te și respiră, m-a îndemnat femeia care deținea controlul; era oare directoarea muzeului?

Părea să aibă optzeci de ani, ținând cont de pielea ei flască, densitatea ridurilor și părul alb, creț și înfoiat. Ochelarii imenși, cu rame negre, îi micșorau fața micuță, în mod orgolios nefardată.

— I se văd pupilele? a șoptit cineva.

— Mami!

Timby s-a aruncat peste mine.

— Te rog, i-am spus mângâindu-l pe spate. Sunt bine.

O persoană aflată într-o parte relata incidentul.

— Tocmai îmi verificam stocurile când am zărit-o pe femeia asta alergând, și deodată, zbang, am văzut-o la pământ.

— Ridică-te, a spus Timby.

— Mda, a zis cineva. Nu trebuie să se ridice.

— Dacă despre mine vorbiți, am zis eu pe lângă capul lui Timby, aflați că este alegerea mea să nu mă ridic.

— Aveți nevoie de apă? m-a întrebat un instalator.

— Nu.

S-a întors către Timby.

— Tu vrei un pic de apă?

— Este apă cu vitamine?

— Ar trebui să sunăm pe cineva din familie, a spus o femeie surescitată.

— Băiețelule, ai un tată?

— Sigur că are un tată, m-am răstit. Ce credeți că suntem?

— Știm cum să dăm de el?

— Numărul este în telefonul ei, a spus Timby.

— Eleanor, a intervenit Spencer. Pot să-ți iau telefonul?

— L-am aruncat într-o găleată cu momeală pentru pești.

Un „Ce?” colectiv.

— Nu-mi mai era de folos.

— Uau, a zis Spencer. Uau, a doua oară, de data asta, pe trei silabe.

— Ce uau? l-a întrebat directoarea muzeului pe Spencer, lucru pentru care i-am fost recunoscătoare, căci nu mai eram eu nevoită s-o fac.

— Uneori spune lucruri, a clarificat el… oarecum.

— Întotdeauna se poartă așa? a întrebat cineva, iar ceilalți au răspuns dând din umeri.

Un public ușor de zăpăcit.

— Amintiți-mi să nu mă înscriu niciodată cu voi la *Ceartă în familie*[129], am zis.

Lângă o sculptură verde și mătăhăloasă se adunase o grămadă de oameni.

— Întotdeauna a avut crăpătura asta? s-a auzit o voce.

— Crăpătură? a zis Spencer, pivotând pe loc.

— Poți să te duci, i-am spus eu, pentru că asta părea să-i fie intenția. Te eliberez.

Spencer s-a repezit spre sculptură. Acum directoarea muzeului își întindea gâtul, încercând să vadă.

— Vă puteți duce, am zis. Toți cei care vreți să vă duceți, duceți-vă.

Directoarea muzeului și instalatorul au fugit mâncând pământul, lăsându-mă numai cu Timby.

L-am mângâiat pe păr.

— Cum te simți, dragule?

— Aș vrea să te ridici.

— Atunci mă ridic. M-am ridicat în capul oaselor. Ești fericit acum?

— În picioare, a spus el, trăgându-mă de braț.

— Oțelul ăsta are trei milimetri grosime, a zis cineva de lângă sculptură. Uitați-vă la crăpătura pe care a făcut-o.

S-au întors către mine cu o admirație invidioasă.

— Brett Favre! am anunțat eu triumfătoare.

— Întinde-te la loc, mi-a zis Spencer.

— Brett Favre este fundașul de care nu-mi aminteam, cel cu degetul mare.

— Foarte bine, a spus Spencer. Tu întinde-te la loc.

— Nu te întinde, a intervenit Timby amenințător.

— Dacă uiți un nume și nu ți-l poți aminti cu niciun preț, i-am spus lui Spencer, ar putea fi un Alzheimer timpuriu. Dar dacă îți vine în minte ulterior, ai scăpat.

— Așa am auzit și eu, a zis directoarea muzeului.

Avea o ținută perfectă. Așa voiam și eu să îmbătrânesc. Să renunț la toate, dar să mă îmbrac cu gust și să stau dreaptă. „Să

trăiești cu foc", așa se spune, dacă nu cumva înseamnă altceva. Și ochelarii aceia negri imenși: sigur o iau pe calea asta. Ca Elaine Stritch. Sau Frances Lear. Sau Iris Apfel.[30] De unde îmi veneau toate numele astea? Eram un spectacol viu de informații inutile!

— Du-te când poți, nu când ai nevoie, am spus.

S-au uitat cu toții la mine.

— Sfat despre mersul la toaletă, le-am explicat. Sănătos sfat.

Au hotărât să mă abandoneze și să se întoarcă la grămada lor cuprinsă de panică.

— Suntem acoperiți, i-a șoptit cuiva directoarea muzeului. Avem asigurare.

— Pentru spectacol, au zis mâinile albastre. Iar spectacolul încă nu a început.

— Nu așa funcționează asigurarea, a scuipat directoarea cuvintele.

— Eu pe ea aș paria, le-am strigat eu. Cu vârsta vine și înțelepciunea.

Spencer mi-a aruncat o privire încruntată. Membrii suitei îngrijoraților s-a așezat în așa fel încât să nu le mai văd decât spatele.

Pe podea. Geanta mea. Setul de chei.

D-E-L-P-H-I-N-E.

O, Doamne!

— Haide, i-am șoptit lui Timby.

Am luat cheile și m-am ridicat. Capul îmi era de plumb și-mi stătea rău pe umeri. Am clipit de câteva ori, ajustându-mi centrul de greutate.

— Vezi?

Vocea lui Timby a fost acoperită de o sirenă care se apropia.

Spencer și ceilalți erau prea absorbiți de cearta lor șoptită ca să remarce că ne-am strecurat afară.

Oof, Spencer, sărmanul Spencer! I-am dorit să găsească succesul într-o bună zi.

Ah, dar stai…

Singurul semn de viață care a apărut pe când urcam scările școlii Galer Street a fost un iepuraș care țopăia pe peluza din față.

— Ce dulce! a zis Timby.

— Unde sunt toți? l-am întrebat.

— Adună frunzele în curtea din spate.

— Toată școala?

— Cu prietenii noștri fără adăpost, m-a lămurit el.

O școală pustie! Asta se potrivea de minune cu planul meu laș: să intru pe furiș fără să fiu văzută, să returnez cheile și să mă strecor afară.

Ceea ce făcusem era de neiertat. Din cauza mea, o tânără mamă petrecuse întreaga zi căutându-și înnebunită cheile. Nu-mi pasă cât ești de slabă și de mulțumită cu tine însăți, nimeni nu merită așa ceva.

Cât despre motivul pentru care nu puteam recunoaște că aflasem dintr-un nenorocit de ziar că sora mea avea o fiică și că, într-o încercare mârșavă de a mă răzbuna pe ea, furasem cheile unei femei care avea o fetiță cu același nume…

Tu ai face-o?

Întreaga poveste m-a tulburat rău. În trecut fusesem de multe ori numită nebună. Dar nebună într-un mod adorabil, în măsura în care suntem cu toții un pic duși.

Dar să fur cheile acelei tinere mămici? Nici măcar Trucul nu putea convinge pe nimeni că era altceva decât o formă de nebunie înspăimântătoare.

Am tras de ușa școlii și am traversat holul. Sala de conferințe era cufundată în întuneric; pe masă era încă o abundență ispititoare de locuri unde aș fi putut plasa cheile ca apoi să fug. Am apucat mânerul ușii. Încuiată!

— Mulți ani trăiască… s-a auzit filtrat prin pereți.

Am mers pe urma vocilor, către birourile administrației. Biroul exterior, zona Lilei, era pustiu.

— Gwensie să trăiască, Gwensie să trăiască, laaa muuulți aaani!

Erau toți în biroul lui Gwen, mâncau tort. Perfect! M-am aplecat peste biroul Lilei, am tras un marker dintr-o cană, am pus mâna pe un plic și am scris pe el cu litere de tipar AM GĂSIT ASTEA.

Dar apoi o voce… o voce puternică… o voce în aceeași încăpere cu mine:

— Aduc un cuțit!

Era Stesha, coordonatoarea programului after-school.

— Bună, Eleanor!

Stesha a făcut ceea ce făcea de fiecare dată când mă vedea: și-a ridicat tricoul ca să-mi arate tatuajul *Looper Wash.* Era o Vivian, după câte se pare.

— Ia uite-l, am zis.

Pentru că ce altceva poți spune?

— O cauți pe Lila? m-a întrebat Stesha.

— Nu, nu…

— A, bună! Era Lila de data asta. Cum se simte Timby?

— Mult mai bine.

Am rămas toate trei pe loc.

— Te putem ajuta cu ceva? a vrut să știe Lila.

— Voiam să semnez de ieșire, i-am zis. Am uitat de dimineață. Nu ați trimis un e-mail în care ne aminteați să semnăm de ieșire dacă ne luăm copiii mai devreme?

— A, dar nu trebuia să vii numai pentru asta, a spus Lila. Doar eram aici când l-ai luat pe Timby.

— Regula este numai pentru părinții care-și iau copiii direct din clasă, a clarificat Stesha.

Vârtejul de informații confuze avea un efect misterios, paralizant.

— Este pentru mine? a întrebat Lila în cele din urmă, arătând spre plicul din mâna mea.

— Nu! am zis eu, rupându-l în bucăți.

— Spune-i lui Timby că sperăm să se facă bine.

Am ieșit pe hol, unde fiul meu stătea în genunchi, cu ochii lipiți de o cutie din acril, cu lacăt, plină cu bancnote de un dolar.

— Uite, mami! Trebuie să fie o mie de dolari înăuntru!

Deasupra cutiei, un anunț: CUTIA CU DOLARI. Alături, un post-it: ULTIMA ZI PENTRU A DONA!

— O să cumpere șosete și pături pentru un centru unde stau oameni fără adăpost, mi-a explicat Timby.

— O, Doamne! am spus. Înțeleg faza cu oamenii fără adăpost. Dar nu înțeleg de ce trebuie să fie tot timpul vorba despre ei.

— Părinții o să numere banii azi, a zis Timby. Dacă școala Galer le întrece pe celelalte școli, putem merge la parcul Wild Waves.

Luminile s-au aprins în sala de conferințe. Două tinere mame și un tânăr tată, voluntari (aceiași? Pe *mine* mă întrebi?) eliberau masa pentru numărătoare. (Politica școlii Galer Street: dacă o treabă necesită doi voluntari, de ce să nu trimiți e-mailuri agasante solicitând șase?) Asta mi-a dat o idee.

— Timby, du-te și ia-ți ghiozdanul din dulăpiorul tău.

— Ghiozdanul este la mine.

— Ia-ți pantofii de sport.

— De ce?

— Ca să-i spălăm.

— Cum speli pantofii de sport?

— În mașina de spălat.

Timby s-a strâmbat.

— Să nu faci așa ceva.

— Nu am de gând să port această discuție. Du-te. Timby a urcat scara către dulapul său, târșâindu-și picioarele.

Jurnalul creat de cei din clasa a cincea, în stilul Lewis și Clark[31], acoperea tot peretele. Prefăcându-mă interesată, am scos cheile din geantă și le-am lăsat să cadă în cutia cu donații. Nu au scos niciun sunet, atât de mulți dolari puseseră în cutie acești buni samariteni.

În câteva minute, unul dintre părinții voluntari avea să deschidă cutia, să găsească legătura de chei și să i-o returneze mamei lui Delphine. Nu făcusem… aproape nimic rău.

Prin fereastra clasei a doua vedeam curtea școlii. Micuții cărau greble încolonați, pregătindu-se să intre în clădire.

Era timpul s-o șterg. Am băgat mâna în geantă după chei. Părându-mi-se ceva ciudat, mi-am coborât privirea.

D-E-L-P-H-I-N-E.

Vai! M-am întors pe loc.

Cheile mele! În cutia cu donații! Cutia închisă *cu lacăt!*

Mi-am amintit brusc de vremea când eram membră a Clubului Health and Raquet din New York. Fuseseră sparte câteva dulăpioare din vestiar; s-a descoperit că un element antisocial deschidea lacătele. Cum? Strecura un prosop de gimnastică prin belciug, ținea de ambele capete și trăgea în jos cu forță. Întotdeauna dorisem să încerc manevra.

La capătul peretelui acoperit cu jurnalul Lewis și Clark, copiii atârnaseră tomahawkuri indiene: bețe și pietre legate cu… fâșii de piele!

Și se mai spune că Dumnezeu nu-ți bagă în traistă.

Am dezlegat fâșia de piele de la o secure și am împăturit-o de câteva ori.

Holul era încă pustiu, dar copiii erau în mișcare acum. În câteva clipe urmau să intre pe uși în mare grabă.

Am trecut bucata de piele prin belciug și am apucat strâns capetele. Am tras cu putere și…

Cutia a căzut de pe masă și s-a prăbușit la podea!

M-am lăsat în genunchi. Nenorocita de cutie era tot încuiată. Am înhățat un alt tomahawk și am început să izbesc lacătul. Tâmpenia dracului nu voia să-și dea duhul. În cele din urmă, șuruburile balamalei au cedat. Am deschis capacul și am băgat mâna înăuntru, făcând să se împrăștie peste tot hârtiile de un dolar. Am înșfăcat cheile, m-am ridicat în picioare și am aruncat D-E-L-P-H-I-N-E peste grămada de bani. Reușisem! Și nu mă văzuse nimeni.

În afară de Timby, care stătea în fața mea, cu pantofii de sport în mână.

— Ai auzit vreodată cuvântul *subconștient*? l-am întrebat pe Timby în oglindă în vreme ce mașina cobora Dealul Queen Anne.

— Nu.

— Subconștientul este o parte ascunsă a ta care face lucruri de care nu-ți dai seama și gândește unele lucruri de care nu ești pe deplin conștient.

— Aha.

Timby își ținea capul întors; se uita pe fereastră.

— Este ca și cum înăuntrul tău s-ar afla o altă persoană cu idei proprii. Și de multe ori aceste idei nu sunt bune.

Timby s-a strâmbat. Șirul de blocuri din cărămidă îi reținea încă atenția.

— Cred că ceea ce încerc să spun este că în dimineața acesta o *parte din mine* a furat cheile mamei lui Delphine.

— Adică mâna ta.

Am reglat oglinda.

— Ce vrei să facem când ajungem acasă? Jucăm *Mizează pe pisici*[32]*?* Facem pizza? Ne uităm la *Mie-mi spui*?

— Mă pot uita singur?

Am oprit la un semafor în fața Complexului Key Arena. Vreo șase călugări cu capetele rase, îmbrăcați în robe de culoarea șofranului și purtând genți de umăr din material textil, de tipul celor pe care înveți să le faci la prima oră de croitorie, au traversat prin fața noastră. La un alt colț, pietonii așteptau culoarea verde, deși nu venea nicio mașină.

— Seattle! am exclamat eu. Nu am văzut un oraș de pietoni mai puțin interesați de traversarea străzii.

— Poate sunt doar fericiți, a zis Timby.

Am dat în spate coșul-cadou.

— Desfă coșul acesta, te rog.

Cu o hotărâre înspăimântătoare, Timby a încercat să scoată funda, dar nu a reușit decât s-o strângă mai tare. A tras de capete, însă nodul era inextricabil. A încercat să bage mâna prin cutele deschise ale celofanului, dar nu i-a intrat decât un deget. În final, a înșfăcat un creion din suportul pentru căni și a înjunghiat cu răutate ambalajul.

— Doamne, am zis. Câtă hotărâre!

Călugării au ajuns în fața unei furgonete de fast-food și s-au așezat la coadă. Pe capotă se vedea un rât de porc din crom. Pe el scria PORC ȘI TOT RESTUL.

— Știi ce ar fi amuzant să vedem împreună? am spus. *Looper Wash.*

— Kate O. se uită la *Looper Wash,* a zis Timby, mușcând dintr-o chiflă cu măsline. Mămicile ei au DVD-urile. Este emisiunea lor preferată.

Am intrat pe aleea casei și am deschis garajul cu telecomanda.

— Nici nu știu ce înseamnă *Looper Wash,* a recunoscut Timby.

— Femeia care a scris episodul pilot avea patru fete.

— Violet Parry, a spus Timby. E cea mai bună prietenă a ta.

— Așa este. Cea mai mare era a ei, iar celelalte erau adoptate din Etiopia, Cambogia și dintr-un alt loc.

— Dacă sunt adoptate, sunt tot ale ei, m-a corectat Timby.

Am parcat mașina pe locul nostru și am oprit motorul.

— Violet a scris un episod pilot despre patru fete care-și petrec timpul într-o matcă de râu, într-un oraș numit Looper. De aici *Looper Wash* – Matca Looper.

— Ce este o matcă? a întrebat el.

— Albia uscată a râului, am răspuns, ajustând oglinda pentru a ne putea vedea. Știu, este ciudat. Trebuie să explici de fiecare dată. Fetele sunt nostime. Urăsc tehnologia și progresul. Și pe hipioți și risipa de mâncare.

Timby, care între timp trecuse la biscuiți, nu părea convins.

— Crede-mă, i-am zis. E nostim.

— Par răutăcioase.

— Când devii adult, persoanele răutăcioase sunt nostime, i-am spus răsucindu-mă spre el. Pentru că Violet și cu mine eram două femei care făceam o emisiune pe care o îndrăgeau atât adulții, cât și copiii, plină de satiră socială și idealuri feministe – era un lucru important.

M-am întors cu fața către bordul mașinii.

— Plângi? m-a întrebat Timby.

Am deschis portiera și am ieșit.

— Nu trebuie să ne uităm dacă nu vrei, a zis Timby, încă îmbrățișând coșul, din care acum nu mai rămâneau decât vestigii de rafie, ambalaje goale, borcane deschise și câteva bomboane mentolate.

— Ba chiar vreau, i-am spus.

Am intrat în lift. Am apăsat butonul H, și ușile ne-au închis înăuntru.

— Să începem cu episodul pilot. E cam lent, dar sunt chestii comice de urmărit.

— Ca de pildă?

Ușile s-au deschis, și noi am cotit către cutiile de scrisori.

— Desenele au fost colorate de mână în Ungaria…

Am deschis cutia de scrisori. Reclame, reclame, reclame.

— Iar în scenariul inițial fetele își hrăneau poneii cu bomboane Junior Mints.

— Chiar așa?

— Aveam un tip în echipă care zicea că poneilor le plac bomboanele Junior Mints.

Un plic mare de la Jazz Alley. ABONAMENTE ÎN INTERIOR. În ciuda protestelor mele, Joe probabil reînnoise abonamentul. Cel puțin acordase atenție rugăminților mele, așa că alesese doar câteva spectacole.

— În orice caz, am continuat eu băgând biletele sub braț, au primit desenele noastre în Ungaria, dar se pare că nu știau de bomboanele Junior Mints, și li s-a părut că seamănă cu un fel de carne.

Timby îmi sorbea cuvintele.

— N-am avut timp de corectură. Momentul trece repede, dar dacă micșorezi viteza de redare, o poți vedea pe Millicent cum își hrănește poneiul cu hălci de carne sângerânde.

— Vreau să văd! a spus Timby.

Deodată, un strigăt a traversat holul de la intrare.

— Uite-o!

Sidney Madsen! Repezindu-se către mine cu tot corpul ei slab de alergătoare și cu ciudații ei pantofi de plajă.

Ajay, ușierul, era lângă era. Tot ce îndurase din pricina lui Sidney Madsen depășea nivelul lui de salarizare.

— Eleanor, ești întreagă! Sidney m-a apucat de brațe și m-a scuturat. Ce se petrece?

— Am făcut o greșeală! Am crezut că luăm masa azi împreună.

— Ceea ce am înțeles și eu, din multitudinea de mesaje vocale pe care mi le-ai lăsat.

I-a luat dublu cât i-ar trebui unei persoane normale să rostească această frază, din pricina pronunției ei trudite.

— Aveam telefonul oprit, pentru că eram într-o ședință care a durat două ore și jumătate. Când s-a terminat, aveam cinci mesaje de la tine.

În anumite parcuri acvatice, unele tobogane au un indicator pe care scrie ATENȚIE APĂ. Sydney ar trebui să poarte un indicator pe care scrie: ATENȚIE PLICTISEALĂ.

— Mă simt foarte prost, i-am zis. Nu s-a întâmplat nimic.

Dar Sydney Madsen nu terminase.

— Am încercat să te sun pe telefonul mobil, însă n-ai răspuns. Am sunat la tine acasă. Am sunat la restaurant. Am venit aici, și tânărul acesta m-a lăsat să urc la etaj ca să bat la ușă, dar nu a vrut să-mi deschidă ușa apartamentului. Am sunat la biroul lui Joe, de unde mi s-a zis că este în vacanță.

— S-a lovit la cap, a intervenit Timby cu glas cântat. La muzeu. A leșinat. Și-a aruncat telefonul.

Sydney mi-a dat la o parte bretonul cu o privire surprinsă. Am dus mâna la frunte.

— Oh, am făcut eu tresărind, căci se formase un cucui cât un ou de gâscă.

— Ai fost la spital? a vrut să știe Sydey.

— N-am nimic. Vreau doar să mă duc sus și să mă întind.

— Este exact ceea ce nu trebuie să faci. Eleanor, există o procedură în caz de comoție. Te-ai testat cu aplicația pentru comoții?

— Există o aplicație pentru comoții? s-a mirat Timby.

— Așteaptă, a spus Sydney. Să nu-mi spui că ai condus după ce te-ai lovit la cap.

— Îhî, a confirmat Timby în locul meu, cu un zâmbet adorabil.

— M-am abținut ani de zile, a oftat Sydney, cu o lacrimă perseverentă în colțul ochiului. Numai că acum sunt destul de îngrijorată de comportamentul tău pentru a-ți spune următorul lucru: trebuie să începi să-ți asumi responsabilitatea asupra vieții tale.

Nimic nu-mi strică mai rău cheful decât să aud cuvântul „responsabilitate” în acest context. Consideră-te avertizat. Spune cât vrei „responsabilitate”, dar nu în prezența mea.

— Ești pe jumătate pe lumea asta, pe când cealaltă jumătate este cine știe unde, a continuat Sydney monoton. Eu sunt o persoană ocupată. Am anulat o întâlnire ca să vin și te găsesc. M-am plimbat prin tot garajul căutându-ți mașina. Am văzut mașina lui Joe, dar pe a ta, nu. Am fost foarte îngrijorată. Am impresia că nu-ți pasă deloc de ceilalți.

— Te-a ghicit bine aici, a zis Timby dându-i lui Sydney coșulețul cadou devastat, cu celofanul rupt și mâncarea pe jumătate devorată.

— Te duc la spital. Sydney a întins palma desfăcută. Nu conduci tu.

— Bine, i-am spus dându-i cheile. Merg.

— Mergi? a făcut Timby.

— Doar să dau o fugă până sus, ca să-mi iau cardul de asigurare. Cobor imediat. Haide, Timby.

Ajunși în apartament, m-am îndreptat direct către debara. Am scos capacul cutiei vechi cu făină, unde țineam cheile de rezervă.

— Mamă, ce faci?

— Mă distrez.

Înapoi în lift, Timby a întins mâna către butonul H. L-am oprit la timp și am apăsat pe P2.

— Sydney a zis că a văzut mașina lui tati, i-am explicat. Dacă este adevărat, asta este o noutate semnificativă.

— Chiar așa?

Timby m-a urmat în garaj.

Într-adevăr, mașina lui Joe se afla pe locul său obișnuit. El parchează un etaj mai jos decât mine (cum să nu-l iubesc, când

îmi cedează locul de parcare mai bun!), și de asta nu remarcasem mașina când am ajuns. Am deschis-o cu cheile de rezervă.

— Urcăm? a întrebat Timby.

Am pornit motorul și am așteptat să se încarce ecranul. Din boxe s-au revărsat insipidele improvizații de jazz de la postul de radio Sirius, care îi place lui Joe.

— Câh, am bombănit, oprindu-l cu o lovitură de palmă. Un concert trebuie ascultat în direct. Altfel, este ca o salată de ieri.

Timby se zguduia de râs pe bancheta din spate.

— Ce e? l-am întrebat.

— Salata de ieri! E foarte comic!

— Și eu care credeam că nu înțelegi glumele mele.

— Ba le înțeleg. Doar că cele mai multe nu-s haioase.

Pe GPS a apărut cartierul nostru. Am căutat printre opțiunile meniului, până când am găsit RELUARE TRASEU.

Pe ecran, din nou cartierul nostru, dar de data aceasta peste hartă era suprapusă o linie punctată, indicând traseele parcurse de Joe. Am mărit distanța focală, ca să obțin o imagine panoramică a drumurilor lui Joe.

Cea mai groasă linie se forma între apartamentul nostru și biroul lui. Dar mai era o linie, aproape la fel de groasă, între apartamentul nostru și o destinație misterioasă, aflată la o distanță de vreo opt kilometri, în Magnolia, un cartier adormit, pe un deal unde noi nu mergeam niciodată. Unde nu avea niciun motiv să se ducă.

— Ce faci? m-a întrebat Timby.

Am micșorat distanța focală. O zonă rezidențială. Nu era bine.

— Așază-te, i-am zis. Pune-ți centura.

Am urcat spirala spre ieșirea din garaj cu scârțâit de roți și am ajuns în trafic. Nu am putut rezista dorinței de a arunca o privire spre hol. Sydney Madsen era cu spatele la noi și vorbea cu sărmanul Ajay, dând din mâini. Omul a făcut ochii mari când și-a dat seama că în mașina care înainta în viteză pe Third Avenue ne aflam eu și Timby.

— Mai ții minte ce ți-am spus, că subconștientul este o parte misterioasă a ta, care uneori are idei proaste? i-am spus lui Timby. Nu e cazul acum. De data asta mama ta face un lucru despre care știe foarte bine că este o idee proastă.

Am mers pe urma firimiturilor electronice de pâine și am cotit spre nord, pe Denny Avenue. Soarele îmi ardea ochii. Am coborât nervoasă parasolarul. De acolo a căzut o fotografie. Noi trei, anul trecut, jucându-ne cu iepuri de angora la târgul anual din Puyallup. Un val de neliniște: fericirea privită retrospectiv.

— Ce frumos! a zis Timby. Pot să mă uit?

I-am pasat fotografia peste umăr.

Imediat după mutarea noastră la Seattle, am mers la un târg de țară, primul din viața mea. De atunci a devenit o tradiție. Desigur, ca orice bună newyorkeză am fost oripilată de senzația că mă înconjurau o mulțime de persoane eliberate pe cauțiune și de greutatea medie a celorlalți gură-cască. La fiecare colț se vindeau brioșe cu zmeură din rulote compacte. MÂNDRIA WASHINGTONULUI, anunțau reclamele. Ce trist pentru Washington, mi-am zis eu, să se mândrească numai cu atât!

Același lucru se putea spune și despre distracțiile oferite. Se așteptau să fim uimiți de caprele din țarc, să exclamăm la vederea legumelor aranjate în așa fel încât să formeze steagul statului Washington, să ne adunăm în jurul demonstrațiilor de curățare a bijuteriilor. Probabil eram de prea mult timp în picioare sau poate de vină era căldura din septembrie, dar când am văzut bucuria sinceră cu care Joe a ovaționat startul unei curse de porci („Ia te uită! Urmăresc un Oreo!”), defensiva mea a cedat. M-am simțit una cu masa informă de oameni, cu mulțimea de locuitori ai Washingtonului, cu armele lor, cu Iisus și ochelarii lor de soare.

Și mi-am zis: „Ce trist pentru *tine,* New York, târfă drogată și egocentrică, cu priviri rapide, tăioase, obsedate de statut, cu trotuarele tale sugrumate, cu magazinele Prada proiectate de arhitecți celebri, care se reproduc ca un cancer, cu trăncăneala continuă despre prețurile imobiliarelor, care înecă orice discuție civilizată, restaurantele asurzitoare în care este imposibil să intri, vedetele ieftine de televiziune care domină talentul autentic pe Broadway, străzile puturoase obstrucționate de SUV-uri tot mai negre, cu geamuri tot mai fumurii, care transportă speculanți ticăloși din ce în ce mai bogați. Și unde duc toate? Spre căutarea succesului de ieri.”

În momentul acela am iubit noua noastră viață din înapoiatul stat Washington și mai ales pe Joe, care mă târâse după el aici, salvându-mă de ce mai rea variantă a mea, cea Manhattan-centrică.

— Îți amintești că anul trecut nu m-ai lăsat să-mi iau prăjitură bavareză? a fost aspectul remarcat de Timby, dându-mi înapoi fotografia. De ce ești tristă?

— Îmi fac griji că nu i-am acordat destulă atenție tatălui tău, i-am mărturisit.

— Nu-ți face griji, mamă. Așa ești tu.

Am tras pe dreapta și mi-am pus capul pe volan. Nu reușeam să respir adânc.

— Nu vreau să fiu așa, am îngăimat, cu vocea plină de lacrimi. Chiar nu vreau.

Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am întors.

— Ce faci? m-a întrebat Timby, cu vocea încordată de neliniște.

Am încercat cu stângăcie să mă cațăr în spate.

— Trebuie să te țin în brațe, am spus, străduindu-mă să ridic piciorul și să-l trec peste banchetă.

— Nu, a zis Timby, ghemuit pe locul său. Mamă, oprește-te.

— Vreau să fiu vrednică de tine, i-am declarat gâfâind ca în chinurile nașterii. Meriți o mamă mai bună. Mă blocasem între consolă și plafon, într-o poziție dizgrațioasă, de gargui, așa că am început să plâng: O, Doamne, uită-te la mine! Nici nu știu ce fac!

— Nici eu, a zis el. Du-te înapoi.

Mi-am răsucit umerii spre volan. Piciorul lui Timby m-a împins în scaunul șoferului.

Mi-am înfipt mâinile în păr.

— Iar acum, colac peste pupăză, mă port ciudat și înspăimântător.

— Lasă, nu contează, m-a liniștit Timby. Ai făcut o treabă bună.

Am băgat în viteză și am urcat pe Elliott Avenue, un drum aglomerat, printre depozite feroviare, fabrici abandonate și clădiri dărăpănate, pe cale să fie înlocuite cu centre moderne cu certificare ecologică. Cu alte cuvinte, niciun pieton.

De aceea mi-a atras atenția singurul tip care se îndrepta greoi spre nord.

Nu putea fi el. Am încetinit. El era.

— Nu se poate.

Am coborât geamul când am ajuns în dreptul lui.

— Ce? a făcut Timby. De ce oprești?

— Alonzo! am strigat. Urcă!

Partea superioară a corpului său și-a continuat drumul.

— Nu am putut s-o fac, a mormăit el peste zgomotul traficului. Nu mă întorc.

— Sunt pe banda de autobuze, i-am zis. Urcă!

Alonzo s-a supus fierbând de furie. Era plin de draci, stătea cu mâinile încrucișate și refuza orice contact vizual. Am plecat de pe loc. Alarma centurii de siguranță a bâzâit serviabil, apoi furios.

— Centura, a zis Timby.

Alonzo nu s-a mișcat.

— Este diferit? a vrut să știe Timby.

— Cum adică diferit? a spus Alonzo.

— Nimic, am zis eu. Doar că n-au voie să spună retardat.

Timby l-a bătut pe Alonzo pe braț.

— Scuză-mă. Pot să împrumut telefonul tău?

Alonzo i l-a întins peste umăr fără o vorbă. Pentru mine, misterul rămânea intact.

— Alonzo! Ce s-a întâmplat?

— Când am intrat, primul lucru pe care l-am văzut a fost un balot de funde de Crăciun de mărimea unui divan. Mi s-a făcut rău și am făcut cale întoarsă. Știi că de câțiva ani lucrez la un roman? Agenta lui Ben Lerner mi-a spus că i-l pot trimite ei când termin.

— Dar e grozav!

— Numai că eu nu-l pot termina, pentru că sufletul meu este un abator.

— „Mi-am drămuit viața cu linguriță de cafea[333]”, am spus eu cu compătimire.

Alonzo s-a sprijinit cu spatele de portiera din dreapta ca să mă privească mai bine.

— Mulțumesc. Dar iadul meu este unul personal.

— Sau nu. Știi contractul acela pentru o carte pe care-l semnasem? A fost anulat. Redactorul meu nici măcar nu mai lucrează în domeniul editorial. Editează brânză în Nyack.

— Ah, nu! a strigat Timby. Suntem săraci?

— Noi doi, am continuat eu adresându-mă lui Alonzo, noi doi suntem artiști. Am ales o cale alcătuită din greutăți și refuzuri în proporție de nouăzeci și nouă la sută. Dar suntem împreună. Asta e ceea ce contează.

— Lasă gargara, a mârâit Alonzo. Tu ești o femeie măritată cu un bărbat bogat. Ultima mea speranță este un post de profesor suplinitor. Și încearcă să mă dea afară și de acolo.

— Cine încearcă?

— Color the Core, a rostit el sentențios. Sau, mai bine spus, o teroristă plângăcioasă din Tacoma, cu un megafon și un cont pe Facebook. La „ocupație” a trecut interlocutor. Interlocutor, auzi! Locuțiunea ei nu depășește cutia de rezonanță numită rețele sociale. N-ar recunoaște o poezie nici dacă s-ar șterge la gură cu ea.

— Ce are cu tine?

— A reușit să pună cumva mâna pe introducerea mea pentru cursul de Poezie. Sunt prea mulți bărbați albi morți, după părerea ei. Iar acum se ocupă cu *e-distribuirea* unei petiții care-mi solicită demisia. Pe lista mea de lectură se află Langston Hughes. Ca și Gwendolyn Brooks. Dar astea nu-s decât o „dovadă a tokenismului meu”.

— Nu poate să forțeze concedierea ta, nu-i așa?

— „În timp ce oamenilor buni le lipsesc convingerile, ticăloșii sunt plini de pasiuni intense”, a zis Alonzo gânditor. Acum studenții nu mai recunosc aceste cuvinte ale lui Yeats, pentru că el este rădăcina tuturor relelor. Împreună cu Walt Whitman și Allen Ginsberg. A, și eu. Să nu uităm de bătrânul alb care sunt eu. Și eu sunt rău. M-aș oferi să mor dacă asta ar ajuta. Dar nu, ea nu dorește decât să-mi pierd casa. A întocmit tot planul. E furioasă, așa că dreptatea este de partea ei.

— Simt că trebuie să existe un alt mod de a aborda problema, i-am spus. Dar diversitatea se întâmplă să fie unul dintre subiectele de care am ales în mod pro-activ să nu-mi pese.

— Știți ce fac eu când se ceartă doi oameni? a intervenit Timby din spate. Aprob ultima persoană care vorbește.

— *Ce este mai lung*, *o pisică sau o gogoașă?* a izbucnit o voce computerizată dinspre bancheta din spate.

Speriată, am smucit de volan, mai să lovesc bordura.

— Este aplicația pentru lovituri la cap, a zis Timby ridicând telefonul. Apoi, întorcându-se către Alonzo: Mama s-a lovit la cap.

— Chiar așa?

— Îți pune o întrebare la fiecare cinci minute, a continuat Timby. Dacă nu știi să răspunzi la una, trebuie să mergi la spital.

— De cele mai multe ori o pisică, am spus eu. Mulțumit?

Urmasem indicațiile GPS-ului către un cartier oarecare.

— Câh, Magnolia. Cine ar vrea să locuiască aici?

— Într-o casă de șase sute de mii de dolari? a spus Alonzo. Eu.

— Joe nu a menționat niciodată ceva legat de Magnolia, am șoptit.

— Iartă-mă că întreb, a zis Alonzo, dar ce facem?

— Tati se tot duce undeva fără să-i spună lui mami, așa că ea a luat cheile de la mașina lui.

Alonzo și-a plimbat privirea de la Timby la mine și înapoi.

— De când s-a lovit la cap, face alegeri proaste, l-a lămurit Timby.

Am parcat în locul unde se întrerupea brusc linia punctată de pe hartă. Ne aflam într-un ansamblu de loturi uniforme și case din cărămidă roșie, cu un aer oarecum modern. Întregul aspect se opunea ideii de șic, casele fiind mai mult greoaie decât luminoase. Eram surprinsă că locul nu fusese descoperit încă de hipsteri. Dacă scăpam vie după ziua aceea, aveam să-l descopăr eu. Putea fi locul perfect unde să-ți trăiești viața și să mori în somn, sau cel puțin să mergi la colindat de Halloween.

Am coborât din mașină.

Totul emana o liniște stranie, grădinile cu rododendroni din fața caselor, arțarul japonez ce părea antiseptic într-un mod

bizar.

De ce ar fi venit Joe aici? Nu găseam niciun indiciu.

Am privit înapoi. Pe bord, prin parbriz: ALEEA JAZULUI. Plicul cu abonamentele noastre. Îl simțisem atât de ușor…

Am băgat mâna înăuntru și am apucat plicul.

— De ce vrei asta? m-a întrebat Timby.

M-am întors cu spatele și l-am rupt.

O singură foaie perforată. Un bilet pentru fiecare concert. Joe chiar luase decizia de a merge singur.

— A, nu, am zis. Nu-nu-nu-nu!

Portiera s-a trântit. Alonzo a înaintat calm către o peluză unde nu puteam fi auziți din mașină și m-a așteptat pe iarba cu aspect spongios.

— Poate vrei să vorbești despre ceea ce se petrece?

Muzică în surdină, un ritm greu, un cântăreț ațâțat, cu o voce procesată: Timby se cățărase pe locul din dreapta șoferului și țopăia fericit pe muzica „lui”.

Am inspirat adânc.

— Undeva, de-a lungul drumului, i-am spus lui Alonzo, fluturând biletele ca dovadă, căsătoria mea a devenit un SRL. Joe și cu mine am devenit doi adulți asociați la creșterea unui copil. Când ne-am cunoscut, l-aș fi urmat oriunde. Ascultam fermecată orice avea de spus. Mă încânta orice gest făcea. N-o să-ți vină să crezi în ce locuri făceam sex! Ne-am căsătorit și, desigur, mi-am spus că așa este viața. Dar nu era viață. Era tinerețe. Acum, Joe se duce singur la concerte de jazz, iar eu fac glume despre cât de rece și de excentrică am devenit. În urmă cu douăzeci de ani eram un fel de Johnny Appleseed, fermecam pe toată lumea și aruncam vorbe de duh în stânga și-n dreapta. Dacă mă împungeai cu degetul în obraz, își revenea la forma inițială ca un chec bine făcut. Acum, fața mea este o clătită veche, iar oamenii traversează pe cealaltă parte a străzii când mă văd venind. Să nu mai vorbesc despre stomac. Este dezgustător.

— Dacă ajută la ceva, află că mie îmi place compania ta.

— Imposibil.

— Nimeni nu recită poezii ca tine. Le ataci cu atâta realism, fără prefăcătorie și fără prestiință.

— Dar sunt o proastă.

— Ai minte de începător. Dar este o minte bună. Întotdeauna remarci câte un lucru care mie mi-a scăpat.

— *Doar,* am spus, referindu-mă la revelația pe care o avusesem de dimineață.

— *Doar,* a repetat Alonzo.

Muzica pop în surdină devenise o trâmbițare pop.

Timby deschisese portiera.

— Mamă! Am descoperit.

Alonzo și cu mine ne-am uitat unul la altul nedumeriți și ne-am dus spre mașină.

Pe ecranul GPS-ului, sub titlul DESTINAȚII ANTERIOARE, era o listă de nume de străzi și numere.

— Adresa introdusă de tata este la numărul nouă sute.

— Al naibii de isteț, domnule Holmes, a remarcat Alonzo.

Am privit în jur. Eram în fața casei cu numărul 915.

Alonzo a arătat peste drum, la colțul străzii, spre o peluză imensă. La capătul dinspre trotuar era scris cu cifre negre, formate cu șablonul: *900.*

Dincolo de peluză, o clădire joasă din cărămidă. CENTRUL COMUNITAR MAGNOLIA. Un scaun pliabil proptea o ușă.

— Nici măcar nu știu ce *este* un centru comunitar, am zis eu gânditoare.

— Hei, Timby, știi să faci roata? l-a întrebat Alonzo sprijinindu-se de mașină.

— Da.

— Bun. Mă poți învăța.

Am făcut un semn de recunoștință către Alonzo și am dat să trec pe partea cealaltă a străzii.

O voce din telefonul aflat în mâna lui Timby:

— *Ce culoare are țelina?*

— Culoarea țelinei, am strigat eu peste umăr.

Am traversat întinderea verde în diagonală către ușa deschisă. Pe scaun, un borcan plin de anemone proaspăt culese.

Din interior, aplauze anemice.

Am intrat în goană…

…într-o încăpere mult mai mică decât cea la care mă așteptam.

Într-un cerc de scaune pliante stăteau zece oameni cu destule tatuaje pentru douăzeci de oameni. Nici urmă de Joe.

— Bine ai venit, mi-a spus un bărbat chel cu o vestă de piele. Ești nouă?

Pe pereți, afișe: NU TE GRĂBI, ȘI VEI AJUNGE DEPARTE. NU TE COMPLICA. PAS CU PAS. ÎNTOARCE-TE MEREU.

Mda, vezi să nu!

Toți ochii erau ațintiți asupra mea. Chipurile lor erau atât de pline de compasiune, iar spiritul lor, atât de frânt, încât nu am putut decât să îmi deschid inima în fața lor.

— Îl caut pe soțul meu. Are un metru optzeci și opt. Păr șaten cu fire cărunte. Ochi albaștri. Nu se poate să fie bețiv. Nu cred. Dar nu mai știu unde să-l caut. M-am lovit la cap. Fiul meu este cu mine. Este afară, exersează roata împreună cu un poet care este în esență un prieten plătit. Știu că acesta este un grup anonim și că nu vă place să vă pârâți unul pe altul. Dar eu vreau din tot sufletul să-l găsesc pe soțul meu. Așa că aș putea să vă

spun cum îl cheamă, iar voi nu trebuie să spuneți nimic, doar să dați din cap, ca în *Toți oamenii președintelui*?

Priviri stânjenite zburau de la unul la altul. În cele din urmă s-au oprit asupra bărbatului în vestă, care mi-a spus cu blândețe:

— Dacă viața îți este afectată de o persoană dependentă, avem câteva materiale informative.

A arătat spre o masă cu broșuri și cărți. Alături, o cafetieră, câteva căni desperecheate și o cutie de cremă de alune pe care scria NUMAI PENTRU DEPENDENȚII DE SEX.

— Aaaaaa! am făcut. Voi sunteți cu sexul. Soțul meu nu este *așa*.

Poate că lăsasem să se strecoare în vocea mea o umbră de aversiune, pentru că o femeie a început să plângă încetișor.

— Ce-ar fi să plec, am zis făcând un pas în spate. Succes în… călătoriile voastre.

Am ieșit, mi-am acoperit fața cu mâinile și am rămas locului gemând.

— Tu ești! – vocea lui Timby, printre adierile vântului.

Am ridicat privirea.

Alonzo îl fugărea spre intrarea unei clădiri rotunde, de la celălalt capăt al aleii.

Cu litere șic, tipice anilor ’70, scria PRINȚUL PĂCII.

O biserică. Am înaintat pe poteca întinsă și primitoare, mărginită de verze ornamentale înflorite și panseluțe mov recent plantate.

Am tras de o clanță din cupru de mărimea unei bâte de cricket și am intrat într-un nartex cu tavanul scund și podeaua acoperită cu un covor. Da, un nartex. Îl întâlnisem cu zeci de ani în urmă într-un calendar lingvistic și, din toate cuvintele acelea pe care le uitasem, nartex era cel pe care mi-l aminteam acum. Alonzo stătea la o pianină așezată lângă perete.

— Care-i cântecul tău preferat? l-a întrebat el pe Timby.

— „Love You Hard”.

— Nu-l știu.

— Îl cântă Pansy Kingman, a spus Timby. Vedeta de la *Mie-mi spui?* Atunci m-a observat. Unde-ai fost?

— Nicăieri, am zis eu.

Mă dureau ochii. Poate era din cauza trecerii de la soare la umbră… Aveam nevoie să mă așez.

— Mai poți sta câteva clipe? l-am rugat pe Alonzo.

Am deschis ușa care ducea către partea principală și mare a bisericii (un cuvânt pe care se pare că nu l-am întâlnit într-un calendar lingvistic).

— Te duci la biserică? m-a întrebat Timby.

— Intru într-o biserică.

Alonzo a abordat pasajul introductiv al unei melodii la pian, apoi a început să cânte.

„If it hadn't been for Cotton-Eyed Joe, I'd been married a long time ago. Where did you come from? Where did you go? Where did you come from, Cotton-Eyed Joe?"[34]

Am pășit înăuntru. Biserica s-a deschis în fața mea. Lumina se filtra de sus, prin vitralii. Mai multă lumină intra prin geamurile simple din laterale. Becuri cu halogen atârnau grațioase la capătul unor fire lungi și subțiri. În candele roșii ardeau lumânări. Mirosul de tămâie stăruia în aer.

M-am așezat într-o strană, lăsându-mă copleșită de gânduri.

Bucky să-l citeze pe Buddha! Iar eu sunt căruciorul de cumpărături cu o roată stricată, care se învârte în cerc. Nici forța brută, nici hotărârea de fier nu mă pot elibera. Ivy, stând în fața mea la aeroport, tăcerea ei – o confirmare a faptului că eu eram pluta și era timpul să se descotorosească de mine.

Este limpede de ce a făcut-o: lumea lui Bucky este construită pe excludere. Biletul de intrare acolo este loialitatea slugarnică. După ce Ivy dezvăluise adevărul despre căsătoria lor, unul dintre noi trebuia să dispară.

Revelație!

Violet mi-a spus odată:

— Schimbarea este scopul. Revelația este doar premiul de consolare.

Avea dreptate, desigur.

Nu vreau revelații. Îmi vreau sora înapoi.

Îmi pare rău, Eleanor, îmi spune Ivy când mă bântuie pe la trei dimineața, în vreme ce Joe sforăie liniștit lângă mine. *A fost o alegere dezgustătoare pe care a trebuit să o fac. Vreau să știi că mă gândesc la tine. Tu ești familia mea. Și mie îmi este dor de tine.*

Apoi mă trezesc acoperită de sudoare, părăsită, un monstru golit și de blândețe, și de putere, de toate calitățile pe care le-am posedat vreodată. Dimineața mă întorc la viața mea obișnuită, care este doar un simulacru de viață obișnuită, din cauza secretului meu rușinos: am fost redusă la o chestie căreia îi este dor de Ivy.

Am atins locul gol de lângă mine, un lucru pe care mă trezesc făcându-l atunci când mă încearcă dorul de sora mea.

Alinarea și emoția de a o avea lângă mine. Să am din nou o soră care „trecea mereu pe la mine", cum spusese Spencer. Imaginându-mi carnea și membrele lui Ivy, simțeam cum crește ceva în mine, fetele Flood din nou, pregătite să cucerească lumea.

— Scuză-mă. Era Timby, care ținea ușa întredeschisă și băgase capul înăuntru. Poți să numești trei țări din Europa?

— Spania, Franța și Luxemburg.

Timby a ridicat degetele mari spre mine, apoi a închis ușa.

Am început ședințe cu un alt psiholog săptămâna aceasta. I-am spus povestea Trubadurului Neliniștit, cea pe care o cizelasem în nopțile de nesomn. În povestea mea, Bucky era personajul negativ, eu, victima, Ivy, pionul. Era atât de imparțială, încât ar fi putut fi spusă de un terț. (Trucul lovește din nou!) Psihologul a sugerat că cel mai rău lucru pe care-l poate trăi cineva este să fie ținta „urii și a neînțelegerii".

— Dar dacă ar exista ceva și mai rău? l-am întrebat. Ură și *înțelegere*?

Din tot ce spusese Bucky la aeroport în ziua aceea, nimic nu era greșit.

Doriți să gustați brânză Gouda cu nuci? Îmi pare rău, Joyce Primm, ai ajuns să vinzi brânzeturi pentru că ai vrut adevărata poveste a vieții mele, dar eu deja o anulasem cu un X.

Am ridicat capul.

Lumina prăfuită avea culorile toamnei, culorile anilor '70: portocaliu, muștar, maro, oliv. Vitraliile păreau inspirate mai degrabă de Peter Max sau Milton Glaser decât de creștinism. O mână care ține o porumbiță. Cuvântul „bucurie" scris cu litere neprietenoase. Singura imagine a lui Iisus îl prezenta cu părul împletit în funii în culorile curcubeului, ca pe coperta unui album al lui Bob Dylan. Mama a venit acasă într-o duminică radiind de optimism deoarece corul cântase cântecul „Zi după zi" din musicalul *Godspell*, iar preotul anunțase că de acum încolo femeile vor avea voie să poarte pantaloni la biserică. Peste mai puțin de un an murise.

Tata ne numea pe toate trei „fetele mele". Mama ne spunea mie și surorii mele „fetele mele". Ce dezonoare pentru ei doi, rușinoasa înstrăinare de acum a fetelor Flood!

Ridicarea unui zid în jurul lui Bucky, al lui Ivy și al ruinelor trecutului părea în momentul acela singura soluție. Ani întregi funcționase. Oarecum! Dar în ziua aceea zidul se prăbușise.

M-am ridicat în picioare. Inima îmi era grea ca un meteorit.

Urma să fac cincizeci de ani în mai. Realizările mele? Pentru cei mai mulți, ar fi fost de domeniul fantasticului. Tot ce-mi propusesem să realizez în această viață, realizasem, și încă fără mare efort. Mai puțin să-i iubesc așa cum meritau pe cei pe care-i iubeam cel mai mult.

Era timpul să încerc altceva. Dar ce?

Alonzo și Timby erau în picioare, și am putut observa o intensă energie ludică ricoșând de la unul la altul.

— Unde s-a dus? a zis Alonzo. Nu te mișca, acolo este!

— *Unde*? a întrebat Timby, sărind în sus și-n jos.

Alonzo a întins o mână după urechea lui Timby și a scos un bănuț.

— Aici e! Nu-i corect!

Timby i-a luat moneda din mână.

— Nu-i corect, a repetat Alonzo, apoi s-a întors către mine. Ai reușit?

— N-am avut niciun strop de noroc, i-am spus.

Preț de câteva clipe am privit toți trei soarele de după-amiază, apoi ne-am întors pe alee spre mașină.

Întâlnirea Celor doisprezece pași se terminase. Câțiva dependenți rămăseseră pe loc, să bea cafea și să fumeze. M-am apropiat.

— Bună, am spus. Vreau să vă cer iertare din nou pentru întrerupere.

— Mimeni nu e berfect, a zis bărbatul cu vestă.

Femeia cea sensibilă mă privea precaută, sorbindu-și cafeaua. Bea dintr-o cană de ceramică dintr-un set de olărit Color Me Mine. Grosimea căniii și smălțuirea de mântuială nu puteau fi confundate.

Am crezut că am halucinații.

— Pot să văd cealaltă parte a căniii? am rugat-o.

A întors-o. Desenul copilăros al unui baston și cuvântul „Tati”.

Scrisul strâmb al lui Timby.

— Joe a fost aici, am zis.

Toate privirile m-au ocolit.

În culmea frustrării, am strigat:

— Nu-i nimeni prin apropiere care să *nu* sufere de o dependență? Am o singură întrebare simplă.

— Au plecat toți devreme și au luat un autobuz către Key, a vorbit o femeie care s-a aplecat să mângâie o pisică.

— Către Key? am repetat eu.

— Arena Key.

Arena Key făcea parte din Centrul Seattle, o zonă de șaptezeci de pogoane în mijlocul orașului, care adăpostise Târgul Internațional din ’62. Campusul impecabil se lăuda acum cu cinci muzee, șapte teatre, vreo zece restaurante și zero locuri de parcare. Am înghițit gălușca și am apelat la un valet.

Privirile mi-au fost atrase către Spece Needle, care trona fantastic deasupra capetelor noastre; luminile sale albe și puternice începeau să învingă cerul vinețiu.

— Pot să fac pipi? a întrebat Timby.

— Repede.

— Îl duc eu, s-a oferit Alonzo, și s-au îndreptat către teatrul pentru copii.

M-am oprit pe o platformă, m-am sprijinit de balustradă și am contemplat întinderea care se deschidea în fața mea.

Vara se sfârșise: căruciorul cu floricele de porumb, vopsit în roșu aprins, era închis cu lacătul și tras lângă un zid de beton. Arțarii japonezi aveau culoarea somonului. Adevărate armate soseau în zori pentru a șterge semnele toamnei de pe pământ; mai rămâneau doar în copaci. Peluza era proaspăt tunsă și dungată ca un covor abia aspirat. Tineri de douăzeci de ani, bărboși și cu părul prins în codiță, mergeau pe lângă biciclete, cu ecusonul fluturând la capătul unui șnur agățat la gât. Fântâna enormă din centru împroșca apă în sus și în lateral din cincizeci de duze îndreptate spre cer, toate sincronizate pe muzică, una agresiv clasică, după cum îmi părea din poziția îndepărtată în care mă aflam cocoțată. Copii mai mult sau mai puțin îmbrăcați goneau pe terasamentul fântânii, căutând să scape de împroșcările imprevizibile. Mulți tremurau violent, căci nu reușiseră: eram în pragul iernii.

Arena Key se contura amenințător.

Urâtă, turtită, din beton. Era greu să-mi imaginez că fusese vreodată considerată frumoasă, chiar și în ’62. Beatles cântaseră acolo. Și Elvis. Era locul unde echipa Sonics câștigase campionatul. Dar timpul o dăduse uitării. Echipa Sonics se mutase în Oklahoma. Nicio echipă din NBA nu mai dorise să se instaleze acolo. Formațiile refuzau să mai dea concerte în sala aceea. Logic ar fi fost să fie demolată. Dar întotdeauna se opusese publicul. Nici chiar apărătorii săi nu găsiseră alt argument decât sentimentalismul încăpățânat.

Alonzo s-a oprit lângă mine, la balustradă.

— Vreau să mă duc acasă, am spus, simțind brusc o rafală de frică. Nu vreau să aflu pe unde a umblat Joe.

— Dar eu vreau! mi-a replicat Alonzo râzând.

— Să mergem, Timby.

Timby nu era acolo, ci alerga la vale, către un grup nedeslușit de oameni care se plimbau balansând în mâini căni de cafea de la Starbucks.

— Tati! striga el.
Iar unul dintre ei era Joe.

Mama era reprezentată de tânărul agent teatral Sam Cohn încă dinainte ca acesta să devină marele Sam Cohn. Într-un an, de ziua lui, i-a organizat o petrecere-surpriză în apartamentul nostru dezordonat, cu chirie fixă, din Upper West Side. Condiția ei: ca fiecare invitat să aducă un prieten pe care Sam nu-l întâlnise niciodată. În timp ce toți prietenii adevărați ai lui Sam stăteau ascunși pe scara din spate, Sam a intrat într-o încăpere plină de străini care strigau: „Surpriză!”

Acum era rândul meu să scrutez fețele acelea străine, vrând să mă simt ușurată că nu recunoșteam pe nimeni.

Zâmbeau și sporovăiau cu însuflețire, ca și cum încercau să facă o impresie bună. Tăcerea familiarității nu se așternuse încă.

Joe l-a văzut pe Timby. Fața i s-a aprins. I-a dat cafeaua unuia dintre bărbații necunoscuți chiar înainte ca Timby să-i sară în brațe. Picioarele lui Timby erau atât de lungi, încât mi se părea că Joe ține în brațe un adult.

Joe s-a uitat în jur și m-a văzut sprijinindu-mă de balustradă.

I-am făcut cu mâna.

Joe a clătinat din cap, dar nu din cauza surprizei sau a remușcărilor. Era ca și cum… îndrăznesc să spun… ca și cum primea cu bucurie miracolul întregii situații.

PLANUL

Din locul în care stătea Joe, Eleanor părea să aibă din nou treizeci de ani, îmbrăcată cum era în pantaloni scurți și cămașă cu trandafiri roșii, cu picioarele acoperite de nisip.

Pe atunci, în anul al doilea de rezidențiat, Joe era în garda de noapte la Urgențele spitalului Southside din Long Island. Noaptea de vineri aducea întotdeauna petrecăreți cu răni asociate consumului de alcool, dar niciodată pe cineva atât de captivant ca surorile Flood.

Ivy era cea care atrăgea privirile, înaltă de un metru optzeci, cu pielea de culoarea laptelui, diafană și grațioasă, cu tivul rochiei galbene înnegrit de cât fusese târât pe jos. Ceva din înfățișarea ei te făcea să-ți dorești s-o atingi și să te încredințezi că este reală. Dar cea rănită era Eleanor, cu brațul drept prins într-un bandaj făcut dintr-un cearșaf.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, i-a cerut Joe.

Eleanor avea ochi verzi și o umbră de pistrui pe față. Frumușică, dar nu sora cea frumoasă.

— Știi cum este când te plimbi pe plajă, a zis ea, oprindu-se ca să râgâie. Scuză-mă. Vezi casele acelea cu terasă șubredă și te întrebi: „Ce idiot ar fi atât de prost încât să stea acolo, ca să nu mai spunem să dea o petrecere și să invite treizeci de oameni?”

— Iar răspunsul este… a completat Ivy arătând către Eleanor.

— Să vedem stricăciunile.

Joe i-a sprijinit brațul pe o masă cu rotile. A desfăcut cu blândețe cearșaful.

Eleanor a privit în jur, de parcă vâna detaliile cabinetului. Joe a privit-o cum se uită în jur. Dându-și seama, și-a coborât ochii. S-au oprit pe curba taliei, care se vedea printre doi nasturi ai cămășii. A întors repede privirea.

Încheietura îi era umflată.

Joe a întins mâna.

— Poți să mi-o strângi?

Eleanor a tresărit, incapabilă să-și miște degetele.

— Sunt dreptace! a spus ea. Așa îmi câștig existența. Dacă nu pot ține un creion, viața mea s-a terminat.

— Sau cel puțin va fi importunată, a intervenit Ivy. Apoi către Joe, ca și cum Eleanor nu s-ar fi aflat în cameră: Tinde să exagereze.

— O slujbă care-mi poate schimba viața îmi pică în brațe, și ce fac eu chiar înainte de a semna contractul? a răbufnit Eleanor. Închiriez o casă în Fire Island și dau o petrecere cu bere.

— Eu voiam o petrecere tematică, a spus Ivy îmbufnată. E solstițiul de vară, e 21 iunie.

— Tu oricum te îmbraci ca Titania în fiecare zi, i-a replicat Eleanor, apoi s-a întors către Joe: M-am purtat ca ultimul țărănoi! Să cheltuiesc banii pe care nu i-am câștigat încă pe o petrecere!

— Să mergem la radiologie, a spus el.

— Doamne! Dumnezeule! a exclamat Eleanor. Ce tricou e ăsta?

Joe și-a desfăcut halatul ca să verifice. Cel pe care-l îmbrăcase în dimineața aceea pe întuneric era galben ca narcisele și avea imprimat un clovn albastru vesel și cuvintele *Meyer Mania.*

Ivy s-a apropiat. Acum era examinat cu atenție de ambele surori.

— Meyer Mania? a spus Ivy.

— Mda, a zis el, neîmpărtășindu-le entuziasmul, îl am de când lumea.

— Dar *ce* este? a vrut să știe Eleanor.

— Teoria mea este că o familie pe nume Meyer a comandat aceste tricouri pentru o reuniune de familie și li s-a oferit o imagine gratuit, așa că au ales un clovn vesel.

— Dar cum te-ai pricopsit cu el, totuși?

— L-am găsit într-un uscător pe când eram student.

Eleanor a strâns-o pe Ivy cu mâna sănătoasă. Ivy a strâns-o și ea.

— Ce este? a întrebat Joe.

— Cred că te iubim, a zis Ivy.

Radiografia indica o fractură gravă de radius. Când a intrat în cabinet, Joe le-a găsit pe cele două surori văicărindu-se în legătură cu petrecerea.

— Mă mir că nu te doare mai tare, i-a spus el lui Eleanor.

— O, ba mă doare, a zis Eleanor. Rezist la durere. Rușinea însă n-o pot suporta.

— Tu câștigi! a spus Ivy, împungând-o pe Eleanor.

Eleanor a tresărit; timp de câteva clipe, cele două surori s-au pierdut una în cealaltă.

Ivy i-a explicat lui Joe:

— Avem un concurs. Fiecare se străduiește să demonstreze că are o fire mai slabă decât a celeilalte.

Joe a încercat să înțeleagă.

— Ai douăzeci de puncte bonus, i-a spus Eleanor lui Ivy. Viața mea s-a terminat, iar tu te holbezi la tine însăți.

Ivy stătea pe vârfuri și-și admira reflexia într-un luminator.

— Dați-i domnișoarei Narcis o oglindă, că se urcă pe masă, a zis Eleanor.

— Cariera ei nu s-a terminat, nu-i așa? a vrut să știe Ivy.

— Nu! a răspuns Joe. Îi pun un ghips scurt și peste două săptămâni va putea să țină iar creionul în mână.

— Ghips? a strigat Eleanor. Alo, Violet Parry? Eram pe o platformă care s-a prăbușit și mi-am rupt încheietura, așa că va trebui să găsești un alt director de animație. Apoi, cu o voce mai ridicată cu o octavă: De ce acum? De ce mâna dreaptă? Când lucrurile începeau în sfârșit să…

— Taci, a spus Joe, surprins de forța tonului său.

Dar și mai uimitor este faptul că Eleanor a tăcut.

— O, Doamne, a șoptit Ivy.

— Lumea nu-ți este prietenă, i-a spus Joe lui Eleanor. Scopul ei nu e să-ți facă viața ușoară. Tot ce poți face este să-ți croiești loc cu forța și să te lupți împotriva curentului.

Pe chipul lui Eleanor s-a răspândit un zâmbet.

— Și să te sun luni.

— Și să mă suni luni.

— O, Doamne!

De data asta, Ivy a exclamat cu voce tare.

După douăzeci de ani și Timby, după apartamente cumpărate și vândute, lucruri împachetate și despachetate, o mutare în celălalt capăt al țării, înmormântări ale părinților, succese și eșecuri profesionale: cum putea Joe să-i spună lui Eleanor că drumul lui îl dusese într-o direcție care nu o includea și pe ea?

Că timp de cincizeci de ani existase o arhitectură ascunsă în viața lui, ca luminile din podeaua avionului. Sunt mereu acolo, încorporate în firescul avionului; nu le remarci până când apare o urgență, și atunci se aprind ca să-ți arate drumul spre ieșire.

Totul începuse pe neașteptate. În urmă cu o lună. Într-o duminică răcoroasă, ziua meciului inaugural al echipei Seahawks. Ca de obicei, Joe sosise la Clink cu două ore mai devreme, ca să se ocupe de jucători.

Primul pe listă, Vonte Daggatt, un apărător de elită, care suferise o fractură gravă de radius la sfârșitul ultimului sezon. Joe îl operase imediat, inserând o plăcuță de titaniu. Osul se vindecase frumos peste vară. Avusese o mică umflătură miercuri; Joe spera ca injecția cu cortizon s-o fi redus destul ca Vonte să poată juca.

Antrenorul Carroll, mestecând trei lame de gumă, măsura cu pasul spațiul din fața cabinetului. În cinci minute trebuia să dea lista finală, iar numele lui Vonte trebuia să se afle pe ea.

— Acum ce simți? l-a întrebat Joe pe Vonte, strângându-i încheietura și căutând o tresărire pe chipul lui.

— E foarte bine, a zis Vonte cu un zâmbet pregătit.

Știa bine că Joe știa că ar fi spus orice ca să iasă pe teren și să joace.

— Simți ceva tare? a insistat Joe.

— Ei, știi tu.

Gordy, unul dintre antrenori, a luat poziție de drepți. Joe s-a întors către el.

— Să poarte o orteză.

— Mulțumesc, dom' doctor, a zis Vonte.

Pete Carroll a intrat.

— Înseamnă că este bine?

Joe a încuviințat din cap.

— Pregătit de meci? a întrebat Pete, strângând mâna lui Vonte.

— Totul depinde de Dumnezeu, a spus Vonte.

— Vrei să spui că totul depinde de orteza de la Sanders, l-a corectat Joe.

— Acum depinde de mine, a zis antrenorul, îndreptându-se plin de energie spre ieșire. Mulțumesc, Joe!

— Mi-am adus toată familia la meci, a spus Vonte în timp ce Joe îi aplica orteza.

— Și eu pe nevastă-mea, a zis Joe. Primul ei meci.

— Primul?

Capul lui Vonte s-a smucit pe spate. S-a lansat într-un hohot lung și plin de înțelegere.

— Vai, săracul de tine!

Joe nu a spus nimic.

Refuzul lui Eleanor de a veni la meciuri fusese ușor de înțeles la început; cu timpul, însă, devenise enervant; după și mai mult timp, l-a simțit ca pe o ofensă personală. Din cauza asta insistase să vină astăzi.

Joe a aplicat singur orteza. Avea să dea stabilitate încheieturii, dar în același timp permitea mișcarea liberă a degetelor.

— Prima ladă de bere este pentru dumneavoastră, dom' doctor, i-a promis Vonte.

— Nici nu mă așteptam la altceva, i-a replicat Joe.

Joe a continuat cu ceilalți jucători și loviturile lor minore. O durere de genunchi. Un spasm muscular la spate. Un deget de la picior luxat în urma unui accident la grătar, din pricina unui șlap.

Aproape de ora începerii jocului, Joe s-a trezit în mijlocul șirului de jucători și personal auxiliar care-și croiau drum către teren. Dispoziția era bună, dar nu depășea limitele. Prevestea o victorie.

Echipa a așteptat semnalul de intrare în gura întunecată a tunelului. Pe teren, niște oameni rostogoleau tuburile cu artificii pentru a le pune pe poziții. Fetele de la Sea Gals formau un grup fascinant. Echipa video, în veste galbene, mișuna prin jur. Când s-au aprins luminile camerelor de filmat, jucătorii s-au adunat laolaltă, într-un ciorchine ca o amibă, sărind și scandând.

Când s-a ferit din calea lor, Joe a dat peste Kevin, un alt doctor din echipă, care fusese de acord să ocupe poziția

principală în acea zi, datorită neobișnuitei apariții a lui Eleanor.

— Voi fi în tribune, i-a spus Joe.

— Bine, a spus Kevin, îți trimit un mesaj dacă avem nevoie de tine.

Joe a scos din buzunar biletul lucios și s-a îndreptat spre scări.

A ieșit dintre betoanele stadionului care răsunau plăcut, în mijlocul unui ocean sclipitor și vălurit de șaptezeci de mii de fani, o legănare de albastru. Luminile scăldau terenul într-un verde fals și fantezist. Cerul de septembrie părea capricios, cu pete negre; fuioare de nori treceau în grabă deasupra capetelor. Un vârtej de vânt i-a mângâiat fața lui Joe. A inspirat aerul sărat.

Așa.

Campionul de la *Jeopardy!* născut în Seattle, Ken Jennings, a înălțat steagul cu numărul 12, apoi s-a grăbit către margine, fluturând deasupra capului un fular în culorile echipei și învolburând extazul mulțimii. Nici chiar sirena marcând semnalul de începere a jocului nu a putut concura cu vuietul care-ți spărgea timpanele. Stadionul le duduia sub picioare.

Lovitura de începere!

Jucătorul celor de la Cardinals a semnalat o prindere corectă. Fanii și-au manifestat dezamăgirea, ca niște ondulații la suprafața apei.

Joe a întârziat la capătul scărilor, delectându-se cu optimismul general. Cât de mult i-ar fi plăcut ca Timby să fie acolo! Luni dimineață la prima oră avea să depună o cerere pentru bilete la toate meciurile pe terenul propriu. La întoarcerea acasă avea să se oprească la magazinul cu suveniruri și să cumpere bluze identice pentru ei doi.

— Luăm noi asta dacă nu o folosești.

Două blonde obosite, cu șuvițe de păr albastru și verde, priveau cu ochi de cățeluș la Joe și la ecusonul pe care-l avea la gât: ACCES PE TEREN ȘI ÎN VESTIARE.

Joe a chicotit și a ascuns ecusonul sub cămașă, apoi a început să coboare scările pline de floricele de porumb. La fiecare câțiva pași bătea palma cu câte un tip alb, cherchelit.

— Seahawks! a strigat unul care uitase că avea o bere în mână.

Un val de băutură aurie i-a împroșcat degetele. Le-a supt iubitor.

Pe toate chipurile se citeau cuvinte care nu aveau nevoie să fie rostite: „Am reușit să intrăm aici, cel mai grozav loc.” Mândria colectivă îl îmboldea pe Joe în timp ce se îndrepta către rândul J.

Locul său era al șaselea de la margine. A scrutat șirul de oameni, în căutarea lui Eleanor. Poate nu sosise încă.

— Scuze, oameni buni, a spus Joe voios, croindu-și loc către scaunul său. Îmi pare rău.

Eleanor *era* acolo. Stătea cu picioarele încrucișate, strângând în brațe geanta pe care o ținea în poală. S-a ridicat ca să-l lase pe Joe să treacă.

— Bună, iubito! a fost nevoit Joe să strige. Îți vine să crezi ce nebunie este aici?

— Știu! Rândurile sunt înguste ca niște felii de prosciutto. Trebuie să fii slab țâr ca să te strecori.

— Da, și asta, a recunoscut el aplecându-se să-i dea un pupic pe obraz.

— Ah, a zis ea. Am trecut pe la camera de protocol. Ai fost?

— Nu cred.

Atacul echipei Cardinals preluase controlul. Primul atac al anului, un atac în fugă. Un câștig de cinci puncte.

— Of, a făcut Joe. Ar fi trebuit să oprim atacul.

Toți cei din jurul lui au bombănit încuviințând tensionați.

— Nu au decât sticle cu apă la temperatura camerei, spunea Eleanor, chipsuri și un bol imens cu o salată de fructe apoasă. Părea de la cutie. Cel puțin merele erau proaspete. Știi de unde știu?

— Iubito, a întrerupt-o Joe. Meciul.

O pasă de atac, fundașul de la Cardinals a înaintat… Dar a fost interceptat… de Vonte!

— Bravo! a aclamat Joe.

În dezlănțuirea de palme lovite în aer, Joe simțea iubire venind din toate părțile.

Două rânduri mai jos patru tricouri țopăiau în sus și-n jos: DAGGATT, DAGGATT, DAGGATT, DAGGATT. Familia lui Vonte. Joe i-a recunoscut de la spital. Soția sa, Chrissy, țipând de fericire, în timp ce fetele, Michaela, Asia și Vanessa, înregistrau reluarea video.

Joe a simțit ceva lângă obraz.

Degetul mare al lui Eleanor. Pe el, abțibildul de pe un măr.

— Uite cu ce era să mă înec, a zis ea rânjind.

Un val brusc de gânduri negre l-a sugrumat pe Joe.

Nu vrea să se afle aici. Nu-i place nimic din ce-mi place mie. Nici jazzul, nici documentarele, nici plimbările cu bicicleta. Dacă nu este ideea ei, face mutre nemulțumită. Soția mea joacă numai individual, întotdeauna a fost așa. De ce înțeleg abia acum?

— Nu ești obligată să stai, a spus el.

— Hm?

— Nu aveam de gând să te torturez. Planul era să ne bucurăm de joc împreună.

Întreaga făptură a lui Eleanor s-a liniștit; chipul i s-a relaxat.

— Ți-am spus în ultima vreme că te iubesc?

Joe a râs. Era melodia lui Van Morrison care le plăcea cel mai puțin.

— Nu vă aud! a bubuit o voce – Macklemore, într-o înregistrare, șarjând pe ecranele enorme.

A treia încercare reușită. Toți fanii știau ce să facă: au sărit de pe scaune și au urlat cât puteau de tare. Joe li s-a alăturat, țipând cu mâinile pâlnie la gură.

S-a întors apoi către Eleanor. Nu era acolo.

A zărit-o peste umăr, printre spectatori, urcând în grabă scările, câte două.

Incredibil.

Chiar plecase, fir-ar a dracului de treabă!

Scaunul ei era încă lăsat. Neîncrederea, furia, sentimentul de alienare. Și scaunul gol.

Joe a făcut un pas poticnit în spate, și piciorul i-a aterizat direct pe o gentuță din plastic transparent cu emblema Seahawks. A ridicat-o de jos. Era plină de cosmetice sparte.

Aplauze.

Trei băieți dintr-o frăție studențească, așezați pe rândul de deasupra, aplaudau încet și sarcastic. Niște unghii verzi scânteietoare au smucit geanta. O femeie enervată, într-un tricou roz de camuflaj cu un 12 făcut din paiete, a început să se smiorcăie.

— Îmi pare rău, a murmurat Joe.

— Nu prea obișnuiești să mergi pe jos, nu? i-a spus soțul, zeflemitor.

— Rujul meu preferat! a icnit femeia. S-a stricat pivotul.

Aplauze.

Ceva s-a trezit în Joe atunci. Privirile i-au țâșnit de la studenți la soț și soție.

— Serios? a zis el.

Toți, fără nicio excepție, și-au ferit privirile.

Joe a ieșit naibii de acolo.

Tremurând, a alergat pe marginea terenului și a trecut înapoi prin tunel, lăsând în urmă standurile cu furtuna lor de mirosuri de carne, de fermentație și de dulciuri. A coborât în grabă scările, trecând pe lângă întârziații grăbiți. Sus, ridicat pe o platformă, un camion Toyota strălucitor, înghețat în mijlocul aventurii, înclinat, gata să se răstoarne.

A fluturat ecusonul de acces înspre gardianul postat în fața cortinei albastre. Zona cu acces restricționat. A urmat dunga albastru-verde de pe podeaua de beton. Aceasta cotea la stânga.

Deasupra capului: ACCESUL PE TEREN SE FACE PE ACESTE UȘI.

— Domnule doctor Wallace!

Un alt gardian, Mindy, fan secret al echipei Colts, a făcut un pas lateral pentru a-l lăsa pe Joe să treacă. Pe pereții albi ai holului din beton scria cu litere enorme, albastre:

LUPTĂ PENTRU VICTORIE
CONCUREAZĂ MEREU
SĂ DĂM TOTUL
NU RENUNȚA NICIODATĂ

Joe și-a simțit stomacul strângându-se, ca lovit de greutatea acestor cuvinte.

Un nou val de gânduri negre.

Banii trimiși părinților. Excursiile caritabile. Strângerea de fonduri. Zborurile de douăzeci și șase de ore până în Kenya. Timpul suplimentar petrecut cu pacienții. Exercițiile cu greutăți la WAC. Link-urile drăguțe trimise lui Eleanor. Motorul cu aburi construit împreună cu Timby. Dușurile dinainte de a intra în piscină. Biletele de mulțumire trimise angajaților serviabili din magazine. Ridicarea gunoaielor de pe trotuar. Drumurile făcute la centrul de reciclare a electronicelor. Menținerea termostatului la douăzeci de grade. Refuzul de a irosi chiflele. Politețea de a-i lăsa pe alți șoferi să intre în față în trafic. Exercițiile mnemotehnice pentru a reține numele angajaților din sala de operații. Chipsurile fără sare. Focurile cu indicii. Colonoscopiile. Renunțarea la locul de parcare mai bun, în favoarea lui Eleanor. Achiziționarea săptămânală a câte unei cărți cartonate de la Elliott Bay. Pingelirea pantofilor. Bacșișurile date cameristelor la hotel. Reumplerea buteliilor cu bere. Utilizarea semnelor de punctuație în mesaje…

Buum! O detunătură puternică s-a auzit de pe teren.

Venind spre el prin tunel: o pasăre de pradă. La nivelul ochilor. Adevăratul uliu de mare din Seattle, cocoțat pe mâna înmănușată a dresorului său. Joe nu și-a dezlipit privirea din ochii păsării când au trecut unul pe lângă celălalt. Prădătorul i-a susținut privirea rotindu-și capul, holbarea sa pătrunzătoare sugerând atât înțelepciune, cât și oboseală.

Umerii lui Joe zvâcneau de tensiune. A pășit pe gazon.

Fetele de la Sea Gals au alergat în formație și, ocupându-și pozițiile, opt în linie, două în adâncime, au început o mișcare lascivă pe melodia „Dirty Deeds Done Dirty Cheap” a celor de la AC/DC. Machiaj gros cât scoarța de copac, decolteu făcut artizanal, ciorapi de culoarea pielii: un afront viu la adresa naturii.

Joe și-a ferit privirea.

Mingea era din nou la Cardinals; cei de la Hawks probabil pierduseră posesia mingii prin ratarea atacului. Antrenorii și jucătorii erau îngrămădiți la celălalt capăt al terenului.

Joe l-a observat pe Gordy la linia de cincizeci de iarzi. Simpla vedere a antrenorului îi dădea o senzație de ușurare: Gordy

glumea cu „specialistul în flexibilitate” al echipei, în fond un profesor de yoga, un tip mărunțel cu picioare fusiforme, care purta mereu o bandană. Spunea ceva ce-l făcea pe Gordy să se îndoaie de râs. Joe a mărit pasul, dorind să se asocieze spiritului tovărășesc.

Dar apoi, în mâna lui Gordy: o orteză. Orteza *aceea.*

Joe a studiat cu ochii mijiți acțiunea de pe teren. Apărarea lor își ocupa pozițiile. A găsit jucătorul cu numărul 27.

Era cu spatele la el. DAGGATT.

Întregul lui corp s-a cutremurat; pur și simplu nu-i venea să creadă. S-a îndreptat ca o furtună spre antrenor.

— Ce pizda mă-sii, Gordy?

Gordy s-a întors. Știa cât de gravă era situația.

Profesorul de yoga s-a tras din linia focului.

— Vonte a vrut să încerce o intrare în posesie fără ea, a zis Gordy cu vocea frântă de panică. Se simțea bine.

— Nu era decizia ta.

— Suntem în regulă, a spus profesorul de yoga.

— Nu, a replicat scurt Joe. Nu suntem în regulă.

— Aproape că a fost ales… s-a bâlbâit Gordy.

— Dar ce, l-ai inclus în echipa ta ideală? Tu ai o singură grijă: să te asiguri că niciunul dintre oamenii ăștia nu suferă o accidentare care să-i poată încheia cariera.

— Știu.

Gordy părea pe punctul de a vomita.

— Asta este sursa lui de venituri! Tipii ăștia au la dispoziție zece ani, în cazul în care sunt norocoși! El are trei fete!

— Știu.

— Ba știi pe dracu’! Joe s-a apropiat cât putea de mult de el. Nu mai spune că știi!

Profesorul de yoga s-a băgat între ei.

— Hei, frățioare, potolește-te.

— Tu nu vorbești cu mine! a urlat Joe.

— Să liniștim apele, a gângurit profesorul de yoga.

Bandana lui portocalie purta un logo – GODADDY.

Joe l-a împins cu putere pe profesorul de yoga.

— Ce dracu’? a strigat Gordy.

Profesorul de yoga a zburat pe spate și mai că s-a prăbușit…

Dar a fost salvat de remarcabilul său echilibru…

Și s-a redresat.

Joe s-a repezit din nou spre el, de data aceasta trântindu-l pe yoghinul uimit pe gazon. Joe și-a pregătit pumnul și…

De la spate, o pereche de brațe l-au prins ca într-o menghină.

— Ajunge!

Kevin, prietenul său, l-a scos cu forța de pe teren.

— L-au lăsat pe Daggatt să intre în joc fără orteză! a urlat Joe.

— Joe, omule, adună-te! i-a strigat Kevin peste cacofonia celor șaptezeci de mii de voci.

Un arbitru consternat alerga spre Gordy, iar profesorul de yoga, năucit, stătea acum în picioare, cu un pas în interiorul terenului.

Kevin a pășit în raza vizuală a lui Joe.

— Rezolv eu totul. Tu du-te înăuntru. Du-te.

Kevin l-a împins pe Joe cu putere spre tunel.

— Hai, băi, nene!

Voci.

— Hai, nene!

Voci batjocoritoare. Atârnau de balustrada de deasupra capului său pe ambele părți: cu burți mari, fețe pictate, tunsori afro, limbile scoase, beți înainte de miezul zilei.

— Hai, băi, nene!

Bătându-și joc de el.

Joe a intrat împleticindu-se în tunel. Brusc, realitatea propriului său gest l-a lovit ca o tornadă, săltându-i capul de pe umeri și făcându-i-l să se clatine de la stânga la dreapta, în cercuri. S-a sprijinit de zidul alb și rece din beton.

— Aveți nevoie de ceva, domnule doctor?

Un alt gardian, care stătea pe scaun și urmărea jocul pe un telefon ținut în echilibru pe genunchiul lui mare.

O ușă. Sala presei. Pustie acum. Joe s-a repezit spre mâner.

Pupitrul pentru Pete Carroll. Tapetul cu Seashawks. Șiruri de scaune goale. Alte scaune stivuite, atât de multe, încât păreau că se clatină. Joe a închis ușa în urma lui.

S-a așternut o tăcere de mormânt.

Joe, dogit, gâfâind, cu inima pe cale să-i explodeze.

A rezistat.

A rezistat.

Până când n-a mai putut să reziste.

S-a prăbușit pe o bancă și și-a apăsat ochii în orbite cu podul palmelor.

Studiile medicale, devotamentul, integritatea, cumpătarea: toate nu erau decât un mare spectacol. O cale ocolită, fragilă și ridicolă. Dar totul se încheiase acum. Totul fusese distrus într-o clipă.

Și-a dus palmele la frunte și a deschis ochii. A privit țintă către mochetă.

— Nu poate fi atât de rău, a spus o voce cu un accent britanic.

Foșnetul unui ziar.

Joe nu era singur.

Pe un scaun, într-un colț, picior peste picior, citind pagina de Călătorii: un bărbat pe care Joe nu-l mai văzuse niciodată. În jur de cincizeci de ani, cu păr scurt și cărunt și ochelari mici,

rotunzi. Fără ecuson. Ghete de munte și o vestă peste o cămașă albă, lungă.

— Te pot ajuta cu ceva?

În momentul acela, Eleanor era la capătul peluzei, cu Space Needle în spatele ei. Trecuseră prin atât de multe împreună. Iar acum urmau să înfrunte și alte greutăți.

Acesta este momentul potrivit, spunea Dumnezeu.

Spune-i.

ARTA DE A PIERDE

Faptul că Joe nu părea prins asupra faptului sau panicat sau cum ar arăta orice soț când este dat în vileag: prima mea reacție a fost una de furie.

M-am smuls de la balustradă și am luat-o la goană printre mesele cafenelei, unde oamenii luau masa. Când am ajuns la poteca din vârful dealului, panta m-a forțat că încetinesc alergarea. Dar cu fiecare pas, simțeam cum îmi dispărea furia. Dincolo de furie era frica.

În toiul uneia dintre fazele ei de autoperfecționare, Ivy proclamase odată că dincolo de furie se ascunde frica. De multă vreme mă întrebam ce se ascunde dincolo de frică, dacă se ascunde ceva.

Acum știam: dacă dincolo de furie se ascunde frica, atunci dincolo de frică se ascunde dragostea. Totul se reduce la teama de a pierde ceea ce iubești.

Am alergat la Joe și l-am tras spre mine. Mi-am vârât capul în jacheta lui, inspirând mirosul de lână și de rufe spălate. Înălțimea lui a acționat întotdeauna ca un drog asupra mea, judecând după felul în care capul meu i-a lovit pieptul. Mi-am înfipt unghiile în omoplații lui și mi-am întors obrazul astfel încât să-i ating pielea cu nasul. Clavicula jilavă, părul de pe piept. Mirosul lui Joe. Bărbatul meu.

— Hei, a zis el. Bună și ție!

Alonzo a sosit și s-a prezentat.

— Numele are în sfârșit o față.

Joe i-a strâns mâna lui Alonzo. De sub manșeta lui Joe s-a zărit o brățară fluorescentă.

— Mami și cu mine te-am căutat toată ziua, i-a spus Timby. Am fost la cabinet și acolo credeau că ești în vacanță, iar apoi mama a luat mașina ta și am traversat podul acela super-lung care urcă pe deal.

— Ah.

Privirea lui Joe a întâlnit-o pe a mea și în secunda următoare a coborât la pământ.

— Nu contează, am zis eu.

Cu buzele strânse, Joe s-a uitat iarăși la mine. A inspirat adânc.

— Nu vreau să știu, am dat să spun.

— Am descoperit religia.

— Religia? am zis.

Era prea ciudat. Religia?

— Ha, a făcut Alonzo.

— Cum adică, religia? am insistat. Religia sportului? Religia muzicii?

— Religia lui Iisus.

— Pot să iau ceva de mâncare? a zis Timby dovedind o prezență de spirit lăudabilă.

— Vin și eu, a spus Alonzo, după care s-a îndepărtat împingându-l pe Timby de la spate.

Acesta era Joe. Soțul meu.

— Și pentru mine este ultimul lucru la care mă așteptam, a spus el foindu-se jenat. Dar am avut o criză de nervi la muncă.

— Bine…

— Am întâlnit un om. Un om simplu. Un pastor. El m-a invitat la biserica lui.

— Și tu te-ai dus?

— Știu cum sună, dar da, m-am dus. Acolo s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu eram decât niște oameni care vin unul spre celălalt, mi-a spus Joe. Pioșenia colectivă m-a copleșit. Simon, pastorul, a început predica. Era despre intrarea lui Hristos în Templu, despre zarafi, o poveste pe care o auzisem de milioane de ori. Dar Simon a pus-o într-un context istoric. Și mi s-a părut atât de relevantă, ba chiar radicală.

— Relevantă pentru *tine?*

— Era despre curajul și înțelepciunea omului Iisus. Am simțit cum o greutate de o mie de kilograme fusese ridicată de pe umerii mei și așezată cu grijă pe pământ. O ridica o prezență umană. Am privit în jur, și totul se schimbase. Nu mă mai separa nimic de oameni, de lumină, de mirosuri, de copaci. Mă scăldam – noi toți ne scăldam – în iubire luminoasă.

— Așadar, ai avut o zi proastă, am conchis eu.

— Am avut o trăire divină nemijlocită.

— Și, drept urmare, m-ai mințit. Gustul amar al trădării și al autocompătimirii bolborosea în mine. Când aveai de gând să-mi împărtășești această veste minunată?

— Știu, a zis Joe mângâindu-mi brațul.

M-am smuls de lângă el.

— Doar pentru că ești mai calm decât mine, nu înseamnă că îmi ești superior moralmente.

O familie aflată într-un tur al orașului pe Segway a trecut pe lângă noi, numai zâmbete.

— La ce te gândești când auzi despre *planul lui Dumnezeu*? m-a întrebat Joe.

— Mă gândesc că ai vorbit cu prea mulți Seahawks.

— Vreau să iei în considerare posibilitatea că trăim într-un univers binevoitor.

— Consider-o luată în considerare.

— S-o iei în considerare *cu adevărat.* Dacă universul este binevoitor, totul va fi în regulă. Înseamnă că putem înceta să ne mai zvârcolim în căutarea unei ieșiri.

— Recunoaște că tot ce spui este o prostie profundă.

— Mai înțelept de atât nu se poate, a insistat Joe. În loc să încerci să-ți impui voința asupra unui univers incontrolabil, mai bine te supui înțelepciunii lui Iisus.

— Te rog, încetează să mai spui *Iisus.* Oamenii vor crede că suntem săraci.

— Îmi dau foarte bine seama că a deveni creștin este lucrul cel mai puțin grozav pe care-l poate face cineva. Brusc, s-a uitat la telefon și a exclamat: Ah! Au nevoie de mine. Avem o verificare audio.

— O verificare audio?

— Cântăm în onoarea Papei sâmbătă.

— Ce faceți? am întrebat eu slab.

— Cântăm în onoarea Papei la Arena Key. O sărbătoare multiconfesională. Congregația mea ia parte la eveniment.

A trebuit să mă țin de un copac ca să nu cad.

— Serios? Folosești alături cuvintele *congregația* și mea?

M-a îmbrățișat.

— Mă bucur că s-a întâmplat așa. Că ai apărut în felul ăsta. Vezi cum se așază lucrurile când le permiți s-o facă?

— Așa numești tu ceea ce se întâmplă? am zis, răsucindu-mă ca să scap de îmbrățișarea lui sentimentală. Ți se pare că se *așază lucrurile*?

— O să vorbim pe îndelete acasă.

Și-a vârât mâinile în buzunarele jachetei sport și a luat-o în jos, pe treptele care duceau către Arena Key.

Lăsându-mă acolo, năucită.

— Aveți nevoie de o brățară, mi-a spus paznicul de la intrarea în Arena Key.

Stătea lângă un detector de metale și o masă pliantă, în spatele lui, o ușă de sticlă păzită de alți gardieni.

— Soțul meu are brățara, i-am zis în timp ce țopăiam pe loc. Tocmai ce-a intrat.

Eram disperată să intru, să-l scap pe Joe de nebunia asta.

— Nu, a spus tipul.

Lângă el, un câine lup pe hamul căruia erau brodate cuvintele: TE ROG, NU MĂ MÂNGÂIA.

Un grup de elevi în tricouri identice înaintau spre noi, ducând în mâini sucuri gigantice cu gheață, cu profesorii obosiți închizând șirul.

— Blocați intrarea, mi-a zis paznicul peste hărmălaia creată, apoi s-a întors spre copiii care se repezeau spre câine: Citiți ce scrie pe ham!

— Vă rog mult, am spus eu, împinsă de la spate de piticii ghiftuiți cu zahăr. Soțul meu este medic. M-am lovit la cap. Mi-am dat la o parte bretonul și i-am arătat cucuiul. Vedeți? Sunt capabilă de orice.

— Mai puțin de a intra.

— Vi se pare că arăt ca o femeie care vrea să-l arunce în aer pe Papă?

Mi-a aruncat o privire serioasă.

— Noi nu glumim cu așa ceva, doamnă.

Și-a înhățat clipboardul și s-a întors către una dintre profesoare.

Chiar atunci i-a căzut o foaie cu brățări de un verde fluorescent. M-am aplecat, prefăcându-mă că-mi legam șiretul, și am dezlipit una. Am ascuns-o în palmă și am sărit în picioare. M-am îndreptat în grabă către următoarea intrare, am fluturat încheietura mâinii și am intrat fără probleme.

Luminile slabe, fluorescente, emanau o strălucire firavă. Membrii echipei înălțau bannere colorate pe grinzi. Pe al treilea rând de scaune, polițiștii duceau în lesă câini-lupi specializați în detectarea bombelor.

— Un-doi, un-doi, a răcnit o voce prin sistemul de sonorizare.

Pe scenă, doi muncitori montau o pădure de oameni fericiți, supradimensionați, făcuți din material spongios, cu chelii și brațe ridicate într-un V plin de entuziasm.

În sală, așezați pe scaune pliante, un grup de cântăreți așteptau începerea repetiției. Călugări tibetani, un cor de afro-americani, sikhi cu turbane și grupul lui Joe, ocupând primele trei sau patru rânduri din față. Am coborât în grabă treptele și m-am strecurat în spatele lui.

— Uite ce este, i-am zis.

Joe s-a întors.

— Ce faci?

— Toți vrem să renunțăm, am spus. Nu ai nevoie de Iisus pentru asta. Uită-te la mine. Eu am renunțat fără niciun ajutor.

— Aceasta este Eleanor? a spus un englez așezat un rând mai sus, îmbrăcat într-o tunică albă și o vestă kaki.

Joe mi l-a prezentat pe Simon, capelanul echipei Seashawks.

— Tu ești cel care l-a spălat pe creier pe soțul meu?

— Așa se pare! a zis el strângându-mi mâna.

— Simon intonează rugăciunea în fața echipei înainte și după meciuri, mi-a explicat Joe. Între timp, își petrece timpul în sala presei.

— Este un moment potrivit să-mi citesc *New Yorker*-ul, a spus Simon. S-au adunat stive.

A ridicat să-mi arate exemplarul pe care-l ținea în mână, apoi s-a întors la loc.

— Așadar, treci printr-o fază bisericoasă? l-am întrebat pe Joe.

— E mai mult de atât, a zis el. Este o transformare radicală.

Acestea sunt cuvinte pe care nicio soție nu-și dorește să le audă.

— Radicală, care mă include și pe mine, am afirmat sau rugat sau implorat eu.

Orice era, vocea mi s-a frânt și gura mi s-a umplut de lacrimi.

— Sigur că da, a spus Joe luându-mă de mână. Vorbim despre asta când ajung acasă.

S-a uitat cu subînțeles la cei din jur și a dat din cap către mine, ca și cum conversația s-ar fi încheiat.

— Dar erai fericit, am zis. *Ești* fericit.

— Eleanor, am atacat un profesor de yoga.

— Sunt convinsă că a meritat-o.

— Pentru că purta o bandană GoDaddy.

— Timp de douăzeci de ani, mi-ai spus că religia este pentru cei care fug de realitate. Că niciun om cu educație și un strop de inteligență nu poate crede în Dumnezeu.

— Chiar nu auzi câtă aroganță este în vorbele tale? s-a minunat Joe.

— Este aroganța *ta!* i-am zis. Tu ești marele ateu.

— Hai să spunem că mi-am pierdut credința. Mi-am pierdut credința în ateism.

— Îmi place asta, a rostit Simon meditativ. Mult. Și-a verificat buzunarele în căutarea unui stilou.

— Ateism, scepticism, nevoia de a avea mereu dreptate, a continuat Joe. Era felul meu de a-mi asigura o amorțeală comodă.[35] Arătând către Simon, a adăugat cu mândrie: Sunt sigur că a înțeles aluzia.

— „Îmi simțeam mâinile ca două baloane!" a răspuns Simon.

Pe scenă s-a stârnit agitație. Muncitorii strigau ca să elibereze drumul pentru un stivuitor care urca rampa. Acesta a depus pe scenă o cutie lungă de vreo doi metri și a făcut o rotație abilă în jurul propriei axe înainte de ieși. Șurubelnițele electrice au gemut la deschiderea capacului.

— Ce vrea să însemne această schimbare radicală? l-am întrebat pe Joe.

— O să-ți zică acasă, a behăit o femeie îndesată și cu o figură imobilă. Ar fi putut fi o angajată la registrul auto.

Joe a zâmbit și a ridicat din sprâncene, de parcă totul fusese hotărât.

— Nu, am spus. Acum.

Toată lumea se uita la noi. Albi și negri, tineri și bătrâni. Se uitau ca la ceva care zgârie.

— Bine, a zis Joe. Am de gând să mă înscriu la teologie.

— Bum! a făcut doamna de la registrul auto, râzând satisfăcută.

— Nimic nu m-a captivat atât de mult ca Iisus Hristos, a spus Joe.

— Habar n-ai cât de greu îmi este, am zis eu închizând ochii și ducând mâna la rădăcina nasului. Mi se pare că te-ai transformat din cea mai interesantă persoană în omul cel mai puțin interesant pe care l-am cunoscut vreodată.

— Iisus a fost cel mai radical dintre marii gânditori ai omenirii. Vreau să învăț totul despre Palestina din secolul întâi. Despre cultura Templului de la Ierusalim. Vreau să studiez evangheliile gnostice, textele de la Nag Hammadi.

— Dar ce, nu există podcasturi?

— Vreau să-mi explice un profesor, a zis Joe. Am tot lucrat ca un nebun la cererile de admitere…

— Stai puțin! am exclamat. Așa ți-ai petrecut timpul în ultima săptămână?

— Da, la Starbucks, acolo mi-am scris eseurile.

— Care Starbucks?

— Contează? Cel de la intersecția dintre Melrose și Pine.

— E un loc bun. „Un mister rezolvat”, m-am gândit. La ce te uitai cu instrumentul acela de spionaj de pe biroul tău?

— Cu luneta? Mă uitam la stele.

— La stele? Care stele? A, nu-mi spune. Stelele lui Dumnezeu.

Nu a negat. Am oftat. Nu puteam decât să mă minunez cât de mult greșisem.

Sus, pe scenă, cutia fusese deschisă. În ea era un obiect înfășurat în folie cu bule de aer. Pe măsură ce o femeie tăia cu grijă multitudinea de straturi, ieșea la iveală un scaun. Un tron, de fapt, cu șezutul purpuriu și spătar înalt.

— Papa este foarte prezent, i-am spus lui Joe. Asta înseamnă că ești din nou catolic?

— Nu, nu, nu. Nu poți fi catolic. Dar *este,* totuși, Papa. Nu poți să lipsești.

În centrul scenei, un muncitor îmbrăcat cu un tricou Ramones s-a așezat pe tronul Papei și a rămas acolo cât au fost reglate luminile.

— Bine, dar Iisus? am întrebat. Nu putea fi ceva normal, ca budismul? Aveam deja o pernă potrivită.

A scuturat din cap.

— Iisus este. Iisus este alesul.

Muncitorul de pe tron a proclamat tare în microfon:

— Marele Oz a vorbit!

Chicote în echipa de muncitori.

— Rick! s-a auzit o voce prin sistemul audio. Nu-i frumos.

Joe m-a luat de mână.

— Îți amintești că am căzut de acord să locuim zece ani la Seattle de dragul meu, apoi zece ani la New York de dragul tău?

— Să știi că nu am uitat.

— Primii zece ani s-au scurs. De aceea mi-am depus dosarul la Columbia.

— *Columbia?* Așadar, colac peste pupăză, trebuie să-mi fac bagajele și să-mi părăsesc toți prietenii?

— Oricum nu-ți plac prietenii pe care-i ai, a remarcat Joe.

— Asta este o altă discuție.

— Dacă preferi, au o facultate de teologie și la Spokane.

— De unde și până unde să prefer eu *Spokane*?

— Mai este și Duke, a continuat el pe același ton. Universitatea din Chicago. St. Andrews din Scoția.

— Ai zis Scoția? Am sărit în picioare. Nu poți decide să ne mutăm în Scoția fără să mă consulți! Timby merge la școală. Când aveai de gând să-mi spui?

— În seara asta! a strigat o femeie care tricota.

— Cum mai poți lucra pentru Seahawks tocmai din Scoția?

— Avem de luat niște decizii.

— Asta mai poți spune o dată.

Joe era în picioare acum. Nu mai puteam pretinde că nu eram genul de cuplu care se ceartă în public; vălul acela căzuse.

— Ceea ce mi se întâmplă acum este o stare nouă și fragilă, a spus Joe.

— Un motiv în plus ca s-o depășești! Nicidecum un motiv pentru care să devii un fanatic. Unde dracu' îți este mândria?

— Știam cât de greu o să-ți fie.

— Și, prin urmare, ai mințit!

— Nu sunt un mincinos! Nu mi-a plăcut deloc să mint. Dar m-am simțit prins într-o capcană, a spus el cu voce slabă.

Asta m-a durut… foarte tare.

— Eleanor?

— De asta stăteai cu capul pe masă azi-dimineață, am murmurat, simțind cum se învârtea lumea în jurul meu. Din cauza mea. Întreaga poveste este vina mea.

— *Vina?*

Lângă noi era o pădure de palmieri în ghivece, înalți de un metru optzeci, recuzita pregătită să fie aranjată pe scenă. Am îndepărtat câteva ghivece cu piciorul, creând o cărare, l-am luat pe Joe de mână și l-am condus în interiorul oazei. Eram numai noi doi.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Știu ce se întâmplă.

— Chiar așa?

— Eu ar trebui să fiu stânca ta. Nu Iisus.

— Eleanor, a zis Joe cu blândețe. Dumnezeu este mai mare decât tine. Tocmai asta este ideea.

— Nu te-ai putut sprijini pe mine. Am fost prea instabilă. Prea haotică. Și știu de ce. Sunt încă bulversată din cauza lui Bucky și a lui Ivy.

— Din cauza lor? a zis el, îndepărtând frunzele de palmier care-l loveau peste față.

— Am crezut că pot să-i îndepărtez din viața mea. Dar n-a mers. Vrei să știi cât de fărâmițată este mintea mea? Săptămâna trecută, la radio, au spus că a deraiat un tren în Ohio pentru că cineva lăsase un excavator pe șine. Moment în care m-am întrebat: „Nu cumva am fost eu? Nu cumva *eu* am uitat excavatorul pe șine?”

— Ești zăpăcită, a zis Joe. Admit asta.

— Atât de zăpăcită, încât te-am împins în mijlocul apelor Iordanului.

— Acesta este drumul *meu.* Lupta *mea.*

— Știu că asta crezi, dar ascultă-mă. De când ne-am îndrăgostit, am ținut o Listă a Recunoștinței.

— Urmărești telescopul Hubble? a zis el.

— Poftim?

— De curând l-au îndreptat către cel mai neinteresant și mai pustiu petic de cer pe care l-au găsit. După ce a înregistrat lumina venită de acolo timp de câteva săptămâni, a găsit zece mii de galaxii la distanță de *treisprezece miliarde* de ani-lumină. Mintea omenească nu poate cuprinde așa ceva. Dar descoperirile merg și în sens invers. Cea mai mică particulă era odată grăuntele de nisip. Apoi molecula, apoi atomul, apoi electronul și quarkul. Acum este bosonul. Știi cât măsoară un boson? *A milioana parte din a miliarda parte din a miliarda parte din a miliarda parte a unui centimetru.* Iar *eu* aveam impresia că le știu pe toate? Și unde m-a dus atitudinea asta? Am ajuns să-mi

ies din minți în timpul unui meci! Dar acum s-a sfârșit. Acum îmbrățișez misterul. Îmi aduce alinare.

— Bine, bine, am zis eu. Simt că ne îndepărtăm de Lista Recunoștinței.

— Prințul Păcii! s-a auzit o chemare în difuzoare.

Dincolo de jungla verde, grupul lui Joe s-a ridicat în picioare, lăsându-și în urmă gențile și hainele. Douăzeci de oameni, niciunul o mare frumusețe de la spate, au urcat scările târșâindu-și picioarele.

— Dacă te duci acolo, i-am spus, simțind cum panica se adăuga frustrării, înseamnă că renunți la căsnicia noastră.

— Eleanor…

Sufletul mi se năruia.

— Te-am neglijat. Nu am vrut s-o fac. Dar nu ne putem transforma într-un cuplu care duce vieți paralele. A, știi, Eleanor se închide în cămara ei, unde face desene; chiar și fiul ei zice: „Lasă, mamă, așa ești tu”, dar nu-ți face griji pentru Joe, Joe îi are pe prietenii lui de la biserică.

Toate curgeau: lacrimi, muci, bale.

Un regizor de platou îi aranjase pe coriști pe trepte. Oamenii murmurau, căutându-l pe Joe.

— Nu este nicio legătură între căsnicia noastră și faptul că l-am găsit pe Dumnezeu, a spus Joe.

— Prințul Păcii! a strigat o voce de pe scenă. Lipsește unul.

— Și dacă te conving eu că este? i-am zis lui Joe.

S-a gândit o clipă, ceea ce a făcut ca răspunsul să fie cu atât mai devastator.

— N-ar schimba nimic.

Într-o ieșire demnă de Hristos însuși, Joe a pășit prin peretele vegetal și a dispărut.

Am rămas singură, vibrând de durere și uluială.

Umorul nu funcționase. Istețimea nu funcționase. Politica pe marginea prăpastiei, meschinăria, psihologia, autocritica, disperarea, amenințările: niciuna nu funcționase. Trucul a dat greș.

Trucul nu dăduse greș niciodată.

M-am așezat.

Regizorul de platou l-a plasat pe Joe pe ultimul rând, primul din dreapta.

Am avut o reacție aproape fizică văzând că lui Joe nu i se dăduse o poziție mai proeminentă. Recunosc, nu știam cine erau ceilalți oameni. Dar el era Joe Wallace.

Soțul meu. De cum se trezește, sare din pat, face duș și se îmbracă. Își vâră cămașa în pantaloni, își pune cureaua. Nu iese niciodată dintr-un taxi înainte ca taximetristul să-și termine

povestea. Încă dormim într-un pat de un metru jumătate în lățime, pentru că după prima noapte petrecută într-un pat de doi metri a spus că s-a simțit prea departe de mine, așa că l-am returnat. Rezolvă rebusurile din ziar cu stiloul. Este cel care știe toate răspunsurile. Câți litri are un galon? Cât durează un drum cu mașina până la Yellowstone? Care este numele de acum al Zairului, sau acum se numește Zair, iar înainte se numea altfel? Ba mai mult! Acceptă prostiile mele, fără să le considere prostii.

Dintr-o parte a scenei s-a apropiat un cuplu. Bărbatul zdrăngănea la o chitară, soția dirija corul.

Morning has broken like the first morning,
Blackbird has spoken like the first bird.[36]

Chipul lui Joe a devenit serios când a început să cânte. Joe, băiatul de cor, reîntors în turmă…

Praise for the singing, praise for the morning,
Praise for them springing fresh from the Word.[37]

Un reflector s-a aprins, luminând grupul. Cineva suit pe schelă l-a ajustat.

Ziua aceea liniștită de august, în grădina lui Violet și a lui David. Nisipul cafeniu, oceanul verde-închis. Joe într-un costum bleumarin, cu o cravată de culoarea strugurilor copți și o gardenie albă ca neaua la rever. Jurământul pe care l-am făcut, privind în ochii lui Joe și având-o pe Ivy alături, a fost să-l ajut să devină cea mai bună versiune a sa.

Aceasta era cea mai bună versiune a lui Joe. Vedeam cu ochii mei. Întotdeauna am presupus că alături de cea mai bună versiune a sa voi fi și eu.

Sweet the rain's new fall, sunlit from heaven,
Like the first dewfall on the first grass.[38]

Poate de vină era lumina care-l scălda. Poate erau ochii lui închiși. Poate era zâmbetul care i se înfiripa pe buze. Poate faptul că Joe se afla literalmente pe un plan superior. Dar din creștet părea că i se revarsă un râu de lumină; era un râu de iubire, în care Joe putea să se scufunde oricând ar fi vrut, cu sau fără mine.

Praise for the sweetness, of the wet garden,
Sprung în completeness where His feet pass.[39]

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Plămânii îmi erau aripi de fluture. O sămânță fusese plantată în adâncul pântecului meu.

Creștea repede, întunecat, ca artificiile de 4 Iulie, o chestie grotescă și încrețită, care mă umplea de un sentiment oribil. A trebuit să-mi întorc privirea.

Pe scaunul gol de alături era „Ora sconșilor”, care se vedea ieșind din geantă, împăturită.

o mamă sconcs cu coloana ei de pui
se ghiftuiesc din găleata de gunoi.
Își îndeasă capul ca o pană într-un pahar
de smântână, își coboară coada de struț
și nu se lasă speriată.

Am ridicat ochii. Coriștii își schimbaseră poziția, așa că Joe era ascuns de ceilalți.

Mine is the sunlight, mine is the morning,
Born of the one light Eden saw play.[40]

Femeia afro-americană cu bluza mov? Poate că și mama ei fusese răpită de cancer pe când avea numai nouă ani. Bărbatul cu părul ca Michael Landon? Poate că și sora lui îi devenise ostilă fără nicio explicație. Simon? Poate că tatăl lui fusese un bețiv, care-i lăsa pe el și pe fratele său să se descurce singuri, fără să știe când și dacă se mai întoarce.

Dar Joe? Aveam un copil împreună.

Praise with elation, praise every morning,
God's re-creation of the new day.[41]

Joe, care nu se lăsa speriat.

— Cum îndrăznești? am țipat, repezindu-mă peste scaune, vărsând cafele, răsturnând genți. Nu e o luptă dreaptă! Părăsește-mă pentru o altă femeie, nu mă părăsi pentru Hristos!

M-am împiedicat de treptele scenei și am parcurs târâș restul drumului. Corul, mașiniștii, tipul care atârna în aer pe o scară de frânghie, bărbatul care ducea în brațe un om fericit, din material buretos: toți au înghețat.

— Unde este bărbatul pe care l-am dobândit? am răcnit, ridicându-mă în picioare. Am dobândit un chirurg care gândește cu propria-i minte și știe multe! L-am dobândit pe Leul Joe. Nu am dobândit un fricos care caută alinare!

În timp ce mă repezeam spre Joe, am auzit piuitul unui aparat de emisie-recepție.

M-am întors. Prietenul meu, paznicul.

Cuvintele: TE ROG, NU MĂ MÂNGÂIA.

Îmi aduc aminte că, înainte ca dulăul să mă înhațe de braț, mi-am spus că rareori mi-a fost dat să văd… un câine lup zburând

prin aer.

Am deschis ochii.

Mă aflam într-unul din cabinetele lui Joe, într-un scaun de consultație. Lângă mine era un paravan din hârtie albastră prin care se ițea brațul meu stâng. Joe îl folosea pentru pacienții cărora nu le făcea anestezie generală, ca să nu privească în jos și să-și miște mâinile în timpul operației dintr-un gest reflex.

Eram amețită. De la un sedativ?

Îmi simțeam pielea feței întinsă. Cu mâna liberă am început să deschid sertare, până am găsit o oglinjoară. De sub maxilar urca o linie dreaptă de copci care se oprea pe bărbie. N-aveau să rămână cicatrice. Joe era cel mai bun chirurg când venea vorba despre suturare.

— Te-ai trezit?

Era Timby, care stătea într-un colț și desena într-un caiet cu spirală.

— Bună, scumpule.

Am tresărit. Îmi simțeam maxilarul ca un lemn din care săreau așchii la cea mai mică mișcare.

— Tati a spus că după ce te-a mușcat câinele de braț ai căzut de pe scenă.

O voce pe hol:

— Nu vreau decât să intru și să-mi iau la revedere.

A apărut Alonzo, urmat de o blondă de o frumusețe clasică, îmbrăcată într-un pulover din cașmir roz pastelat și cu o geantă neagră cu bretea metalică aurie.

Mi-a prezentat-o pe soția lui, Hailey.

— Mulțumesc pentru ziua de azi, mi-a zis Alonzo.

Tot ce am putut face a fost să ne uităm unul în ochii celuilalt și să zâmbim. Pur și simplu ne plăceam reciproc; întotdeauna ne plăcuserăm. La prima noastră lecție de poezie, am plâns citind „După cules”, de Robert Frost; chelnerița ne-a întrebat:

— Voi doi tocmai v-ați logodit?

— *Ce asemănare există între un tirbușon și un ciocan?*

Alonzo a băgat mâna în buzunar.

— E timpul să ștergem aplicația asta.

— Aaah, a făcut Timby dezamăgit.

— Amândouă sunt unelte, a zis Hailey. Și amândouă au mâner.

Cu drăgălășenie, a suflat fumul unui pistol făcut din degete și l-a băgat la loc într-un toc imaginar.

— În legătură cu azi-dimineață, i-am spus lui Alonzo. Îmi pare rău că te-am numit poetul meu.

— Nu-i nicio problemă. Deși nu mi-a făcut mare plăcere să mă potcovești cu nota de plată pentru micul dejun. Și pentru coșul-cadou. Și nici nu mi-ai plătit cei cincizeci de dolari.

— Plus că mi-a cumpărat ciocolată la Center House, a adăugat Timby.

Am icnit, jenată.

— Unde-i portofelul meu?

— Lasă, îmi achiți data viitoare, mi-a spus Alonzo.

Joe era în pragul ușii acum.

— Bună, iubito. Apoi, întorcându-se către Alonzo și Hailey: Vă conduc eu. Este mai complicat după încheierea orelor de vizită.

— Pe săptămâna viitoare, a spus Alonzo.

— La cherhana, am zis eu.

— Să mai facem o poezie de Elizabeth Bishop. „O artă", așa se numește.

— „O artă". Simt că este un rechizitoriu la adresa mea.

— Dimpotrivă, a zis el.

— Hailey, îl iubesc pe tipul ăsta.

— Toată lumea îl iubește.

Hailey radia când s-au îndreptat către ieșire.

Am rămas numai eu cu Timby.

— Uite, mami. Te-am desenat.

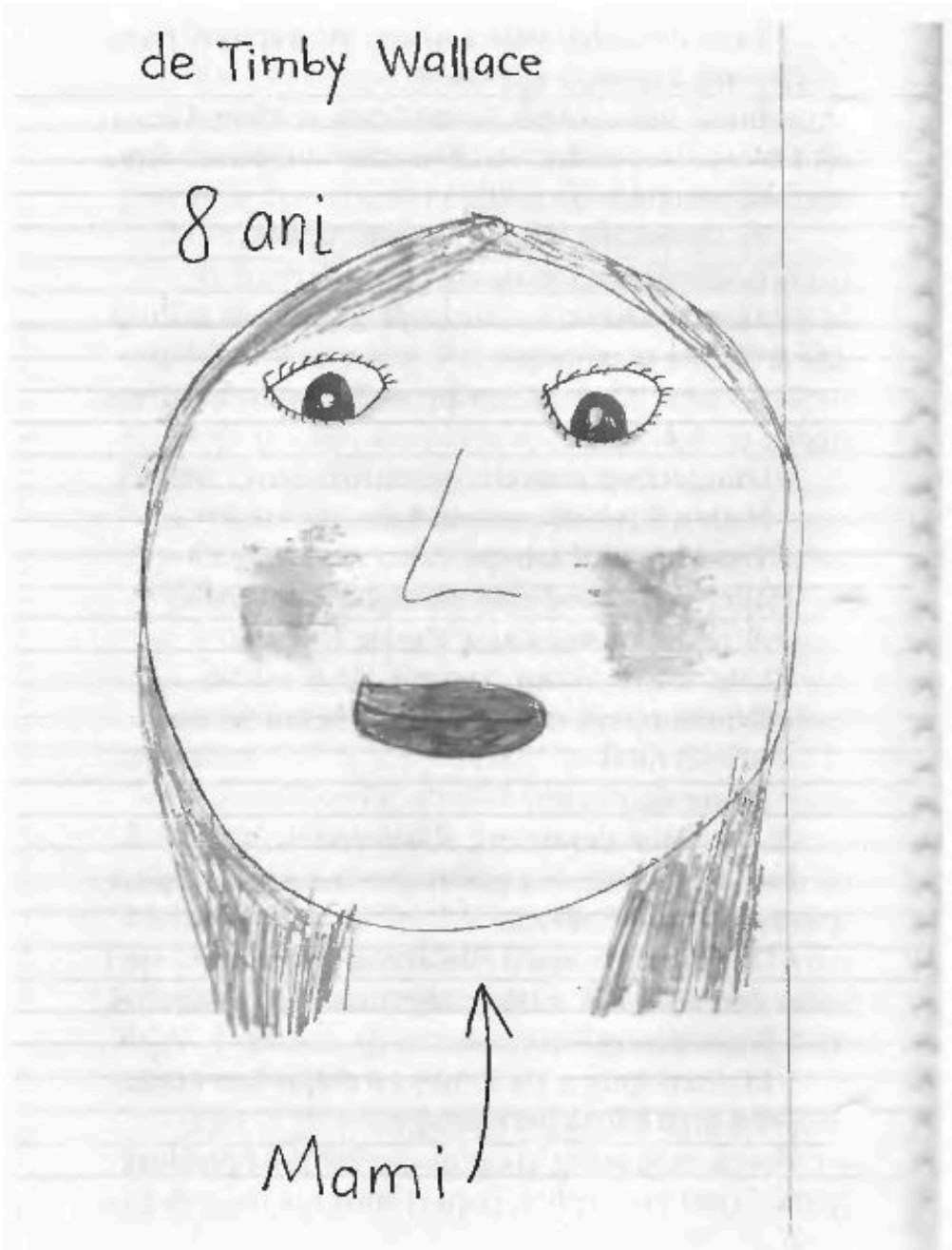
de Timby Wallace
8 ani
Mami

Timby Wallace
Mami furioasă ↘
8 ani

— Of, scumpule, nu vreau să fiu Mami furioasă.

— Atunci nu fi.

— E ușor de zis.

Timby a dat din umeri: „Cum vrei tu.”

Joe se întorsese. S-a grăbit spre mine și s-a așezat pe un scaun fără spătar.

— Dumneata, doamnă Wallace, ar trebui să-mi spui data viitoare când intri în coliziune cu o sculptură și-ți pierzi cunoștința.

— Eu i-am spus, a zis Timby cu chipul încruntat.

Joe a rupt hârtia paravanului.

Brațul meu stâng era plin de răni și de piele sfâșiată. Totul era umflat, roșu și unsuros din pricina unguentului.

— Vai de mine!

— Nu sunt oase rupte și nici corpuri străine, mi-a spus Joe. Mai stăm șaptezeci și două de ore ca să ne asigurăm că nu se infectează. Și-a pus ochelarii de citit și s-a apropiat mai mult, mormăind: Cred că e momentul să închidem rana asta.

— Joe, crezi că sunt un om rău?

— Nu ești un om rău, a răspuns el fără ezitare, apoi a făcut o pauză. Ești cel mai rău om *bun.* Mare diferență.

— Vezi, am nevoie de tine pentru astfel de lucruri. Tu ești tovarășul meu de călătorie competent. Nu te Iisusiza.

— Pot să mă Iisusizez doar un pic?

— Ce înseamnă să te Iisusizezi? a vrut să știe Timby.

— Nu este un lucru care să nu poată fi acceptat, mi-a spus Joe. Pe cuvânt.

— Știu asta.

Am zâmbit. Zâmbetul nostru.

Joe s-a ridicat și a îndesat hârtia albastră într-un coș.

— Știi că Thomas Jefferson, însuși modelul gândirii raționale, a numit Noul Testament „cel mai sublim și mai binevoitor cod moral oferit vreodată omului”?

— Asta înseamnă să te Iisusizezi, am șoptit eu către Timby.

— Dar, a continuat Joe, chiar și lui Jefferson i-a venit greu să-i accepte contradicțiile. Așa că să vezi ce a făcut. A luat o lamă de ras și a tăiat din Evanghelii miracolele, misticismul și alte abureli și apoi a alăturat părțile rămase într-o istorie coerentă.

— A făcut operație Bibliei, am conchis.

— Exact! a spus Joe.

Atunci l-am observat, pus pe perete.

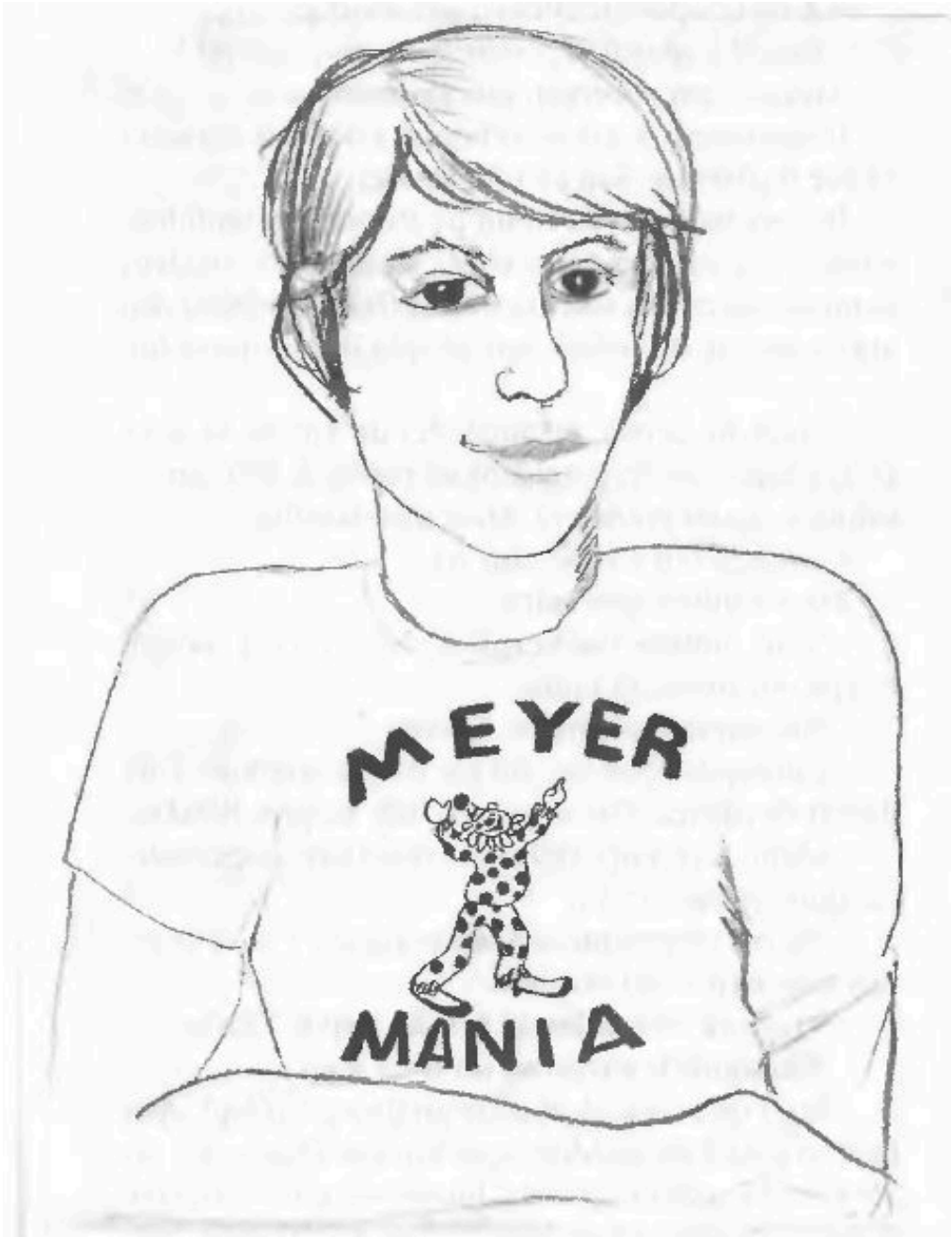
MEYER
MANIA

Îl desenasem la a doua întâlnire a noastră. Uitasem că Joe îl păstrase. Sau că-l înrămase.

Îmi era încă atât de străin pe atunci. Îmi amintesc emoția din stomac. Oare el era alesul, acest student la medicină cu aer solemn din Buffalo? Eminent din atâtea puncte de vedere, dar simplu în bunătatea lui.

Și iată-ne acum, la douăzeci de ani de la acea primă întâlnire, într-un cabinet medical, într-un alt cabinet. Acum eram trei. Mica mea familie.

— Cred că pot s-o fac, am zis.

Joe s-a întors spre mine.

— Să ne mutăm, i-am explicat. New York, Chicago, Scoția, nu contează unde.

— Ne mutăm? a întrebat Timby.

— Chiar și la Spokane, am zis. Ar fi o aventură. Una destul de jalnică. Dar avem o scuză: suntem bătrâni.

— Mami și cu mine trebuie să discutăm despre asta, i-a spus Joe lui Timby.

— Nu mă ține nimic la Seattle, am zis. Pot să desenez și să stric totul oriunde.

— Vreau să ne mutăm în Scoția! a spus Timby.

— Ești plină de surprize, mi-a zis Joe.

— Sunt de acord că ai spus un lucru înțelept. Am făcut o pauză de gândire, apoi am zis: Dacă crezi cu adevărat că șoferul autobuzului este un om binevoitor și dacă ești sigur că te duce într-un loc frumos, poți să stai liniștit și să te bucuri de drum.

— Parcă aș fi Yo-Yo, a zâmbit Joe. Dar așa să fie. Mai întâi mi s-au mărit ochii de uimire; apoi Timby, care a exclamat:

— O, mami!

Joe a traversat parcarea pustie. O noapte fără lună, singurul sunet – valurile care pleoscăiau în Golful Elliott. O firavă linie de lumină albastră trasa vârful Munților Olimpici peste liniștea neagră; soarele avea să apună în câteva secunde dincolo de ei.

S-a oprit și a așteptat. Era martor la ceva atât de uimitor și rar – un lanț muntos înghițit de cerul negru al nopții. Apoi l-a văzut, chiar în mijlocul unei pete de lumină portocalie, șezând politicos.

— Bravo, băiete! a zis Joe.

Yo-Yo, încă legat de grilajul pentru coșurile de cumpărături, mătura asfaltul cu coada. Văzând un chip cunoscut, s-a ridicat dând din tot fundul. Când s-a apropiat Joe, Yo-Yo a început să țopăie, vrând să se ridice în două lăbuțe. Întotdeauna era încântat să vadă că vine cineva după el, dar niciodată surprins.

Cu mâna sănătoasă, am împins într-o parte stivele de cărți de artă. Parchetul era atât de lucios, încât turnurile au alunecat fără să se răstoarne. În spatele lor, un dulăpior îngust și nepractic, îngrămădit la fel ca tot restul micului meu spațiu de lucru. Am săpat prin adunătura nebunească de rahaturi. Un bloc de foi de desen din pânză, care am crezut că îmi plac, dar apoi nu mi-au mai plăcut. Perna pentru meditație, prăfuită și albită de soare. O încâlceală de fire de telefon și vechi cabluri pentru imprimantă. O întreagă arhivă de cărți cu urări de la Sears (aici erau!), adunate cu greu în decurs de patruzeci de ani, pentru a le folosi ca sursă de inspirație. O cutie din piele albă, conținând argintăria mamei lui Joe. Lanterne de la Super Bowl, ediția XLVIII. Apă de cocos veche de când lumea. Ascunsă în spate și mototolită, sacoșa Neiman Marcus.

Fetele Flood.

Am pus cartea legată în piele pe planșeta de desen și am aprins lumina. Forzațul s-a crăpat când am desfăcut coperta.

Mama și Matty. În fiecare nou desen, ea pare o altă persoană. Nu am avut ca punct de referință decât amintirile mele șterse și schimbătoare. Cât despre Ivy, intenția mea era s-o fac să strălucească. Am surprins-o cel mai bine în desenul cu Pătrunjel. Fondul de pe a doua pagină era împrumutat dintr-o carte cu povești pentru copii. Mâzgălelile făcute de mâna lui Ivy, cu creioane colorate. Pernele de pe balansoar, brodate de mama și aruncate la gunoi de mine, îndurerată și răzbunătoare, la nouă ani. Tipul care scrisese scenariul pentru King Kong și soția lui ne invitau la ei să ne uităm la meciurile echipei Broncos. Hieroglifele lui Matty. Când oamenii mor, le moare și scrisul. Nu te gândești niciodată la asta.

Nu mi-am propus să nu-i spun lui Timby despre Ivy. Când avea doi ani, treceam printr-o perioadă destul de gravă de insomnie și de emoții răscolite de cel mai recent psihiatru (jungian, dar la fel de inutil ca predecesorii săi). Eu și Joe ne aflam în Parcul Meridian, îl dădeam pe Timby într-un leagăn. L-am întrebat pe Joe dacă-i ura pe Bucky și pe Ivy. El a spus:

— La fel de logic ar fi să urăsc un șarpe cu clopoței. Nu urăști șerpii cu clopoței; îi eviți.

Când îmi spusese pe Autostrada 82 din Aspen că o terminase cu Ivy, vorbise serios. Mă îndoiesc că s-a mai gândit la ea de atunci mai mult de câteva ori. Un lucru rău pot spune și eu despre Joe: se așteaptă să fac la fel. Joe poate s-o termine cu Ivy. Eu n-o voi termina niciodată cu Ivy. Nu vreau s-o termin cu Ivy. Este sora mea.

Harta Aspenului! Mi-a luat o lună să desenez drăcia aia. Îl iubeam pe Richard Scarry și urmăream cu sufletul la gură banda

desenată *Family Circus,* care apărea duminica. De zilele noastre de naștere, Matty organiza vânători de comori. Acestea erau singurele dați când ne lăsa în casa cea mare a doamnei, (în restul anului, lipea benzi cu timbre verzi de la magazinul Sperry & Hutchinson pe ușa din față și cea din spate. Ne spunea că-și notase seria, ca să nu ne strecurăm înăuntru.) Vânătorile acelea de comori, când Ivy și cu mine puteam vedea interiorul: minuni peste minuni.

Și ursul. Un urs bine desenat.

— Mamă! a strigat Timby. Vino aici!

Am închis albumul. A rămas acolo, în mijlocul talmeș-balmeșului meu. Paginile sale frumoase, desenate de persoana care eram odată. *Fetele Flood.* Fără nicio urmă a ghinionului.

Timby mă aștepta cu periuța de dinți în mână, în fața oglinzii, urcat pe scăriță. Aveam cel mai bun motiv să renunțăm o dată la rutina noastră de seară. Dar Timby și cu mine rareori rataserăm momentul acela în care stăteam umăr lângă umăr și ne spălam pe dinți.

— Ia uită-te la chestia asta! a zis el, ținând în mână revista *Archie Double Digest.*

Nu înțelegeam la ce trebuia să mă uit.

— Ultima replică! a spus Timby nerăbdător.

În cadru, Archie și Jughead tocmai fuseseră prinși de domnul Weatherbee în flagrant delict. Archie se întoarce către Jughead și spune: „Pune mâna pe o greblă."

— Este prima dată în toată istoria lui *Archie* când nu se termină cu semnul exclamării! a zis el surescitat.

Băiețelul meu. Ce isteț! Ce dulce!

— Ești mereu cu un pas înaintea mea.

Cu mâna cea sănătoasă, i-am întins periuța de dinți.

— Pune-mi și mie niște chestie dintr-aia.

Timby a întins puțină pastă pe periuță.

Am început să ne spălăm.

După câteva clipe, m-am oprit.

Am coborât periuța. M-am întors către Timby.

— Am o soră. O cheamă Ivy. Este cu patru ani mai mică decât mine și locuiește la New Orleans, cu soțul ei și cei doi copii. Asta înseamnă că ai o mătușă, un unchi și doi veri pe care nu i-ai întâlnit niciodată.

Timby și-a coborât mâna, lăsând periuța să-i atârne din gura înspumată. M-a studiat în oglindă.

Acum partea dificilă.

— Chiar dacă nu ne cunosc, am spus eu, nu le place de noi.

Timby a scos periuța, a scuipat în chiuvetă și a privit în sus.

— *Pe tine* te cunosc. Dar pe *mine* nu mă cunosc.

Azi va fi altfel. Azi voi fi prezentă. Azi mă voi uita în ochii celui cu care vorbesc și-l voi asculta cu atenție. Azi voi purta o rochie. Azi voi juca un joc cu Timby. Voi lua inițiativa în pat cu Joe. Nu voi înjura. Nu voi vorbi despre bani. Azi voi radia naturalețe. Chipul îmi va fi relaxat, iar refugiul său va fi un zâmbet. Azi îmi voi păstra mintea deschisă. Azi nu voi mânca zahăr. Voi începe să memorez „O artă”. Azi voi încerca să găsesc bilete pentru mine și pentru Timby ca să-l vedem pe Papă. Voi cere informații despre Scoția. Voi face curat în mașină. Azi voi fi cea mai bună versiune a mea, cea mai bună persoană care pot fi. Azi va fi altfel.

Mulțumiri

Mulțumesc…

Anna Stein, Judith Clain, Nicole Dewey Barbara Heller, Holly Goldberg Sloan, Carol Cassella, Courtney Hodell, Katherine Stirling Eric Anderson, Daniel Clowes, Patrick Semple Reagan Arthur, Michael Pietsch, Craig Young, Lisa Erickson, Terry Adams, Amanda Brower, Karen Torres, Keith Hayes, Mario Pulice, Julie Ertl, Andy Lecount, Tracy Roe, Karen Landry, Jayne Yaffe Kemp, Lauren Passell

Arzu Tahsin

Clare Alexander, Mary Marge Locker, Claire Nozieres, Roxane Edouard

Ed Skoog, Kevin Auld, Nicholas Vesey, Phil Stutz, Tim Davis, Kenny Coble

Howard Sanders, Jason Richman, Larry Salz Joyce Semple, Lorenzo Semple Jr., Johanna Herwitz, Lorenzo Semple III Peeper Meyer

Aceste pagini încep și se sfârșesc cu George Meyer, așa o să fac și eu.

Eleanor știe că e o catastrofă. Dar azi, ea va lua lucrurile pas cu pas. Va face duș și își va pune hainele potrivite. Va merge la lecția de poezie și la yoga, după ce îl va fi lăsat la școală pe fiul ei, Timby. Nu va înjura. Va face sex cu soțul ei, Joe. Dar înainte ca Eleanor să-și poată pune planul modest în aplicare, viața o ia prin surprindere. Azi, se pare, este ziua în care Timby s-a gândit să se prefacă bolnav, ca să stea cu mama lui. Este și ziua în care Joe a decis să spună la birou – dar nu și lui Eleanor – că este în vacanță. Tocmai când se pare că lucrurile nu pot merge mai rău, întâlnirea cu un fost coleg aduce în actualitate o poveste dramatică ce amenință să dezvăluie un secret de familie adânc îngropat.
Azi va fi altfel este o poveste hilară, emoționantă despre reinventare, relația dintre surori și despre cum uneori trebuie să ne confruntăm cu trecutul nostru pentru a începe cu adevărat să trăim.

Scrierea unui roman comic care să reușească să ne implice emoțional nu e o sarcină ușoară, dar Semple reușește cu brio. Azi va fi altfel *este hilar, emoționant și perfect scris, dovadă că Semple este unul dintre cei mai buni romancieri comici contemporani ai Americii.*
NPR.org

www.cartepentrutoti.ro

ISBN 978-606-33-4511-1
9 786063 345111

eBook
disponibil

{1} Joc de cuvinte cu trimiteri multiple: la cartierul luxos Bel Air din Los Angeles, la serialul TV *Prințul din Bel Air* și la cuvântul *bell* (clopot) (n.tr.)

{2} Serial de animație în care personajul Quick Draw este un cal înalt, șerif în Vestul Sălbatic, bine intenționat, dar prostuț. (n.tr.)

{3} Matthew Arnold, „Dover Beach“, traducere de Leon Levițchi (n.red.)

{4} „Fear în a handful of dust” – celebru vers din poemul epic *Tărâmul pustiit* de T.S. Eliot (n.tr.)

{5} Emisiune americană de televiziune în care mai multe echipe concurează adunând cât mai multe produse dintr-un supermarket (n.tr.)

{6} Organism modificat genetic

{7} Scriitoare americană (1867-1957) cunoscută pentru seria de cărți pentru copii *Căsuța din prerie* (n.tr.)

{8} Ceremonia organizată pentru fetele din America Latină la împlinirea vârstei de 15 ani (n.tr.)

{9} Con este prescurtarea de la *convention*, însemnând „congres“, „adunare“. Dallas Con și Sac Con sunt întruniri tradiționale ale pasionaților de benzi desenate, având loc la Dallas, respectiv Sacramento. Leper Con s-ar traduce drept „Congresul leproșilor“. (n.red.)

{10} Matthew Abraham Groening, desenator american, creatorul serialului de animație *Familia Simpson* (n.red.)

{11} Serie de cărți de benzi desenate în stil alternativ sau independent, scrise de Daniel Clowes și publicate între anii 1989 și 2004 (n.tr.)

{12} Personaj de benzi desenate inteligent, zeflemist, flegmatic și excentric. Obsedat de mâncare și leneș, în unele povestiri este înfățișat ca fiind asexual, (n.tr.)

{13} În engleză, *prim* = „aranjat”, „dichisit”; *flood* = „inundație”, „potop” (n. red.)

{14} În fotbalul american profesionist, Super Bowl este finala campionatului organizat de National Football League; cu timpul a devenit o adevărată sărbătoare națională, (n.tr.)

{15} Shakespeare, *Regele Lear*, actul V, scena III, traducere din limba engleză de Adolf Stern (n. tr.)

{16} Joc de cuvinte bazat pe omonimia *gay* = „vesel“, *gay* = „homosexual“ (n.tr.)

{17} Denumirea populară a unei statui stradale din Chicago intitulate Cloud Gate, care are aspectul unei boabe de fasole (n.tr.)

{18} Duminică, la marginea apei albastre, violet, galbene, roșii (n.tr.)

{19} Trymaine Pope, jucător de fotbal american care a semnat în 2016 un contract cu Seattle Seahawks (n.tr.)

{20} Referință la poezia „Dover Beach” de Matthew Arnold, traducere de Leon Levițchi (n. red.)

{21} Am spus cumva că eram într-o mică întârziere? Cred că era vorba de opt ani. Dar v-am zis că nu sunt bună la date. Și nici la cifre. Nici la nume. Deși numele Camryn Karis-Sconyers este unul pe care nu-l voi uita curând. (n.a.)

{22} În original *krewe*, cuvânt care se pronunță la fel ca substantivul *crew*, echipaj, și care desemnează o asociație care organizează o paradă sau un bal în timpul Carnavalului (n.tr.)

{23} Fost jucător de fotbal american, care a jucat pentru New Orleans Saints (n.tr.)

{24} Greg și Bryant Gumbel, frați, comentatori sportivi și vedete de televiziune din SUA (n.tr.)

{25} James Lawrence Brooks - regizor, scenarist și producător american de film (n.tr.)

{26} Prim-ministru al Marii Britanii care, în 1938, a semnat Acordul de la München prin care accepta anexarea de către Germania nazistă a Regiunii Sudete a Cehoslovaciei - un compromis inutil.

{27} *Lagniappe* în original, cuvânt provenit din franceza creolă din Louisiana, însemnând cadou sau beneficiu neașteptat, primit, de pildă, de clienții unui magazin; folosit mai ales în statele Louisiana și Mississippi (n.tr.)

{28} Denver Broncos, echipă de fotbal american din Denver, Colorado (n.tr.)

{29} *Family Feud* în original, emisiune de televiziune în care concurează două familii (n.tr.)

{30} Figuri feminine marcante, longevive, ale secolului XX: Elaine Stritch (1925-2014), actriță și cântăreață; Frances Lear (1923-1996), publicistă, activistă pentru drepturile femeii; Iris Apfel (n. 1921), femeie de afaceri, designer de interior și designer vestimentar (n.red.)

{31} Expediție de explorare a Vestului american, desfășurată între 1804 și 1806 sub comanda căpitanului Meriwether Lewis și a sublocotenentului William Clark la inițiativa președintelui Thomas Jefferson (n.red.)

{32} *Rat-a-Tat Cat* în original, joc de societate pentru copii, care dezvoltă memoria și creativitatea (n.tr.)

{33} Vers din poemul „Cântecul de dragoste al Iul J. Alfred Prufrock“ de T.S. Eliot, traducere de Mircea Ivănescu (n.red.)

{34} „Dacă nu ar fi fost Joe cel cu ochii albaștri, m-aș fi măritat de mult. De unde ai venit? Unde ai plecat? De unde ai venit, Joe cu ochii albaștri?“ - Versuri ale melodiei folk americane „Cotton-Eyed Joe“, scrisă în 1861 și popularizată în anii ’90 de formația suedeză Rednex (n.tr.)

{35} Aluzie la melodia „Comfortably Numb" a formației Pink Floyd, de pe albumul The Wall; la fel și răspunsul lui Simon (n.tr.)

{36} „S-a crăpat de ziuă, la fel ca în cea dintâi dimineață. / Mierla a vorbit, la fel ca cea dintâi pasăre." Imn creștin pe care interpretarea lui Cat Stevens din 1971 l-a făcut celebru în întreaga lume (n.tr.)

{37} „Laudă pentru cântec, laudă pentru dimineață / Laudă pentru cei ce izvorăsc proaspăt din cuvânt.“ (n.tr.)

{38} „Dulce nouă cădere de ploaie, însorită din Rai, / Ca prima rouă peste prima iarbă.“ (n.tr.)

{39} „Laudă pentru dulceața din grădina udată / Izvorând în deplinătate pe unde trec picioarele Lui.“ (n.tr.)

{40} „A mea este lumina soarelui! A mea este dimineața! / Născută din lumina văzută din Eden.“ (n.tr.)

{41} „Laudă cu bucurie, laudă în fiecare dimineață / Cum Dumnezeu re-creează ziua.“ (n.tr.)

Table of Contents

TRUCUL 6
FETELE FLOOD 49
ACTORUL RATAT 82
TRUBADURUL NELINIȘTIT 116
VĂLUL 149
PLANUL 172
ARTA DE A PIERDE 183
Mulțumiri 206